

Dokument nr. 15:1

(2012–2013)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1 – 150

1. – 23. oktober 2012

Innhold

Spørsmål	Side
1. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. medisinske nødmeldetjeneste, besvart av helse- og omsorgsministeren	13
2. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. sertifiseringsordning for norske lærere, besvart av kunnskapsministeren	14
3. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. tollkontroll av en kvinne med bøyd brakett, besvart av finansministeren	15
4. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. Statsnetts investeringsplan, besvart av finansministeren	15
5. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. energiforbruk i bygg, besvart av finansministeren	16
6. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. "sosial dumping" ved norske utenriksstasjonene, besvart av utenriksministeren	16
7. Fra stortingsrepresentant Afshan Rafiq, vedr. private klinikker, besvart av helse- og omsorgsministeren	18
8. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. etableringen av DNA-laben i Tromsø, besvart av justis- og beredskapsministeren	19
9. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. årlig innbetaling av bompenger pr. fylke, besvart av samferdselsministeren	20
10. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. henleggelse av trafikkulykker, besvart av justis- og beredskapsministeren	21
11. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. ny rullebane i Bodø, besvart av forsvarsministeren	21
12. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. kystvakthelikopter, besvart av forsvarsministeren	22
13. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. antallet personer i bofellesskapene hos Husbanken, besvart av kommunal- og regionalministeren	23
14. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. CO2-kvoter ved industrivirksomhet i Norge, besvart av miljøvernministeren	24
15. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. GTL og miljø, besvart av finansministeren	25
16. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. feilbehandlede pasienter ved legevakter, besvart av helse- og omsorgsministeren	26
17. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. ytringsfrihetsperspektiv innen religion, besvart av utenriksministeren	27
18. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. familieenheten på Hov i Søndre Land for behandling av narkomane, besvart av helse- og omsorgsministeren	28

	Side
19. Fra stortingsrepresentant Afshan Rafiq, vedr. trygt helsetilbud ved Ahus, besvart av helse- og omsorgsministeren	29
20. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. leger uten autorisasjon, besvart av arbeidsministeren	30
21. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. utbygging og drift av Aasta Hansteen, besvart av olje- og energiministeren	31
22. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. frihandelsavtalen med Colombia, besvart av utenriksministeren	32
23. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. prøvesprengning, besvart av utenriksministeren	33
24. Fra stortingsrepresentant Svein Harberg, vedr. to nordmenn som er fengslet i Kongo, besvart av utenriksministeren	34
25. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. flyruter fra Bardufoss, besvart av samferdselsministeren	34
26. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. flyruter fra Sørkjosen, besvart av samferdselsministeren	35
27. Fra stortingsrepresentant Trond Helleland, vedr. Hallenskog stasjon på Spikkestadbanen, besvart av samferdselsministeren ...	36
28. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. aktivitetsplikt ved overgangsstønad, besvart av arbeidsministeren	37
29. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. reglene om motorferdsel i utmark, besvart av miljøvernministeren	38
30. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. tollskjerpelser på ost og kjøtt., besvart av utenriksministeren	39
31. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. små vasskraftverk, besvart av miljøvernministeren	39
32. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. jernbanespor i brokryssninger, besvart av samferdselsministeren	40
33. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. takstgruppene i riksregulativet for vogntog, besvart av samferdselsministeren	41
34. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. konvertitter, besvart av justis- og beredskapsministeren	41
35. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. handelslekkasje til Sverige, besvart av nærings- og handelsministeren	42
36. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. kjøregodtgjørelse, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	43
37. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. avkorting i voldsoffererstatning, besvart av justis- og beredskapsministeren	44
38. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. EFTA-sekretariatet, besvart av utenriksministeren	44
39. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. krigsveteraner, besvart av helse- og omsorgsministeren	45
40. Fra stortingsrepresentant Camilla Storøy Hermansen, vedr. sidemål i skolen, besvart av kunnskapsministeren	46
41. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. motorferdsel i utmark, besvart av miljøvernministeren	47
42. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. IKT-opplæring, besvart av kunnskapsministeren	48

	Side
43. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. bilaterale investeringsavtaler, besvart av nærings- og handelsministeren ...	48
44. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. reduksjon av næringslivets administrative kostnader, besvart av nærings- og handelsministeren	49
45. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. sikkerhetsrisiko ved at kinesiske Huawei leverer sentrale komponenter til vår kritiske infrastruktur (mobilnettet), besvart av forsvarsministeren	50
46. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. oljefelt, besvart av olje- og energiministeren	51
47. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. den kjente cubanske bloggeren og menneskerettighetsforkjemperen Yoani Sanchez, besvart av utenriksministeren	52
48. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. midtdelere, besvart av samferdselsministeren	53
49. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. byggekostnader for vei, besvart av samferdselsministeren	53
50. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. styrking av forsyningssikkerheten til Ormen Lange-anlegget gjennom bygging av en ny kraftlinje Ørskog - Nyhamna, besvart av olje- og energiministeren	54
51. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. gjennomføringen av pilotprosjektet i Drammen for å prøve ut ett felles nødnummer, besvart av justis- og beredskapsministeren	55
52. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. stats-, nærings- og fredsbygging i Afghanistan, besvart av utenriksministeren	56
53. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. utgifter etter at politiet har måttet bryte seg inn i hus eller leiligheter, besvart av justis- og beredskapsministeren	57
54. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Statens vegvesen og leveranseavtalen med Buskerud fylkeskommune, besvart av samferdselsministeren	58
55. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. burka i offentlig rom, besvart av justis- og beredskapsministeren	58
56. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. forfølgelse av religiøse og andre minoriteter i Egypt, besvart av utenriksministeren	59
57. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. utvikling av indeks for statsbudsjett og NTP, besvart av samferdselsministeren	60
58. Fra stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen, vedr. boliglånsordningen i Statens pensjonskasse, besvart av arbeidsministeren	61
59. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. prosenttoll på halvaste oster, besvart av finansministeren	62
60. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. reglene for tømmertransport, besvart av samferdselsministeren	63
61. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. sete og setebelte i skoleskyssbusser, besvart av samferdselsministeren ..	63
62. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. nytt teknologibygge ved HiST, besvart av kunnskapsministeren	64

	Side
63. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. telekomselskapet Huawei, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	65
64. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. åpenhet i helsevesenet, besvart av helse- og omsorgsministeren	65
65. Fra stortingsrepresentant Afshan Rafiq, vedr. regjeringens løfte om 12 000 nye sykehjemsplasser innen 2015, besvart av helse- og omsorgsministeren	66
66. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. uryddige prosess rundt Karmel-instituttet, besvart av finansministeren	67
67. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. implementering av AMS-målere, besvart av olje- og energiministeren	68
68. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. slåsskamper som filmes og legges ut på internett, besvart av justis- og beredskapsministeren	69
69. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bompengeprosjekter, besvart av samferdselsministeren	70
70. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. skatt for pensjonister i Sverige, besvart av finansministeren	71
71. Fra stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen, vedr. pris- og lønnsvekst, besvart av finansministeren	72
72. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. dagens prioriteringspraksis av veiprojekter, besvart av samferdselsministeren	72
73. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. utdanningsstøtte og hjelpemidler til studenter, besvart av arbeidsministeren	73
74. Fra stortingsrepresentant Afshan Rafiq, vedr. arbeidsledigheten blant personer med ikke-vestlig bakgrunn, besvart av arbeidsministeren	74
75. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. Fontenehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	75
76. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. lærlinger, besvart av kunnskapsministeren	76
77. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. spionasje og utpressing mot personer med oppholdstillatelse i Norge, besvart av justis- og beredskapsministeren	76
78. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. uttaksmerverdiavgift for selvstendig næringsdrivende, besvart av finansministeren	77
79. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. offentlige innkjøp innen helsesektoren, besvart av helse- og omsorgsministeren	79
80. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. Telenors samarbeid med kinesiske telekom-selskaper, besvart av nærings- og handelsministeren	80
81. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. ungdommene under soning og tilbakeføring til samfunnet, besvart av justis- og beredskapsministeren	81
82. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. holdninger i skoleverket, besvart av kunnskapsministeren	82

	Side
83. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. rushtidskø, besvart av finansministeren	83
84. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. journaldokumenter som er overført til A-hus fra Ullevål sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	84
85. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. terskelen for å få sykehjemsplass, besvart av helse- og omsorgsministeren	86
86. Fra stortingsrepresentant Lars Joakim Hanssen, vedr. barnehagetilskudd, besvart av kommunal- og regionalministeren	87
87. Fra stortingsrepresentant Camilla Storøy Hermansen, vedr. utviklinga i økonomisk sosialhjelp, besvart av arbeidsministeren	88
88. Fra stortingsrepresentant Laila Dâvøy, vedr. uføretrygd, besvart av arbeidsministeren	89
89. Fra stortingsrepresentant Laila Dâvøy, vedr. arbeidstakere i arbeid etter fylte 70 år, besvart av arbeidsministeren	90
90. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. postkontor i Ålesundregionen, besvart av samferdselsministeren	91
91. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. henleggelse av trafikkulykker, besvart av justis- og beredskapsministeren	92
92. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. snus, besvart av helse- og omsorgsministeren	93
93. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Høyesteretts kjennelse i Kleiva/Dørum-saken, besvart av miljøvernministeren	94
94. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. sykehusstrukturen i Finnmark, besvart av helse- og omsorgsministeren	95
95. Fra stortingsrepresentant Camilla Storøy Hermansen, vedr. rusforebyggjande arbeid i vidaregåande skular, besvart av kunnskapsministeren	96
96. Fra stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen, vedr. utviklingen i skattegrunnlagene i fastlandsøkonomien, besvart av finansministeren	97
97. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. børsnotering av aksjene i Entra A/S, besvart av nærings- og handelsministeren ..	98
98. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. Entra A/S, besvart av nærings- og handelsministeren	98
99. Fra stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen, vedr. fordelingseffektene av Høyres og FrPs samlede forslag til skatteutt, besvart av finansministeren	99
100. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. bygging av dobbeltspor på jernbanen Oslo - Gøteborg, besvart av samferdselsministeren	101
101. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. plassering av et nyfødt barn i forsterfamilie, besvart av justis- og beredskapsministeren	102
102. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. vigslere, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	102
103. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. omsorgsplasser, besvart av helse- og omsorgsministeren	104
104. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. forsvarlig dyrehelse og dyrevelferd, besvart av landbruks- og matministeren	104

	Side
105. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. kutt i statsstøtten til Kongshaug musikkgymnas, besvart av kunnskapsministeren	105
106. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. tunnelmasse på BHS, besvart av forsvarsministeren	106
107. Fra stortingsrepresentant Håkon Haugli, vedr. Ukraina parlaments lovforslag mot såkalt «homopropaganda», besvart av utenriksministeren	106
108. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. ny Trøa- undergang på Rv 7 ved Geilo, besvart av samferdselsministeren	108
109. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. reguleringsplan for Skyggestein grustak i Skien kommune, besvart av miljøvernministeren	108
110. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. grove sedelighetssaker, besvart av justis- og beredskapsministeren	109
111. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. omstillingsprosessen på Oslo Universitetssykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	110
112. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. utfordringene med tidsklemma for småbarnsforeldre, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	111
113. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. Helse Nord og holdningen til legers adgang til å varsle om bekymringsfulle forhold, besvart av helse- og omsorgsministeren	112
114. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. politiets tilgang til passfotoregisteret, besvart av justis- og beredskapsministeren	113
115. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. kommunale barnevernstjenester, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	114
116. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. regelverket for pleiepenger, besvart av arbeidsministeren	115
117. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. reiseutgifter/ transportutgifter ved sykdom, besvart av arbeidsministeren	116
118. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. fusjon av Studentsamskipnadene i Narvik og Bodø, besvart av kunnskapsministeren	117
119. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. borreliose, besvart av helse- og omsorgsministeren	118
120. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. videreutdanningstilbud i kommunene, besvart av kunnskapsministeren	118
121. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. skatteamnestiet for politiansatte, besvart av finansministeren	119
122. Fra stortingsrepresentant Anne Karin Olli, vedr. kongekrabbe, besvart av fiskeri- og kystministeren	120
123. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. dommeravhør av barn, besvart av justis- og beredskapsministeren	120
124. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. mikrofinans, besvart av utviklingsministeren	122
125. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. rovdyrsoner, besvart av miljøvernministeren	123

	Side
126. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. kjerneområde for rovdyr i Kåfjord, besvart av miljøvernministeren	123
127. Fra stortingsrepresentant Håkon Haugli, vedr. juridisk tilhørighet mellom barn født av surrogat i utlandet og deres faktiske foreldre, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	124
128. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Stolpen gård i Saltdal, besvart av miljøvernministeren	125
129. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. elever med spesialtilbud, besvart av kunnskapsministeren	126
130. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. relevant produktinformasjon, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	127
131. Fra stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen, vedr. utbyggingen på Yme-feltet, besvart av arbeidsministeren	128
132. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. stipend og studielån, besvart av kunnskapsministeren	129
133. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. BA-selskaper, besvart av finansministeren	129
134. Fra stortingsrepresentant Afshan Rafiq, vedr. norskopplæringen i barnehager, besvart av kunnskapsministeren	131
135. Fra stortingsrepresentant Afshan Rafiq, vedr. sikkerhetssituasjonen i Norge med hensyn til de norske radikale islamistene, besvart av justis- og beredskapsministeren	132
136. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. utgifter til sårstell, besvart av helse- og omsorgsministeren	133
137. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. IKEA i Rogaland, besvart av miljøvernministeren	134
138. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. at alle nordmenn skal få opplyst hvor mye velferd de betaler for gjennom skatten direkte i selvangivelsen, besvart av finansministeren	134
139. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. miljødifferensiering i eventuelle bompengeringer, besvart av samferdselsministeren	135
140. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. å grave etter kulturminner ved nye vei- og jernbaneprosjekter, besvart av samferdselsministeren	136
141. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. godstransport, besvart av samferdselsministeren	137
142. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. transportbiler med løfteboggie, besvart av samferdselsministeren	138
143. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. ventetiden for avhør av barn som har blitt utsatt for grove seksuelle overgrep, besvart av justis- og beredskapsministeren	139
144. Fra stortingsrepresentant Edvard Mæland, vedr. trygd i norden, besvart av arbeidsministeren	140
145. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. Bislett-saken, besvart av justis- og beredskapsministeren	141
146. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. statsbudsjettet og handlingsrommet, besvart av finansministeren	141
147. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. status for arbeidet med en allmenn språklov, besvart av kulturministeren ..	142

	Side
148. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. skattemessig utflytting fra Norge, besvart av finansministeren	143
149. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bompengefinansierte veiprojekter, besvart av samferdselsministeren	144
150. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. Utsirahøgden, besvart av olje- og energiministeren	145

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (1 - 150) for sesjonen 2012-2013.*

Partibetegnelser:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Anundsen, Anders (FrP)	148
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	145
Aspaker, Elisabeth (H)	8, 120
Bekkevold, Geir Jørgen (KrF)	77
Bredvold, Per Roar (FrP)	35, 36, 53, 125
Dahl, André Oktay (H)	10, 91
Dåvøy, Laila (KrF)	88, 89, 119
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	3, 11, 52, 106, 113
Eriksson, Robert (FrP)	117
Flåtten, Svein (H)	43, 44, 59, 60, 97, 98
Giltun, Vigdis (FrP)	28, 116
Godskesen, Ingebjørg (FrP)	61
Grande, Trine Skei (V)	2, 21, 94, 136, 147
Gundersen, Gunnar (H)	93, 121, 143
Gåsvatn, Jon Jæger (FrP)	85
Hagesæter, Gjermund (FrP)	39, 103
Halleraker, Øyvind (H)	31, 32, 108, 139
Hanssen, Lars Joakim (FrP)	86
Harberg, Svein (H)	24
Haugli, Håkon (A)	107, 127
Helleland, Linda C. Hofstad (H)	41, 115
Helleland, Trond (H)	27
Hermansen, Camilla Storøy (KrF)	40, 87, 95
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	16, 18, 70, 92, 111
Hoksrud, Bård (FrP)	48, 49, 54, 109, 140, 142
Høglund, Morten (FrP)	22, 23
Høie, Bent (H)	64
Høybråten, Dagfinn (KrF)	34, 38, 56, 124
Håbrekke, Øyvind (KrF)	112
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	110
Johansen, Morten Ørsal (FrP)	17, 55
Korsberg, Øyvind (FrP)	25, 26, 126
Kristiansen, Ivar (H)	12, 118, 128
Leirstein, Ulf (FrP)	114
Lien, Tord (FrP)	62, 129
Lundteigen, Per Olaf (Sp)	58
Meling, Siri A. (H)	46, 67
Micaelsen, Torgeir (A)	71, 96, 99
Michaelsen, Åse (FrP)	37, 81
Mæland, Edvard (H)	144
Nørve, Elisabeth Røbekk (H)	50, 90

Olli, Anne Karin (H)	122
Olsen, Per Arne (FrP)	1, 84
Rafiq, Afshan (H)	7, 19, 65, 74, 134, 135
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	6, 20, 73, 82, 105
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	68, 123, 150
Rytman, Jørund (FrP)	51, 78, 133
Sanner, Jan Tore (H)	47, 75
Schou, Ingjerd (H)	100, 101, 141
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	14, 15, 137, 138, 146
Sortevik, Arne (FrP)	9, 33, 57, 69, 149
Starheim, Åge (FrP)	13
Svendsen, Kenneth (FrP)	4, 5, 79
Tenden, Borghild (V)	72, 130
Thorsen, Bente (FrP)	42, 76, 132
Trettebergstuen, Anette (A)	131
Trældal, Torgeir (FrP)	29, 30, 104
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	83
Vaksdal, Øyvind (FrP)	66
Werp, Anders B. (H)	45, 63, 80, 102

Dokument nr. 15:1

(2012–2013)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1

Innlevert 1. oktober 2012 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen

Besvart 9. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere å følge Helsedirektoratets faglige anbefalinger og trekke den medisinske nødmeldetjenesten fra prøveprosjektet for et felles nødnummer og felles operasjonssentral for brann, politi og helse i Vestre Viken HF?»

BEGRUNNELSE:

Diskusjonen om et felles nødnummer for de tre nødetatene brann, politi og helse samt felles operasjonssentraler har pågått i flere år. Det har vært stor skepsis i helsesektoren til å endre en ordning som i dag fungerer svært godt for helsetjenesten med medisinsk nødnummer 113 som besvares av spesialtrent helsepersonell på landets 19 Akuttmedisinske kommunikasjonsentraler (AMK) på utvalgte akuttstusykehus. Det er under utvikling et prøveprosjekt for ett felles nødnummer og felles nødsentral i Drammen. Helsedirektoratet har i den anledning bedt Helse- og omsorgsdepartementet om å vurdere om dette prosjektet bør gjennomføres uten deltakelse fra helsetjenesten. Helsedirektoratet viser imidlertid til en rekke andre prioriterte tiltak som bør vurderes for å styrke samarbeidet mellom nødetatene uten at man endrer dagens system for den medisinske nødmeldetjenesten.

Svar:

Regjeringen har besluttet at det skal gjennomføres en pilot med utprøving av felles nødnummer og felles nødsentral i Drammen. Det er ikke besluttet en nasjonal implementering. Prosjektet har en økonomisk ramme på 7,6 mill. kroner over to år. Prosjektet ledes av Justis- og beredskapsdepartementet. Helse- og omsorgsdepartementet er representert i prosjektets styringsgruppe. Det er etablert en referansegruppe og en lokal prosjektgruppe som i løpet av oktober skal utarbeide en prosjektbeskrivelse innen for gjeldende økonomiske ramme og gjeldende rett. Helsedirektoratet er representert i prosjektets referansegruppe. Innspillet fra Helsedirektoratet må tas hensyn til i utarbeidelsen av prosjektbeskrivelsen.

Uavhengig av en eventuell nasjonal innføring av felles nødsentraler og felles nødnummer vil pilotprosjektet kunne gi viktig kunnskap om videreutvikling av nødsentralene og nødmeldetjenesten. Dette gjelder samarbeid mellom nødetatene, teknologiske løsninger på tvers og innad i den enkelte nødetat og kompetansebehov for de tre etatene. Det ligger også et betydelig læringspotensial i samarbeid mellom etatene.

Det vises for øvrig til Innst. 207 S (2011–2012) fra Den særskilte komité hvor Stortinget ber Regjeringen fremme egen sak om felles nødnummer, slik Stortinget tidligere har forutsatt.

SPØRSMÅL NR. 2**Innlevert 1. oktober 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 9. oktober 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva er status for utredningen om å innføre en sertifiseringsordning for norske lærere, og kan statsråden garantere at Stortinget blir forelagt en sak om sertifisering av lærere senest vårsesjonen 2013?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til at spørsmålet om en sertifiseringsordning for norske lærere har vært drøftet flere ganger i Stortinget de siste årene.

I St.meld. nr. 11 (2008-2009) Læreren: Rollen og utdanningen ble følgende stadfestet:

«Departementet vurderer på lengre sikt å innføre krav om sertifisering/autorisasjon/yrkesgodkjenning – heretter referert til som sertifisering – for nye lærere. Sertifisering vil være en videreføring av veiledning av nyutdannede lærere. (...) Å innføre sertifisering for nyutdannede lærere på nasjonalt nivå er en omfattende og kostnadskrevende prosess som må utredes nærmere. Departementet vil invitere sentrale samarbeidspartnere til å delta i en slik utredning.»

En samlet Kirke-, utdannings- og forskningskomite uttrykte sin støtte til en slik prosess i Innst. S. nr. 185 (2008–2009):

«Komiteen merker seg omtalen i meldingen av en mulig sertifiseringsordning for nyutdannede lærere, og viser til at flere land har en slik ordning. Komiteen er positiv til at dette utredes nærmere, og imøteser en egen sak til Stortinget om dette.»

Også ved senere anledninger har dette spørsmålet vært drøftet - bl.a. i Innst. 27 S (2010–2011), hvor regjeringspartiene står bak følgende merknad:

"Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, viser til at å innføre en godkjenningsordning for norske lærere er en omfattende og kostnadskrevende prosess som departementet kommer tilbake til på et seinere tidspunkt, og mener at dette er riktig."

I likhet med øvrige partier har Venstre lenge vært positive og ønsket en norsk sertifiseringsordning for lærere - bl.a. inspirert av ordninger man har i California, Irland og Sverige. Imidlertid må en slik ordning tilpasses norske forhold. I denne forbindelse er det nødvendig med en nærmere utredning, hvor blant annet partene i skolesektoren får bidra.

I og med at en slik utredning svært lenge har vært varslet - og presumptivt vært arbeidet med i departe-

mentet - etterlyser undertegnede en konkret fremdriftsplan for når Stortinget kan bli forelagt en sak, i tråd med det en samlet Kirke-, -utdannings og forskningskomite tidligere har lagt til grunn. En slik sak bør legges frem for Stortinget og ferdigbehandles senest vårsesjonen 2013.

Svar:

Jeg er svært opptatt av å sikre at norske elever skal få undervisning av dyktige lærere. Derfor har vi reformert lærerutdanningene. Første studentkull i de nye grunnskolelærerutdanningene har startet på sitt tredje studieår, og i høst er rammene for de nye lærerutdanningene for trinnene 8-13 ute på høring. Faglig styrke og bedre samarbeid med praksisfeltet kjenner de nye lærerutdanningene. Parallelt med dette skjerper vi kravet til den formelle faglige kompetansen lærere må ha for å undervise på de ulike trinnene.

Veiledningsordningen for nyutdannede lærere har hatt en positiv utvikling de siste årene. Flere lærere får veiledning, og veilederne har i større grad enn tidligere formell kompetanse. Videreutdanningstilbudet for lærere har god oppslutning, og samarbeidet mellom partene fungerer etter intensjonen.

Gjennom partnerskapet i Gnist arbeider vi helhetlig og i fellesskap med utvikling av lærerprofesjonen, hvor vi blant annet også ser på eventuell sertifisering. I juni 2012 gjennomførte Gnist et seminar med representanter fra Sverige og Skottland om en formell godkjenningsordning for lærere. Jeg følger nøye med på den svenske prosessen, som viser seg å være relativt krevende, og der innføring er utsatt til desember 2013. Den svenske ordningen inkluderer mange elementer i sitt system, blant annet veiledning av nyutdannede og videreutdanning. Noen av elementene som svenskene ønsker å legge inn i det totale systemet for sertifisering, har vi allerede gode systemer for.

En eventuell godkjenningsordning er en begrenset del av den brede satsingen på lærerprofesjonen. Partnerskapet i Gnist vil fortsatt ha en vid innfallsvinkel til hele dette feltet. Min oppmerksomhet vil kontinuerlig være rettet mot kvalitet i yrket, status og rekruttering.

På bakgrunn av de erfaringene som gjøres i Sverige, og det videre arbeidet med lærerprofesjonen i partnerskapet i Gnist, vil jeg komme tilbake til Stortinget med min vurdering.

SPØRSMÅL NR. 3**Innlevert 1. oktober 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 9. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Lofotposten har i dag 280912 en sak om en dame som ble stoppet i en tollkontroll og pga. en bøyd brakett, ble kravet kr 100 000,-.

Mener statsråden at denne saken er håndtert på en god og fornuftig måte, alle den tid damen beviselig ikke hadde forsøkt å flytte braketten lengre bak, og er det ikke lenger tillat med en smule sunn fornuft, selv blant de som kontrollerer alle oss andre?»

BEGRUNNELSE:

Denne saken viser en form for offentlig mangel på sunn fornuft som er skremmende. Jeg har full forståelse for at personer som prøver å jukse ved å flytte festbraketter fordi det gir en bedre utnyttelse av bilen, får konsekvenser. Slik denne saken kommer frem er det en kvinne som ikke en gang var klar over at hun gjorde noe som kunne være feilaktig. Jeg håper da virkelig at statsråden ser forskjell på folk som bevisst jukser og folk som ved et uhell havner i en situasjon pga. forhold de ikke er kjent med. Som nasjon liker vi ofte å skryte av vår jordnærhet og fornuftig

skjønn. Denne saken viser med all mulig tydelighet det motsatte og jeg forventer at statsråden ser urimelighet i denne saken.

Svar:

Jeg fått opplyst fra Toll- og avgiftsdirektoratet at tollregionen ikke har fattet noe vedtak i den konkrete saken som representanten Ellingsen viser til. Et eventuelt vedtak vil for øvrig kunne påklages til Toll- og avgiftsdirektoratet.

På generelt grunnlag viser jeg ellers til at engangsavgiften for varebiler klasse 2 utgjør i underkant av en fjerdedel av den avgift som ville påløpt dersom kjøretøyet hadde blitt registrert som personbil. For å oppnå status som varebil må kjøretøyet oppfylle gitte tekniske krav. Blant annet må godsrommet være av en viss størrelse, og det må være montert skillevegg mellom førerkabin og godsrom. Dersom disse vilkårene ikke er oppfylt, er kjøretøyet henvist til registrering som personbil. Tilsvarende må det betales tilleggsavgift dersom en varebil etter registrering bygges om til personbil.

SPØRSMÅL NR. 4**Innlevert 1. oktober 2012 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 9. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I sin oppdaterte investeringsplan for 2012 øker Statnett anslaget for investeringene frem til 2020 fra 40-50 milliarder kroner til 50-70. Dette vil utgjøre økte investeringer på i snitt ca. 3-4 mrd. p.r år. Statnetts "inndragning av kjøpekraften" for å betale ned investeringer vil komme først i tiårene etterpå.

Hvordan vurderer finansministeren at denne investeringsøkningen vil påvirke presset i norsk økonomi i den perioden?»

Svar:

Finansdepartementet vurderer utsiktene for økonomisk vekst og kapasitetsutnyttning i norsk økonomi

bl.a. i arbeidet med nasjonalbudsjett og revidert nasjonalbudsjett. Investeringsaktiviteten i kraftsektoren og andre sektorer i økonomien er viktige faktorer i denne sammenhengen. Finansdepartementet baserer seg på informasjon om investeringer og annen aktivitet fra mange ulike kilder, herunder fra Olje- og energidepartementet (OED), Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE), Statistisk sentralbyrå, Norges Banks regionale nettverk mv.

Statnett oversendte sin oppdaterte investeringsplan for 2012 til NVE 29. september 2012. I den oppdaterte planen anslår Statnett sine investeringer i sentralnettet i neste tiårsperiode til 50-70 mrd. kroner. Dette er høyere enn i investeringsplanen som ble presentert i fjorårets Nettutviklingsplan, der investerin-

gene ble anslått til 40-50 mrd. kroner i perioden 2011-2021. Den nye investeringsplanen innebærer at det årlige investeringsnivået vil ligge 1-2 mrd. kroner høyere enn lagt til grunn i den forrige planen. Det gjennomføres kontinuerlig investeringsprosjekter i kraftforsyning. De siste årene har investeringer i

kraftsektoren ligget på rundt 12-15 mrd. kroner årlig, som tilsvarer 1/2-3/4 pst. av BNP for Fastlands-Norge. Informasjon om Statnetts nye investeringsplaner vil på vanlig måte bli en del av Finansdepartementets vurderingsgrunnlag så snart de er med i NVEs og OEDs innrapporteringer til Finansdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 5

Innlevert 1. oktober 2012 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen

Besvart 8. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I klimameldingen ble det varslet strenge krav rundt energiforbruk i bygg, og man legger til grunn et offensivt løp for å kreve at nye hus skal ha passivhusnivå fra 2015.

Kan finansdepartementet gi anslag for hvilke merkostnader denne politikken vil medføre for det offentlige og for private huseiere?»

Svar:

Regjeringen har varslet at den vil skjerpe energikravene i byggeteknisk forskrift til passivhusnivå i

2015 og nesten nullenerginivå i 2020. Regjeringen vil senere fastsette bestemmelser som definerer passivhusnivå og nesten nullenerginivå. Beslutning om kravnivå gjøres på bakgrunn av utredninger av samfunnsøkonomiske og helsemessige konsekvenser og kompetansen i byggenæringen.

Det er derfor ikke mulig på nåværende tidspunkt å gi et anslag for ev. merkostnader. En skjerping av energikravene til passivhusnivå i 2015 og nesten nullenerginivå i 2020 vil kunne føre til økte byggekostnader, men også gi reduserte energikostnader på grunn av lavere energibehov.

SPØRSMÅL NR. 6

Innlevert 1. oktober 2012 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 15. oktober 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Hva vil utenriksministeren gjøre for å rydde opp i "sosial dumping" ved norske utenriksstasjoner for arbeidstakere som ikke er underlagt tariffavtaler, og dermed har dårligere lønn enn andre de kan sammenlikne seg med i det landet de arbeider i og også sammenliknet med ansatte i andre statlige virksomheter, og ikke kan uttale seg om sin arbeidssituasjon av frykt for represalier, og som ut i fra regjeringens definisjon av begrepet "sosial dumping" også må anse å være underlagt dårlige arbeidsvilkår?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen la våren 2012 fram stortingsmelding nr. 29 om "felles ansvar for eit godt og anstendig arbeidsliv", hvor "sosial dumping" ble tatt opp som ett av flere områder som regjeringen mener er viktig å fokusere på. I Klassekampen 18. september 2012, kan vi lese at lokalt ansatte ved norske utenriksstasjoner mener seg dårlig behandlet i UD i mangel av god personalpolitikk, og viser til at det er en kultur i UD som gjør at ansatte i utenriktjenesten føler seg som en passiv partner, og helst ikke skal uttrykke meninger om oppgaver, miljø og personalpolitikk. Etter-

som lokalt ansatte ved utenriksstasjonene er underlagt arbeidsmiljøloven, og ikke tjenestemannsloven, og med det ikke har en tariffavtale, viser det seg at de har en lavere lønn enn andre statsansatte de kan sammenlikne seg med og også lavere ift. sammenliknbare stillinger i landet de arbeider i. Regjeringen har flere ganger påpekt, meget sterkt, at utenlandske arbeidere som tilsettes i norske bedrifter, og som ikke har lønn etter tariff, og som opplever negativt press og dårlig arbeidsmiljø på arbeidsplassen er utsatt for "sosial dumping".

Svar:

Etter Regjeringens syn er det sosial dumping både når utenlandske arbeidstakere utsettes for brudd på helse-, miljø- og sikkerhetsregler, herunder regler om arbeidstid og krav til bostandard, og når de tilbys lønn og andre ytelser som er uakseptabelt lave sammenliknet med hva norske arbeidstakere normalt tjener eller som ikke er i tråd med gjeldende allmenngjøringsforskrifter der slike gjelder.

Jeg kan ikke se at denne definisjonen av sosial dumping passer så godt her. Dersom den skal overføres på forholdene for lokalt ansatte, må det bety at lokalt ansatte ved norske utenriksstasjoner skal være sikret lønns- og arbeidsvilkår som ikke er vesentlig dårligere enn andre de kan sammenligne seg med i det landet de arbeider.

Jeg vil imidlertid avkrefte at det foreligger noen form for sosial dumping ved norske utenriksstasjoner for de lokalt ansatte. Lønns- og arbeidsvilkår for lokalt ansatte ved en utenriksstasjon skal fastsettes i samsvar med de vilkår og med den lønn som er vanlig for tilsvarende stillinger på tjenestestedet. Lønns- og arbeidsbetingelser skal nedfelles i en arbeidskontrakt som skal være i samsvar med tjenestelandets lover og regler. Lokalt ansatte skal sikres gjennom adekvate lokale trygde- og forsikringsordninger. Norsk arbeidsmiljølov kommer også til anvendelse for lokalt ansatte i den utstrekning bestemmelsene ikke strider mot lokale lover eller regler.

Når det gjelder trygd, er lokalt ansatte som er norske borger (dvs. om lag en fjerdedel av de lokalt ansatte), pliktig medlem av norsk folketrygd, med mindre vedkommende er pliktig trygdet i bostedslandet. Innenfor EØS-området kan ansatte som er ansatt før 1. juni 2012 velge bostedslandets eller norsk trygdeordning. For de som er ansatt etter 1. juni 2012 vil de være pliktig medlem av bostedslandets trygdeordning. Lokalt ansatte som er medlem i norsk folke-trygd, skal også meldes inn i Statens Pensjonskasse. Lokalt ansatte som ikke er norske statsborgere, skal innlemmes i tjenestelandets alminnelige trygdeordninger. Skulle det ikke finnes adekvate ordninger i tjenestelandet, kan vi søke om billighetspensjon fra Stortinget. Dette gjøres i aktuelle tilfeller.

Ved lønnsfastsettelsen sammenligner utenriksstasjonen lønnsnivået på stasjonen med stillinger i statsadministrasjonen og andre diplomatiske og internasjonale virksomheter på tjenestestedet. Det er derfor ikke riktig at de lokalt ansatte har dårligere lønns- og arbeidsvilkår enn andre de kan sammenligne seg med i det landet de tjenestegjør.

Lønnsnivået gjennomgås årlig i forbindelse med tildeling av budsjettmidler til stasjonene og ved at stasjonene innhenter kunnskap om lokale forhold som er av betydning for lokal lønnsfastsettelse. Departementet har også gitt retningslinjer for lokal lønnsfastsettelse og lønnsregulering for lokalt ansatte, der det heter at utenriktjenesten skal praktisere en lønnspolitikk som belønner arbeidsinnsats og resultater, samt sikrer likeverdig lønnsvurdering og lønnsutvikling for kvinner og menn. Medarbeidersamtaler vil gi muligheter for tilbakemeldinger fra de ansatte og ledelsen. Lønnsvurderingen baserer seg på lokalt nivå, men det skal også tas hensyn til stillingens innhold, ansvar og kvalifikasjonskrav, samt hvordan arbeidet utføres. I så måte skiller Norge seg i liten grad fra andre lands regulering av lønns- og arbeidsvilkår for lokalt ansatte som det er naturlig å sammenligne seg med.

Jeg ønsker å styrke arbeidet med lokal lønnsfastsetting og vi har nå inngått et samarbeid med andre nordiske land for å utvikle og etablere felles standarder for lønnsammenligninger.

Når det gjelder kollektive rettigheter, er lokalt ansatte ikke del av statens Hovedtariffavtale eller tjenestetvistavtalen. Det foreligger således ikke en forhandlingsrett i staten for lokalt ansatte. Når det er sagt, vil jeg forsikre representanten om at vi anerkjenner retten til å organisere seg og lokalt ansatte kan være medlem av den arbeidstakerorganisasjon de måtte finne tjenlig.

Når det gjelder medbestemmelse for lokalt ansatte og representanter for lokalt ansatte, så deltar disse på faste samarbeidsmøter ved den enkelte utenriksstasjon, der lønns- og arbeidsforhold og budsjettspørsmål m.m. er tema. For å bedre dialogen mellom departementet og lokalt ansatte på stasjonen, er det siden 2008 innført årlige møter i Oslo mellom UD's administrasjon og representanter for hele gruppen av lokalt ansatte. Videre er det etablert fast møte med Utenriksdepartementets Lokalt ansattes forening (UDLAF) som organiserer om lag 70 lokalt ansatte.

Jeg vil fremheve at lokalt ansatte representerer en viktig ressurs innenfor stadig flere områder, og jeg vil ha økt fokus på tiltak som styrker muligheten for medbestemmelse, kompetansebygging og forutsigbare lønns- og arbeidsvilkår for denne gruppen.

Jeg er helt på linje med representanten når det gjelder viktigheten av å arbeide aktivt for å sikre et godt arbeidsmiljø med samhandling, medvirkning og

rom for å ytre sine meninger. Derfor har også utenriksstjenesten en personalpolitikk og en lederopplæring som fokuserer nettopp på dette.

Jeg mener det ikke er grunn til å frykte represalier for ansatte som ytrer sin mening om arbeidsvilkårene på en utenriksstasjon. Under samlingen for lokalt ansatte i Oslo i høst ble hovedverneombudet spurt om det kunne innebære represalier fra arbeidsgiver om

det ble kjent at vedkommende hadde organisert seg. Svaret var ubetinget et klart nei. Erfaringer fra ulike samlinger med lokale verneombud, var at så ikke er tilfelle. Likeledes er vi ikke kjent med at uttalelser eller kritiske ytringer har ført til represalier. Dersom det skulle komme eksempler på at medarbeidere ikke tør å si sin mening, så vil vi se meget alvorlig på saken.

SPØRSMÅL NR. 7

Innlevert 1. oktober 2012 av stortingsrepresentant Afshan Rafiq

Besvart 9. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hvorfor vil helseministeren ikke bruke ledig kapasitet i private klinikker for å sikre at flere pasienter kan få rask helsehjelp for statens regning?»

BEGRUNNELSE:

Det er helt uakseptabelt at ventelistene fortsetter å øke, og at det fortsatt er pasienter som ikke får behandling innen tidsfristen. De som står i helsekø opplever unødvendige smerter, og problemer med å mestre hverdag og jobb. Et viktig grep her er å sikre pasientene retten til å velge mellom private og offentlige helsetilbud. I Danmark er det innført 48-timers frist for å få stilt en kreftdiagnose. En slik garanti bør også innføres i Norge.

Svar:

Det blir gitt behandlingstilbud til stadig flere pasienter i norsk helsetjeneste.

1,8 millioner pasienter ble utredet eller fikk behandling i den somatiske helsetjenesten i 2011. Dette er 100 000 flere enn i 2008.

Ventelister oppstår når vi får nye behandlingsmuligheter. Hvor lenge pasientene venter, er viktigere enn hvor mange som venter. Selv om antallet henviste pasienter øker, går ventetidene nedover.

Vi benytter mange former for private helsetjenester med offentlig finansiering, for eksempel innen la-

boratorie- og røntgentjenester, ortopedisk kirurgi, rehabilitering og rusbehandling. Det er de regionale helseforetakene som inngår avtaler med private tjenesteytere, og pasientene kan velge mellom private med slik avtale og offentlige tilbud innenfor ordningen med fritt sykehusvalg.

Det er regjeringens mål at befolkningen skal sikres lik tilgang til helsetjenester, uavhengig av bosted og inntekt. Dette sikres gjennom en sterk offentlig helsetjeneste og lave egenandeler. Det er også et mål å gi høyest prioritet til gode helsetjenester for de sykeste pasientene, for eksempel kronisk syke, pasienter med kreft eller pasienter med behov for rusbehandling.

Vi må ha mulighet til å prioritere ressursbruken i en offentlig finansiert helsetjeneste.

Fri bruk av private tilbydere kan føre til feil prioritering og svakere kostnadskontroll.

Selv om fri bruk av ledig kapasitet i private helsetjenester vil gi noen pasienter bedre tilgjengelighet til undersøkelse og behandling, kan dette føre til at vi ikke kan sikre prioriteringen av kronisk syke og pasienter med sammensatte lidelser. Regjeringen vil derfor bruke private helsetjenester som et nyttig supplement til det offentlige tilbudet. Men vi vil utnytte denne kapasiteten på en planlagt måte, slik at vi kan unngå uheldige utslag for de pasientgruppene som har høyest prioritet.

SPØRSMÅL NR. 8**Innlevert 1. oktober 2012 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 9. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil statsråden bidra til en avklaring slik at UiT kan gå til anskaffelse av det utstyret som kreves for at DNA-laben kan kobles opp mot politiet og RMI/FMI, og ser ikke statsråden at nye utsettelse for oppstart av DNA-analyser både setter gjennomførte investeringer i et merkelig lys, at det kan svekke den nye rettsgenetikkutdanningen og føre til at høykvalifiserte fagfolk forlater Tromsø?»

BEGRUNNELSE:

Viser til tidligere spørsmål 1939 vedr. avklaring av nødvendig utstyr, driftsnivå og tidfesting av oppstart av ordinær analysevirksomhet for å kunne oppfylle Stortingets forutsetning om å styrke rettsikkerheten gjennom mulighet for second opinions. Etableringen av DNA-laben i Tromsø ble dessuten koblet sammen med etablering av landets første og eneste utdanning i rettsgenetikk. Utdanningen lider nå under at DNA-laben ennå ikke er kommet i ordinær drift. Jeg kan ikke se at statsråden i sitt svar av 21.9 har kommet inn på disse forholdene og finner derfor grunn til å stille nye spørsmål.

Statsråden skriver i sitt svar at bevilgningen i Tromsø vil kreve langt større budsjetter i årene fremover for å kunne tilby akkrediterte DNA-analyser av et slikt omfang som Universitetet i Tromsø (UiT) selv forutsetter i forhold til kvalitet og kostnad.

Slik jeg oppfatter UiT er det viktigste nå å komme igang med analyser av virkelige prøver og at budsjettet for 2013 markerer en start for en opptrapping av driften ved DNA-laben til et akseptabelt nivå.

Foruten driftsmidler venter UiT fortsatt også på en avklaring med hensyn til kravspesifikasjoner for det IKT-systemet som må på plass for å sikre trygg samhandling med politi og RMI/FMH. Finansieringen av utstyret har Universitetet i Tromsø tatt ansvar for.

Det virker meningsløst at staten ved Justisdepartementet og UiT tilsammen har bevilget flere titalls millioner til investeringer i lokaler og utstyr, og at regjeringen deretter ikke vil bidra til at investeringen kan tas i bruk ved at det tilføres nødvendige drifts-

midler. Dernest er det en klar forventning om at regjeringen vil fastsette et driftsnivå for DNA-laben i Tromsø som gjør at analysevirksomheten kan starte opp med reelle prøver slik altså Stortinget har forutsatt. Det er uforståelig og virker meningsløst å bevilge flere titalls millioner til investeringer, og deretter ikke bidra til at investeringen kan tas i bruk.

Svar:

I perioden 2009 til 2012 er det bevilget midler over Justis- og beredskapsdepartementets budsjett til forberedelse av et nytt analysemiljø ved Universitetet i Tromsø (UiT). I 2011 opprettet UiT en mastergrad i medisinsk laboratoriefag, og UiT har på eget initiativ satt av midler til investering i dataverktøy.

Kompetansen til å utføre undersøkelser av biologiske spor og analyser er i stor grad erfaringsbasert. Det krever at en over tid arbeider med tilstrekkelig antall saker, og saker av forskjellig karakter. Samtidig medfører den teknologiske utviklingen stadig mer automatisering, som gir stordriftsfordeler. UiT har derfor satt et krav til volum for å sikre kvalitet og for å holde enhetskostnadene på et akseptabelt nivå. Jeg legger til grunn disse vurderingene.

Etter iverksettelse av lovbestemmelsene om utvidet DNA-register og DNA-reformen er tidligere Rettsmedisinsk institutt slått sammen med Folkehelseinstituttet (FHI) og inngår i en ny divisjon for rettsmedisin og rusmiddelforskning. Formålet med sammenslåingen var å samle rettsmedisinske miljøer for å styrke kvaliteten på de rettsmedisinske tjenestene. DNA-analysene ved FHI er akkreditert. I 2011 er saksbehandlingstiden for DNA-sporsaker fra politiet mer enn halvert, fra 98 dager til 34 dager, og målet er å redusere dette ytterligere. Finansieringene av tjenestene på DNA-området er fra 2012 overført fra Justis- og beredskapsdepartementet til Helse- og omsorgsdepartementet.

Jeg ser at bevilgningsforslaget for 2012 kan være utfordrende for UiT, men kan ikke nå initiere tiltak som innebærer klare og betydelige budsjettmessige bindinger i årene fremover.

SPØRSMÅL NR. 9**Innlevert 1. oktober 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 18. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Årlig betaler veibrukerne gjennom bompenger en omfattende ekstra transport-skatt. Den rødgrønne regjeringen har forsterket og utvidet denne ekstra transportskatten. Informasjon om omfang og kostnader er mangelfull.

Kan statsråden legge frem en samlet nasjonal oversikt som viser faktisk årlig innbetaling av bompenger pr. fylke og som spesifiserer bruk av bompenger på hhv veiformål, kollektivtiltak, øvrige tiltak, innkrevingskostnader og finanskostnader for hhv 2011, 2012 og årlig for kommende NTP-periode?»

Svar:

Regjeringen har store ambisjoner for vegutbyggingen og øvrig samferdsel i Norge. Gjeldende nasjonal transportplan la opp til en vekst i de økonomiske rammene til samferdsel på 45 %/100 mrd. kr fra den forrige planen. Med vårt forslag til statsbudsjett for 2013 følger vi opp denne planen slik vi har lovet. For å dekke det store behovet for bygging av ny veg bruker vi også bompenger.

Det foreligger ikke fylkesvise oversikter over innbetalte bompenger. Vedlagt følger imidlertid en oversikt over innbetalte bompenger i 2011, basert på bompengeselskapenes innrapportering til Statens vegvesen. Oversikten omfatter også driftskostnader og finanskostnader. Statens vegvesen er ennå ikke ferdig med gjennomgangen av regnskapene. Tallene oppgis derfor med forbehold om denne gjennomgangen. For enkelte selskaper har Statens vegvesen ennå ikke mottatt regnskap for 2011 og utfyllende opplysninger.

Netto bompengeinntekter utgjør den andelen som er til disposisjon etter at selskapenes drifts- og finanskostnader er dekket. Disse benyttes dels til in-

vesteringer og dels til nedbetaling av lån som er tatt opp til investeringer tidligere år. Bompengeselskapene rapporterer ikke på bruken av bompengeinntekter ut over det som er oppgitt i vedlagte tabell. Av de årlige budsjettproposisjonene framgår det hva som forutsettes stilt til disposisjon totalt på henholdsvis riksveger og fylkesveger. Av budsjettproposisjonene framgår også forutsatte bompengedrag til prosjekter og tiltak på riksvegnettet det enkelte år.

Det utarbeides ikke prognoser for framtidige bompengeinntekter, men det vil fremgå av den enkelte bompengeproposisjon hvordan finansieringen av prosjektet er tenkt.

På side 59 i Prop 1 S (2012-2013) er det gitt en oversikt over det bompengeselskapene stiller til disposisjon i årene 2002-2011, prognoser for 2012 og anslag for 2013. Beløpet bilistene innbetaler det enkelte år er gjerne forskjellig fra det som bompengeselskapene stiller til disposisjon. I 2011 betalte trafikantene 6,6 mrd. kr i bompenger på riks- og fylkesveg. Samme år stilte bompengeselskapene om lag 9 mrd. kr til disposisjon. Innbetalt beløp var altså om lag 2, 4 mrd. lavere enn beløpet stilt til disposisjon. Differansen skyldes blant annet at bompengeselskapene låner penger i anleggsperioden, og at det i hovedsak praktiseres etterskuddsinnkreving av bompenger. Det er grunn til å anta at differansen vil gå i samme retning også i 2012 og 2013. Følgelig forventer vi at beløpet bilistene betaler inn det enkelte år vil være betydelig lavere enn det bompengeselskapene stiller til disposisjon i denne perioden.

Vedlegg til svar:

Lenke til vedlegget:

<http://www.stortinget.no/dok15-201213-9-vedlegg>

SPØRSMÅL NR. 10**Innlevert 2. oktober 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 9. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Er statsråden bekvem med at 4 av 10 av alle trafikkulykker blir henlagt der hvor politiet mener det har blitt begått en straffbar handling, og at dette i stor grad kan tilskrives mangel på ressurser generelt og politijurister spesielt?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Statistisk sentralbyrå blir 41 prosent av alle trafikkulykker, der politiet mener det har blitt begått en straffbar handling, henlagt. Terskelen for å få slike saker opp som en straffesak ser ut til å være svært høy. Mange av sakene som kunne ha vært vurdert av en domstol, blir i stedet henlagt av politiet. Mange oppfatter dette som lite tillitsvekkende og opplever at de ikke blir hørt og tatt på alvor. Undertegnede har mottatt en rekke tilbakemeldinger som tyder på at disse sakene blir henlagt etter bevisets stilling på grunn av ressursmangel i politiet generelt, og mangelen på politijurister spesielt. I VG 30.09.2012 ønsker ikke justisministeren å kommentere disse funnene og viser videre til Riksadvokaten. I den grad dette er et spørsmål om ressurser er det imidlertid i høyeste grad et politisk spørsmål. Jeg tillater meg derfor å stille følgende spørsmål.

Svar:

Behandling av enkeltsaker på straffesaksområdet hører under påtalemyndigheten. Riksadvokaten er påtalemyndighetens øverste leder. Påtalemyndigheten er uavhengig og kan ikke instrueres av justisministeren. Ved misnøye med politiets behandling av en sak, kan det inngis klage til overordnet påtalemyndighet, dvs. statsadvokaten i regionen.

Riksadvokaten har gitt direktiver om overtredelse av vegtrafikklovgivningen, jf. rundskriv nr. 3/2009 datert 25. mai 2009.

Videre har riksadvokaten gitt rundskriv for mål og prioriteringer for straffesaksbehandlingen – politiet og statsadvokatene.

Spørsmålet fra stortingsrepresentant Oktay Dahl er forelagt riksadvokaten. Riksadvokaten har vist til sitt mål- og prioriteringsrundskriv 2012 for straffesaksbehandlingen. Der fastholdes det at alvorlige trafikklovbrudd, herunder dødsulykker, ulykker med betydelig personskade og trafikkatferd som bærer preg av at gjerningspersonen bevisst har tatt en risiko som har innebåret nærliggende fare for alvorlige ulykke, er prioritert på linje med andre alvorlige forbrytelser.

Videre har riksadvokaten opplyst at det er gitt anvisning på at dødsulykker i trafikken er et område der reaksjonsspørsmålet skal vies særlig oppmerksomhet ved utførelsen av aktoater og ved vurderinger av om rettsmidler skal anvendes. Riksadvokaten har også minnet om adgangen til inndragning av kjøretøy, særlig ved grove eller gjentatte trafikklovbrudd som setter andre personers liv eller helse i fare.

Jeg vil på generelt grunnlag vise til at det i norsk rett er et grunnleggende vilkår for å ilegge straff, at både objektive og subjektive straffbarhetsvilkår skal være oppfylt. Beviskravet i straffesaker forutsetter at påtalemyndigheten er overbevist om siktedes straffeskyld og at straffeskylden kan bevises i retten. Dersom det ikke er mulig å føre tilstrekkelig bevis for straffeskyld i retten, skal påtalemyndigheten henlegge saken.

SPØRSMÅL NR. 11**Innlevert 2. oktober 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 9. oktober 2012 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Bodø kommune fortsetter sammen med andre samarbeidspartnere å jobbe for etablering av en ny rullebane sør for den som benyttes i dag. For at dette skal kunne skje så rimelig som mulig har man fått til-

sagn om å kunne benytte masse fra vegpakke Salten, noe som vil bidra til reduserte kostnader.

Kan jeg derfor be statsråden sørge for at denne massen kan legges der den nye planlagte rullebanen er tenkt; sør for dagens rullebane, og at forsvaret ikke legger hindringer i veien for en slik løsning?»

BEGRUNNELSE:

At man tapte kampen om å bli ny enebase for jagerflyene våre betyr ikke at man skal gi opp kampen for å realisere en ny rullebane sør for dagens rullebane. En ny rullebane vil gi bedre regularitet, mer areal frigjort til andre formål i Nordlands hovedstad og sannsynligvis bedret regularitet. I tillegg ble det i proposisjonen 73 S uttalt at staten skulle bidra til videre utvikling av Bodø og Nordland når man legger ned BHS. Det samme sa daværende forsvarsminister under debatten om nevnte proposisjon. Jeg forventer derfor at den nåværende statsråden legger til rette for at kreftene i Nordland som jobber for etablering av ny rullebane slipper en ny kamp med forsvaret. Nå har statsråden mulighet til å bekrefte dette ved å være positiv til lagring på forsvarets område i tråd med Bodø kommunes ønske.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 4. oktober 2012 med spørsmål fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen om lagring av tunnelmasser på Bodø hovedflystasjon.

Stortingets vedtak om nedleggelse av Bodø hovedflystasjon, jf. Innst. 388 S (2011–2012) til Prop. 73 S (2011–2012), innebærer at Forsvaret ikke har behov for steinmasser på Bodø hovedflystasjon. Dersom det skulle være aktuelt med en fremtidig flytting eller forlengelse av rullebanen i Bodø, vil dette i tilfelle måtte gjennomføres som følge av sivile luftfartsbehov.

På bakgrunn av en henvendelse fra Bodø kommune har Forsvarsdepartementet (FD) vært i dialog med Samferdselsdepartementet (SD) i sakens anledning. SD opplyser at interne utredninger i Avinor viser at selskapet på sikt vil kunne utnytte steinmasser på en positiv måte. Statens vegvesen og Bodø kommune kan derfor ta direkte kontakt med Avinor for å drøfte behov for masser og deponering på Avinors områder. I den grad Avinor ser det som hensiktsmessig, kan en eventuell avtale om bruk av Forsvarets arealer til deponering av masser koordineres direkte med Forsvarsbygg sentralt.

SPØRSMÅL NR. 12

Innlevert 2. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 9. oktober 2012 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Kystvaktens evne til å løse definerte oppgaver er nå på flere områder svekket. Kystvakten skulle nå ha vært oppsatt med åtte moderne helikoptre. I stedet har Kystvakten kun ett 30 år gammelt helikopter i 100 % beredskap.

Hva gjør forsvarsministeren på kort sikt for å løse Kystvaktens akutte behov for helikopterstøtte og er statsråden enig i at den prekære helikoptermangelen svekker Kystvaktens muligheter og evne til overvåking, kontroll og inspeksjoner?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 4. oktober 2012 med spørsmål fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen knyttet til helikopterkapasiteten i Kystvakten.

La meg starte med å understreke at Kystvaktens operative evne er meget god. Et konkret eksempel på

at Kystvakten leverer, er at den har lyktes i å redusere det ulovlige fisket i Barentshavet fra en verdi på om lag 1 milliard kroner i 2005 til tilnærmet null i dag. Moderne, effektive fartøyer, dyktige tilsatte, et godt samvirke med andre ressurser i Forsvaret og relevante sivile myndigheter, har bidratt til en stadig bedre måloppnåelse i Kystvakten i inneværende langtidsperiode.

Dagens reduserte tilgjengelighet på helikoptre i Kystvakten er en konsekvens av forsinket levering av de nye NH90-helikoptrene. Den tekniske statusen på dagens Lynx-helikoptre er redusert grunnet høy alder og mye bruk. Et økt behov for vedlikehold gjør at Kystvakten ikke alltid har helikoptre tilgjengelig om bord. Den gjenstående flytiden på Lynx-helikoptrene medfører også at de må disponeres med forsiktighet inntil vi klart vet når nye maskiner er på plass. For å ha kapasitet tilgjengelig i mer kritiske situasjoner, kan det medføre at Kystvakten må være tilbakeholden med å bruke helikoptre i situasjoner der dette

hadde vært fordelaktig, men ikke tvingende nødvendig.

NH90-helikopteret innehar de egenskapene Forsvaret etterspør, og dekker fremtidige operative behov for Kystvakten og Marinen. Forsvaret har opplyst at de er svært fornøyde med NH90-helikopteret ut fra militære og tekniske kriterier. Det er imidlertid en utfordring at det er oppstått forsinkelser i leveringen fra produsenten. Vår bekymring for konsekvensene av dette er kommunisert til leverandøren, NHIndustries. Jeg vil fremholde at NH90-helikopteret fremdeles er regjeringens førstevalg.

Forsvarsdepartementet har iverksatt flere umid-

delbare tiltak for at Kystvakten skal ha helikoptre om bord på kort og lang sikt. En oppdatering og levetidsforlengelse av to til fire Lynx-maskiner er til vurdering. Alternativer til NH90-helikopteret er også kartlagt. Det kan imidlertid ha konsekvenser å anskaffe et alternativt maritimt helikopter, blant annet siden Forsvarets fartøyer er nøye tilpasset NH90.

Jeg kan forsikre representanten Kristiansen om at jeg arbeider aktivt for å sikre optimal tilgang på helikopter til Kystvakten både på kort og lang sikt. Jeg følger også utviklingen nøye, og vil holde Stortinget informert.

SPØRSMÅL NR. 13

Innlevert 2. oktober 2012 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 10. oktober 2012 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«En enstemmig helse- og omsorgskomite har gitt uttrykk for at antallet boenheter ved samlokalisering burde begrenses fra to til fem enheter. Statsråden har nylig uttalt at hun ikke ønsker at det settes noen grense.

Foreligger det her en misforståelse, eller er det så at statsråden har valgt ikke å ta hensyn til en enstemmig komiteinnstilling?»

BEGRUNNELSE:

Helse- og omsorgskomiteen ga i Innst. 54 S (2011-2012) sin enstemmige tilslutning til at antallet boenheter ved samlokalisering burde begrenses fra to til fem enheter. Til kommunal Rapport 27. september 2012 uttalte statsråden at hun ikke ville sette noe tak på antallet personer i bofellesskapene som Husbanken kan yte tilskudd til.

Svar:

Våren 2012 gjennomførte FAFO på oppdrag fra departementet en undersøkelse av hvilke faktorer som kommunene legger vekt på når de skal etablere samlokaliserte boliger og bofellesskap for personer som trenger ulike oppfølgingstjenester. Rapporten inneholder også informasjon om kommunenes erfaringer med slike boligtilbud.

I rapporten pekes det på at størrelsen på prosjektene, utforming av bygningene, plasseringen i lokalsamfunnet og beboersammensetning er viktige fakto-

rer for å sikre integrering og normalisering av beboerne. Tjenesteutøvelse og kvalitet på tjenestene, sammensetning av beboere i boligtilbudene, den enkelte brukers mulighet til å velge hvor vedkommende skal bo og vedkommendes tilgang på arbeid og aktivitet på dagtid, er også med på å avgjøre om bofellesskap eller samlokaliserte boliger vil fungere som gode boligløsninger for beboerne.

Jeg er opptatt av at intensjonene om integrering og normalisering skal følges. På bakgrunn av funnene i rapporten og signaler jeg har fått tidligere, har jeg sett behov for å tydeliggjøre føringene om kvalitet og utforming for samlokaliserte boliger og bofellesskap for å kunne få tilskudd fra Husbanken.

Jeg vil derfor sikre at regelverket for våre tilskuddsordninger utformes på en slik måte at boliger som samlokaliseres ikke får et institusjonsliknende preg, eller at antall samlokaliserte enheter ikke blir for høyt. Jeg er også opptatt av at boligene i størst mulig grad plasseres i ordinære bomiljø og at regelverket utformes slik at det gir klart grunnlag for å avslå søknader om tilskudd til prosjekter med uheldig sammensetning av ulike beboergrupper.

Personer med funksjonsnedsettelse, eller andre med behov for å motta tjenester i hjemmet, er ingen ensartet gruppe. Ønsker og behov er forskjellige fra person til person. Det er derfor viktig at kommunene har et differensiert tilbud til målgruppen. Det bør være en god dialog mellom kommunen, beboer og pårørende for å finne en løsning tilpasset den enkeltes ønsker og behov. Samtidig må vi ikke glemme kom-

munenes ressursituasjon, og at hensynet til ansatte også må være en del av vurderingen.

Antall boenheter vil være en viktig faktor når man skal etablere nye boligløsninger for utviklingshemmede, men man kan ikke bare se på dette kriteriet. Som et eksempel på et svært vellykket prosjekt med samlokaliserte boliger for utviklingshemmede,

med mer enn fem boliger, kan jeg vise til Tangerudbakken borettslag. Der er syv boliger og en personalbase samlokalisert. Gjennom tv-serien for noen år siden, om beboerne der, tror jeg hele Norge har fått et innblikk i hvor vellykket dette prosjektet har vært, til tross for at det består av mer enn fem samlokaliserte boliger.

SPØRSMÅL NR. 14

Innlevert 2. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 12. oktober 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Klimakvoteloven som ble vedtatt av forrige storting la til grunn at nye punktutslipp for CO₂ ikke skulle tildeles vederlagsfrie CO₂-kvoter. Daværende miljøvernminister begrunnet dette med at man ikke skulle stimulere til at det ble etablert nye CO₂-utslipp på norsk jord.

Hvordan stiller nåværende miljøvernminister seg til dette, og kan statsråden bekrefte om ny industrivirksomhet i Norge vil få tildelt CO₂-kvoter på samme grunnlag som allerede etablert virksomhet?»

Svar:

Regjeringa har som kjent ønska at EU sitt kvotesystem skulle baserast på at det ikkje blei delt ut vederlagsfrie kvotar etter 2012. Samstundes må tildelingsreglane i Noreg vurderast opp mot EU sin politikk på området.

Frå og med 2013, den tredje fasen i EU sitt kvotesystem, er systemet harmonisert når det gjeld tildelingsreglar, både for eksisterande og nye verksemder.

Det inneber at kvotepliktige verksemder i Noreg vil ha same tildelingsreglar som kvotepliktige verksemder i eit anna land innanfor kvotesystemet.

Tildelingsreglane for eksisterande og nye verksemder vil ikkje alltid vere samanfallande, men dei vil altså vere dei same i Noreg som i dei andre landa som er med i kvotesystemet. Det som skil tildeling til nye verksemder frå eksisterande er mellom anna at dei eksisterande verksemdene får tildelinga berekna og fastlagd for heile perioden på førehand, medan nye verksemder får tildeling frå ei kvotereserve som inneheld eit avgrensa tal kvotar. Kvotereserven er satt av til dei nye verksemdene, men kan gå tom, og han vart ikkje etterfylt.

Ein annan skilnad som følgjer av dei harmoniserte EU/EØS-reglane, er vidare at eksisterande verksemder får tildeling ut frå sin historiske produksjon, medan nye verksemder får tildeling på grunnlag av ein fastsett faktor for kapasitetsutnyttinga til verksemda, sidan nye verksemder ikkje har historisk produksjon tildelinga kan gjerast på grunnlag av.

SPØRSMÅL NR. 15**Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 12. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Det vises til statsrådets svar på skriftlig spørsmål nr. 1851. Regjeringen velger ensidig å peke på CO₂-utslipp når de omtaler miljøegenskapene til syntetisk diesel. Dette til tross for at alle aktørene i debatten påpeker at miljøgevinsten til syntetisk diesel primært ligger på kutt i NO_x-utslipp og lignende som innebærer lokal forurensing.

Kan finansministeren opplyse om hvilke forbedringer han ser at syntetisk diesel (GTL) kan medføre for lokalmiljøet sammenlignet med bruk av fossil diesel?»

Svar:

Jeg vil først påpeke at det i spørsmål nr. 1851 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug ble spurt spesifikt om hvorvidt jeg ville legge til rette for å redusere CO₂-utslipp ved å la produsenten av EcoFuel bli fritatt for avgifter. Dette er bakgrunnen for at jeg i mitt svarbrev opplyste om at en overgang fra konvensjonell til syntetisk diesel nødvendigvis ikke vil redusere utslipp av CO₂.

Fra Miljøverndepartementet har jeg fått opplyst at daværende Statens forurensningstilsyn (nåværende Klima- og forurensningsdirektoratet) lagde en vurdering av miljømessige konsekvenser ved bruk av syntetisk diesel i 2008. Vurderingen bygde på ulike internasjonale studier som er gjennomført for å beregne utslipp til luft fra syntetisk diesel. Disse studiene viste at syntetisk diesel har lavere lokale utslipp enn konvensjonell diesel. Størrelsen på utslippsreduksjonene varierer imidlertid betydelig mellom de ulike studiene, og avhenger av forutsetninger om type kjøretøy, euroklasse, fart og motorbelastning. Det er derfor betydelig usikkerhet i disse anslagene. I tillegg tar gjennomgangen utgangspunkt i studier som ble gjennomført mellom 2000 og 2007. Disse studiene bygger dermed på en kjøretøypark som oppfyller svakere utslippskrav enn de som gjelder i dag. Dagens utslippskrav (EURO 5), som ble innført i 2009, innebar bl.a. at partikkelfiltre ble standard i alle dieselmotorer. Det kan derfor være grunn til å anta at enkelte av disse studiene kan overvurdere den effekten som syntetisk diesel kan ha på dagens bilpark, primært når det gjelder utslipp av partikler. Innføringen av EURO 6 fra 2014 vil forhåpentligvis bidra til en

kraftig reduksjon av de faktiske NO_x-utslippene fra nye dieselmotorer.

Tabell 1 oppsummerer funnene fra disse studiene med hensyn til utslipp av partikler og NO_x. For partikkel- og NO_x-utslipp indikerer studiene en viss utslippsreduksjon fra syntetisk diesel. Størrelsen på utslippsreduksjonene oppgis her i intervaller fra studiet med minst til studiet med størst reduksjon i prosent.

Tabell 1: Reduksjoner i utslipp av partikler og nitrogenoksider ved bruk av syntetisk diesel sammenlignet med konvensjonell diesel. Prosentvis reduksjon (intervall)

Syntetisk diesel	Reduksjon (intervall)
Partikler (PM)	19-90
Nitrogenoksider (NO _x)	6-68

Kilder: Klima- og forurensningsdirektoratet (tidligere Statens forurensningstilsyn).¹

Veibruksavgiften skal stille brukeren overfor de samlede eksterne kostnadene som kjøring på vei medfører. I tillegg til helse- og miljøskadelige utslipp påfører veitrafikken samfunnet kostnader i form av ulykker, kø, støy og veislitasje. Særvogtsutvalget viste til undersøkelser som anslo at de lokale utslippene som landsgjennomsnitt utgjorde om lag 15 pst. av de samlede eksterne marginale kostnadene ved dieseldrevne personbiler, jf. tabell 9.1 og 9.2 i NOU 2007: 8 En vurdering av særvogtene. I statsbudsjettet for 2012 varslet Regjeringen at alle drivstoff skal ilegges veibruksavgifter etter energiinnholdet i drivstoffet innen 2020.

¹ Kildene til SFT/Klif var: LKAB 2003 Gasmätning på toro 0011 - 580; A. Eklund et al 2000 Fischer-Tropsch fuels impact on a diesel engine performance; ASFE 2007 (Alliance for synthetic fuels in Europe) 2007 ASFE Position Paper Emissions from Synthetic Fuels; Audi 2008 Audi press release <http://www.audi.com/audi/com/en2/aboutudig/news/modelleervices/monthlyummary/Audileettheorldconomicoru3ercentowerO2missions.html>; Five Winds International 2004 Gas to Liquids Life Cycle Assessment Synthesis Report (prepared for ConocoPhillips, Sasol Chevron and Shell International Gas); Price WaterhouseCoopers 2003 Shell Middle Distillate Synthesis (SMDS); Joint Research Centre 2007 Well-to-wheels Analysis of Future Automotive Fuels and Powertrains in the European Context.

SPØRSMÅL NR. 16**Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 12. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Fra 2013 skal det startes opp et piloteringsprosjekt med Nasjonal kjernejournal som etter planen skal bidra til å øke pasientsikkerheten og redusere vanskene med at legevaktslegene ikke har tilgang til andre journalsystemer.

Hvilke andre konkrete tiltak har man planer om å iverksette for å redusere antall feilbehandlede pasienter ved legevakter?»

BEGRUNNELSE:

Det har kommet frem i media flere feilbehandlinger og unødvendige dødsfall på legevakter. Vanskelighetene skyldes blant annet at 85 % av legene er helt alene på jobb og 20 % av legene er uerfarne turnusleger. I en situasjon der legevakten ikke har tilgang verken til fastlegejournal eller sykehusjournaler er det ekstra ille at hele 10 % av legevaktslegene har mangelfulle norskkunnskaper. Systemet er slik at alle turnusleger skal ha tilgang til en bakvakt, i alle fall via telefon. Det er også mulig å diskutere og rådføre seg med sykehusleger. I henhold til etiske retningsregler for leger, bør erfarne leger være imøtekommande og veilede yngre kolleger. I praksis fungerer bakvaksordningen ofte dårlig. Sykehuslegene kan være lite imøtekommande både i forhold til rådgivning og mulighet for innleggelse. Årsaken er ofte overfylte sykehus og for stor arbeidsbelastning.

Mange fastleger setter bort legevaktene sine til yngre og mer uerfarne leger fordi fastlegene ikke orker arbeidspresset på legevakt, føler seg utrygge både i forhold til egen sikkerhet og tilgang til journalsystemet er for dårlig. En del leger er utdannet i utlandet og er følgelig mer ukjente med norske arbeidsmåter og regler for samarbeid, norsk lovverk mm. I distriktene bemannes ofte legevaktene av utenlandske vikarbyråer der legene kan ha vansker med norsk språkforståelse.

Svar:

I forbindelse med gjennomføring av samhandlingsreformen er det igangsatt en rekke tiltak for å styrke den kommunal helse- og omsorgstjenesten. Allmennlegetjenesten, inkludert legevakt, er en svært sentral del av denne tjenesten. Det er viktig å se legevaktstjenesten, fastlegeordningen og det nye kommunale øyeblikkelig hjelp døgntilbudet i sammenheng. Den videre satsing på utvikling av legevakt skal skje som en integrert del av oppfølgingen av samhand-

lingsreformen og av kommunenes helse- og omsorgstjenester som helhet. Reformen har tydeliggjort kommunenes helhetlige ansvar gjennom ny helse- og omsorgstjenestelov, som er overordnet og profesjonsnøytral, og gjennom revidert fastlegeforskrift som tydeliggjør kommunenes sørge-for-ansvar for denne ordningen. Sistnevnte trer i kraft 1.1.2013.

Legevakten er hjertet i den kommunale akuttberedskapen og svært viktig for den utviklingen reformen legger opp til. Etablering av øyeblikkelig-hjelp-døgntilbud i kommunene vil styrke den medisinskfaglige 24-timersberedskapen i kommunene der vi tidligere kun har hatt legevakten. Det tas sikte på å innføre en plikt for kommunene til å etablere øyeblikkelig-hjelp-døgntilbud fra 2016. Ordningen innføres over fire år. Det skal overføres mer enn 1 mrd. kroner til kommunene over disse fire årene til å etablere tilbudet. Erfaringer fra blant annet sykestuedrift viser at lokale tilbud kan bidra til å sikre observasjon, diagnostisering og behandling på en god og kostnadseffektiv måte. Dersom øyeblikkelig-hjelp-døgnplasser samlokaliseres med legevakt, blir det flere å spille på for legevaktslegen.

Revidert fastlegeforskrift, som ble fastsatt i august, gir fastlegetjenesten et tydelig innhold og knytter den til det øvrige kommunale apparatet. Dette skjer både ved at kommunenes sørge-for-ansvar tydeliggjøres, samt at det stilles nasjonale krav til innholdet i tjenesten og tilgjengelighet for listeinnbyggerne. Fastlegene har ansvar for øyeblikkelig hjelp til egne listeinnbyggere i åpningstiden. God tilgjengelighet til time hos egen fastlege er svært viktig for høyere kvalitet i legevaktstjenesten. Undersøkelser viser at mange pasienter som oppsøker legevakt både kan og ville foretrekke å vente til dagen etter dersom de visste at de fikk time hos egen fastlege. Det å komme til en lege som kjenner deg, er viktig for kvalitet i tjenesten.

Rekrutteringstilskuddet som ble etablert i forbindelse med fastsettelsen av fastlegeforskriften, for å få på plass flere fastleger, vil også komme legevakten til gode. Dette fordi det blir flere fastleger å dele vaktene på. Tilskuddsordningen er på 50 mill. kroner i 2012. I statsbudsjettet for 2013 foreslår regjeringen å tilføre ytterligere 50 mill. kroner til arbeidet med å øke aktiviteten i fastlegeordningen.

Vi er også i gang med å gå gjennom forskriften som blant annet regulerer legevaktstjenesten (akuttmedisinforskriften). Vi tar der blant annet sikte på å stille krav til hva slags minimumskompetanse en lege

må ha for å kunne være i legevakt uten bakvakt. Sammen med den nye fastlegeforskriften vil dette styrke legevakttjenesten.

For å lette tilgangen til legevakt, er det også under innføring et nasjonalt telefonnummer til kommunale legevaktsentraler. Uavhengig av hvor i landet man befinner seg, skal man kunne nå legevakt via samme telefonnummer. Vi vet fra blant annet England at dette er et viktig tiltak knyttet til pasientsikkerhet, kvalitet og effektivitet.

Samhandlingsreformen gir kommunene mer ansvar, samtidig som de har fått økte muligheter til å styre slik de mener er best. Å detaljregulere kommunens tjenester vil stride mot reformens intensjoner. Vi har en god legevakt i Norge. Undersøkelser fra Oslo og Hordaland viser kun fire klagesaker pr. hundre tusen konsultasjoner på legevakt. Men en tjeneste trenger ikke være dårlig for å bli bedre. Vi jobber med å styrke legevakten. Og vi hører fortløpende på

råd, både fra Nasjonalt kompetansesenter for legevaktmedisin og Helsedirektoratet. Jeg vil ta initiativ til møter med både kompetansesenteret, direktoratet og Legeforeningen for å høre deres syn på hva som nå er de riktige grepene for å styrke den kommunale legevakten ytterligere.

Når det gjelder spørsmål knyttet til hva som gjøres for å utvikle IKT-systemene i helse- og omsorgssektoren, vil jeg vise til at regjeringen om kort tid vil legge frem en egen melding om dette. Meldingen vil omhandle tiltak knyttet til etablering av helhetlige og hensiktsmessige systemer for sikker informasjonsutveksling, både mellom kommunale deltjenester og mellom forvaltningsnivåene. Et viktig element i dette arbeidet er nasjonal kjernejournal. Kjernejournalen skal gi helsepersonell rask tilgang til viktige opplysninger om pasienter og brukere, og skal testes ut i de første kommunene høsten 2013.

SPØRSMÅL NR. 17

Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen

Besvart 10. oktober 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Et utkast til resolusjon i FNs Menneskerettighetsråd 24. september, lansert av Sør Afrika og støttet av Cuba, fordømmer bruk av ytringsfrihet når denne bidrar til å diskriminere religion. Den endelige resolusjonen ble endret noe, men Norge stemte for teksten til tross for at de andre vestlige land avsto fra å stemme.

Mener statsråden at noen av områdene i den endelige teksten er problematiske, spesielt i et ytringsfrihetsperspektiv, og er utenriksministeren enig i at menneskerettighetene beskytter mennesker og ikke religioner?»

BEGRUNNELSE:

Resolusjonen med tittel "From rhetoric to reality: a global call for concrete action against racism, racial discrimination, xenophobia, and related intolerance" ble vedtatt av menneskerettighetsrådet 28. september. Et flertall av landene i rådet stemte for resolusjonen, deriblant Kina, Cuba, Saudi Arabia og Norge. De fleste EU-land avsto imidlertid fra å stemme, mens USA stemte imot resolusjonen. Det skriftlige utkastet av 25. september hevder blant annet at rasis-

me er tett koblet til fattigdom og at underutvikling bidrar til rasistiske holdninger. Utkastet etablerer også et hierarki av ofre ved bare å trekke frem en gruppe som ofre for diskriminering.

Flere menneskerettighetsorganisasjoner mener at resolusjonen og prosessen rundt vitner om at Organisasjonen av Islamsk Samarbeid (OIC) på nytt forsøker å få FNs medlemsland til å vedta innskrenkninger i ytringsfriheten ved å fordømme og forby religionskritikk. Slike resolusjoner har tidligere fått flertall både i menneskerettighetsrådet og i Generalforsamlingen.

Svar:

Bekjempelse av rasisme, diskriminering og intoleranse er viktig, både globalt og nasjonalt. Kampen mot rasisme er avgjørende for menneskets verdighet, og FN er den eneste globale arena hvor denne kampen kan føres. Det er derfor viktig å støtte opp om dette arbeidet.

Resolusjonen fra FNs menneskerettighetsråd med tittelen «From rhetoric to reality: a global call for concrete action against racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance», som ble

vedtatt 28. september 2012, inneholder ingen svekkelser av ytringsfriheten slik den er fastlagt i internasjonal rett. Sammen med blant andre Sveits, fant vi derfor at vi kunne stemme for resolusjonen.

Resolusjonen henviser flere steder til oppfølging av sluttdokumentet fra Verdenskonferansen mot rasisme i Durban i 2001 («Durban I»). Flere EU-land boikottet Tilsynskonferansen i 2009 («Durban II») og FNs 10-årsmarkering for Verdenskonferansen mot rasisme («Durban III») som ble avholdt i fjor. De samme land har tilkjennegitt at de ikke kan støtte et dokument som referer seg til Durban I eller oppfølgingen av denne konferansen uavhengig av resolusjonstekstenes øvrige innhold. Et samlet EU hadde derfor problemer med å vise til dette oppfølgingsarbeidet. Slike referanser er imidlertid ikke et problem for Norge.

Når denne og liknende saker behandles i FNs ulike organer arbeider vi etter følgende premisser:

For det første: Norge ønsker sterke og klare vedtak mot rasisme.

For det andre: Norge kan ikke akseptere språk om ærekrenking (defamation) av religioner. Dette er et svært kontroversielt tema som har vært opp i flere sammenhenger hvor man diskuterer arbeidet mot rasisme og diskriminering. Norsk holdning er veldig

klar på dette punktet: Kun mennesker - og ikke religioner - har rettigheter etter menneskerettighetene.

For det tredje: Norge kan ikke akseptere språk som svekker ytringsfriheten slik den er fastlagt i den internasjonale konvensjonen for sivile og politiske rettigheter artikkel 19 og 20. Denne konvensjonen har mer enn 155 tilsluttede stater, og er fulgt opp av regionale menneskerettighetsinstrumenter. For Norge er ytringsfriheten en av de mest sentrale menneskerettighetene. Uten den kan vi ikke avdekke menneskerettighetsbrudd.

For det fjerde: Det er viktig å anerkjenne mediens positive rolle for å styrke global dialog og forståelse og på den måten motvirke rasisme. Samtidig må vi erkjenne at internett og sosiale medier også kan misbrukes for å spre rasistiske holdninger.

I forhandlingene om denne resolusjonen fikk vi gjennomslag for å fjerne alle referanser til ærekrenking av religion. Sluttresultatet inneholder ingen svekkelser av ytringsfriheten slik den er fastlagt i internasjonal rett. Samtidig utgjør vedtaket en stadfesting av det viktige arbeidet mot rasisme. Det var derfor naturlig for Norge å støtte resolusjonen.

Når det gjelder Durban-prosessen, kan det for øvrig vises til utenriksministerens svar på skriftlig spørsmål nr. 1886 (2010-2011).

SPØRSMÅL NR. 18

Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 15. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Familieenheten på Hov i Søndre Land planlegges nedlagt med ti behandlingsplasser. I avdelingen på Hov er det et tilrettelagt boligfelt der familier med rusvansker kan la barn være i barnehage og i skole mens foreldrene får behandling for sin rusavhengighet. Tilbudet er tilrettelagt med tanke på barna.

Hvordan skal man sikre at barna ikke blir skadelidende og intensjonene i Rusmeldingen oppfylles for denne pasientgruppen og deres barn?»

BEGRUNNELSE:

Søndre Land kommune har i over 50 år hatt "Statens klinikk for narkomane". Det var Europas første spesialinstitusjon for behandling av narkomane. I dag er (siden 2002) klinikken underlagt Sanderud sykehus (Hedmark). Etter at Sykehus Innlandet ble eta-

blert, ble avdelingen på Hov(2004) en del av divisjon Psykisk helsevern. Det er en avdeling for rusrelatert psykiatri og avhengighet. Siden 1981 har det vært en egen familieenhet og det har hele tiden vært fokus på den faglige utviklingen og å ha et helhetlig tilbud. Et solid skoletilbud har bl.a. vært en viktig del av det helhetlige tilbudet.

Rusavhengige trenger langtids- og heldøgnsopphold om man skal ha mulighet til å lykkes. Spesielt i de tilfellene der det er barn inne i bildet, er det viktig med et godt behandlingsresultat av foreldrene. Barn bør få mulighet til å vokse opp med sine biologiske foreldre der det er forsvarlig og mulig å gjennomføre. Helsetjenesten bør derfor legge til rette for at dette er mulig og at omsorgen for barna ikke blir en del av barnevernets oppgaver. Barn av foreldre med rusproblemer er sårbare. Det er derfor viktig at disse barna får en god barndom med de beste forutsetninger for å

lykkes i livet. Alt bør gjøres for at ikke disse barna får en barndom med senvirkninger som vil merkes i fremtidens psykiske helsevesen. Dette legger også Regjeringen opp til i Rusmeldingen som kom før sommeren.

Familieenheten på Hov i Søndre Land planlegges nedlagt med ti behandlingsplasser. På samme sted er også skjermet enhet for gravide rusmisbrukere med 10 plasser. Disse plassene er også foreslått nedlagt/flyttet (etablert i 2006). Kommunen er for øvrig definert som en omstillingskommune som får ekstra midler til å møte utfordringene med mange nedlagte arbeidsplasser de siste årene. For en liten kommune er det derfor ille å miste 70 statlige arbeidsplasser fordelt på 58 årsverk. For staten kan dette neppe være god samfunnsøkonomi totalt sett.

Svar:

Barn av rusavhengige er en meget sårbar gruppe og er også særlig omtalt i stortingsmeldingen om en samlet rusmiddelpolitikk som ble lagt fram for Stortinget i juni i år. I Regjeringens forslag til statsbudsjett for 2013 er det foreslått å etablere to nye lavterskeltiltak for langsiktig oppfølging av gravide mødre/foreldre med rus og/eller psykiske problemer med oppfølging av barnet til skolealder - i Helse Vest og Helse Nord. De vil komme i tillegg til de to som allerede er etablert.

Helse Sør-øst RHF har informert meg om at Sykehuset Innlandet HF har igangsatt et eget prosjekt for utvikling og tilpassing av psykisk helsevern og tverrfaglig spesialisert behandling (TSB) ut fra økonomiske rammer som følge av inntektsmodellen for dette regionale helseforetaket. Formålet er å sikre en lik fordelingsnøkkel av driftstilskudd til helseforetakene i regionen og gjennom dette legge til rette for et likeverdig tilbud til befolkningen i regionen.

Helse Sør-øst RHF opplyser at en arbeidsgruppe har arbeidet med å vurdere endringer i struktur og faglig innhold i psykisk helsevern og tverrfaglig spesialisert rusbehandling (TSB), herunder fordeling av oppgaver og ansvar mellom sentralsykehus- og lokalsykehusfunksjoner samt fordeling av sentralsykehusfunksjoner mellom tjenestetilbudene ved Reinsvoll og Sanderud. Begge er deler av Sykehuset Innlandet HF. I mandatet ligger bl.a. eventuelt flytting/sammenslåing av enheter som organisatorisk og/eller faglig hører sammen. Formålet er å redusere vedlikeholds- og driftsutgifter ved å konsentrere virksomheten på mindre areal/færre driftssteder.

Det har vært en sentral føring i arbeidsgruppens mandat å finne den beste løsningen som samtidig reduserer areal/antall driftssteder og gir faglige gevinster for pasienter og fagmiljøer. En foreløpig konklusjon er at dette best kan skje ved å avvikle driften på Hov i Land og flytte pasienttilbudet til Reinsvoll.

Ifølge Helse Sør-øst RHF vil eventuell flytting av funksjonene kunne gi gode løsninger for familieledigheter og hybler for enkeltpasienter og tilfredsstillende lokaler for gravide rusavhengige. Rusavdelingen oppnår med denne flyttingen at enheten kommer inn i et større fagmiljø, og får bedre tilgang til legetjenester.

Arbeidsgruppens innstilling vil danne grunnlag for styresak om omstillinger for psykisk helsevern og TSB. Det er planlagt styrebehandling i Sykehuset Innlandet HF 29. november 2012.

Jeg har fått forsikringer fra Helse Sør-øst RHF om at det samlede tilbudet til rusavhengige foreldre med barn i spesialisthelsetjenesten i helseregionen ikke skal reduseres, og at kvaliteten på tilbudet skal styrkes. Dette ikke minst for å oppfylle de intensjoner som ligger i stortingsmeldingen om rusmiddelpolitikken for denne pasientgruppen og deres barn.

SPØRSMÅL NR. 19

Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Afshan Rafiq

Besvart 12. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hvilke konkrete tiltak vil helseministeren sette i verk for å sikre at pasientene som tilhører Ahus får et trygt helsetilbud med riktig behandling til rett tid?»

BEGRUNNELSE:

Ahus overtok ansvaret for 160 000 pasienter fra Oslo i hovedsak fra Groruddalen dvs. bydel Stovner,

Alna og Groud ved årsskiftet i fjor, uten at bemanningen var tilstrekkelig styrket. Ved overtagelsen manglet fortsatt 550 årsverk. Jeg viser til mine tidligere spørsmål fra 15.12.2010 og 14.10.2011 til daværende helseminister Anne-Grete Strøm-Erichsen hvor det en gang på gang ble gitt forsikringer om at alt var under kontroll. I ettertid ser vi at det er begått alvorlige feil og mangler i denne omstillingsprosessen, noe

som for en del pasienter har ført til alvorlige helse-skader, og dessverre har også liv gått tapt. Jeg viser her til Fylkesmannen i Oslo og Akershus` rapport som har konkludert med at Ahus de første ni månedene av 2011 drev med høy risiko.

Svar:

Jeg er i likhet med representanten Rafiq opptatt av at pasientene i hovedstadsområdet er sikret spesialisthelsetjenester med høy kvalitet og tilstrekkelig kapasitet. Dette følges opp gjennom føringer og styringskrav som stilles i oppdragsdokumentet og i foretaksmøtene, som er den måten staten utøver sin styring av helseforetakene på.

Som styremedlem i Akershus universitetssykehus HF (Ahus) er sikkert også Afshan Rafiq kjent med at den nåværende situasjonen ved Ahus vurderes som tilfredsstillende av Helse Sør-Øst RHF, og at de ansatte ved Ahus har arbeidet målrettet og konstruktivt for å sikre et forsvarlig og godt tilbud til pasientene. Det er gjennomført konkrete tiltak og endringer fra 2011 til 2012, blant annet knyttet til pasientsikkerhet, pasientforløp, kompetansekartlegging og utvikling av ansatte. Dette bekreftes også i brevet fra Fylkesmannen i Oslo og Akershus til Ahus av 20. september 2012, der Fylkesmannen har vurdert at de forbedringstiltak sykehuset har iverksatt både er gode og målrettede.

SPØRSMÅL NR. 20

Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 9. oktober 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hvordan forklarer statsråden de etiske og moralske spørsmål, der samme lege er tilknyttet flere forsikringsselskap som rådgivende lege, og samtidig er ansatt ved Navs yrkesskadekontor, er utøvende medisinsk rådgiver for offentlige utvalg og overfor helsedepartementet, og der det framkommer et mønster ved at samtlige yrkesskadeerstatninger som blir søkt om gjennom forsikringsselskaper legen er knyttet til, blir avvist som yrkesskade, samtidig som vedkommende har ulike roller som nevnt over?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er gjort kjent med at en lege som er tilknyttet flere forsikringsselskap som rådgivende lege, også er ansatt ved Navs yrkesskadekontor, samtidig som vedkommende har hatt ulike roller som rådgiver overfor offentlige instanser. Det viser seg at det i flere yrkesskadeerstatningssaker der denne legen har vært rådgivende lege, har avvist sakene som yrkesskader og overprøvd spesialisterklæringer som tydelig har påvist at skadene er å anse som yrkesskade. Fellesnevneren for disse sakene er at det er samme lege, uansett hvilket forsikringsselskap som er brukt, som har vært den rådgivende legen. Jeg er også gjort kjent med at denne legen har flere utøvende roller innen helsevesenet som helt klart kommer i konflikt med hverandre, og der det virker merkelig at samtlige yrkesskader blir avvist, til tross for at flere av disse

pasientene har spesialisterklæringer fra ulike spesialister.

Svar:

Jeg kjenner ikke til enkeltsaken representanten henviser til, og jeg kan derfor ikke kommentere denne særskilt. Nedenfor redegjør jeg for gjeldende habilitetsregler, og hvordan habilitetsspørsmål håndteres i Arbeids- og velferdsetaten, særlig knyttet til arbeidet til etatens rådgivende leger.

Rådgivende leger ansatt i Arbeids- og velferdsetaten er å anse som offentlige tjenestemenn iht. forvaltningsloven. Det innebærer blant annet at de rådgivende legene er omfattet av forvaltningslovens regler om habilitet, på lik linje med andre tjenestemenn i etaten. Hvis en rådgivende lege har en slik tilknytning til saken eller til sakens parter som beskrevet i forvaltningsloven § 6 første ledd, er han inhabil til å tilrettelegge grunnlaget for en avgjørelse i saken. Det samme gjelder når "andre særegne forhold foreligger som er egnet til å svekke tilliten til hans upartiskhet", jf. § 6 annet ledd.

De rådgivende legene er også omfattet av reglene om bierverv og etiske regler i Statens personalhåndbok. Blant annet vil oppdrag for annen arbeidsgiver ikke være forenlig med ansettelse i etaten hvis disse i mer enn sporadiske tilfeller skaper tvil om vedkommende tjenestemanns habilitet, innebærer at tjenestemannen lett kan komme i lojalitetskonflikt eller er

egnet til å skade Arbeids- og velferdsetatens omdømme og tillitsforhold.

Habilitetsspørsmål kan oppstå i flere situasjoner. Stortingsrepresentanten peker på tilfeller der en rådgivende lege i Arbeids- og velferdsetaten også er rådgiver for private forsikringsselskap. Man kan også tenke seg habilitetsspørsmål i saker hvor den rådgivende legen har eller har hatt en behandlingsrelasjon til brukeren. At en rådgivende lege har deltatt i utredningsarbeid for det offentlige, har jeg derimot vanskelig for å se at kan medføre innsigelser mot hans eller hennes habilitet.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har opplyst meg om at de har stor oppmerksom knyttet til rådgivende legers habilitet og rolleforståelse. Dette er temaer

som vektlegges blant annet i opplæringen av nytilsatte leger og på samlinger for rådgivende leger. For øvrig har den enkelte rådgivende lege, som øvrige tjenestemenn i Arbeids- og velferdsetaten, et selvstendig ansvar for å vurdere sin habilitet i den enkelte sak, og til å varsle arbeidsgiver om bierverv som kan ha betydning for utøvelsen av arbeidet i etaten.

Brudd på habilitetsbestemmelsene ved tilrettelegging av grunnlaget for et enkeltvedtak vil innebære en saksbehandlingsfeil som gir grunnlag for klage. For den enkelte rådgivende lege vil brudd på habilitetsbestemmelsene eller på reglene om bierverv i Statens personalhåndbok normalt medføre opprettelse av personalsak i Arbeids- og velferdsetaten.

SPØRSMÅL NR. 21

Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 23. oktober 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Vil olje- og energiministeren sørge for å sikre maksimal aktivitet og verdiskaping i nord i forbindelse med utbygging og drift av Aasta Hansteen?»

BEGRUNNELSE:

Statoil har nylig lagt ut konsekvensutredningen for utbygging og drift av gass- og kondensatfeltet Aasta Hansteen til høring. Høringsfristen er satt til 7. desember 2012. Aasta Hansteen ligger i produksjonslisensene 218 og 218B i Norskehavet, ca. 300 km vest for Bodø. Aasta Hansteenfeltet omfatter de tre strukturene Luva, Snefrid Sør og Haklang, og utbygging innebærer boring av sju produksjonsbrønner. Totale utvinnbare reserver for Aasta Hansteen-feltet er anslått til om lag 47 GSm³ gass og 0,8 MSm³ kondensat. Produksjonsstart er planlagt til 2016, og Statoil er operatør for produksjonslisensene.

Konsekvensutredningen inngår som en del av plan for utbygging og drift (PUD) for Aasta Hansteen. PUD planlegges presentert for stortingsbehandling i løpet av våren 2013.

I konsekvensutredningen som nå er ute på høring, vises det til at helikopterbasen er planlagt lagt til Brønnøysund, forsyningsbasen til Sandnessjøen, mens driftsorganisasjonen for Aasta Hansteen vil bli lagt til Harstad. I tabell 11-2: Beregnet norsk, regional og lokal verdiskaping i driftsleveransene til Aasta

Hansteen i et normalår, oppgitt i 2011-kr kommer det frem at 65 % av driftsorganisasjonen er tenkt lagt til Harstad, videre at Statoil ikke ønsker å imøtekomme ønsket om en løsning med fremskutt driftsorganisasjon på Helgeland.

Under høring av forslag til utredningsprogram, har et samstemt politisk miljø i nord oppfordret Statoil til å vurdere en løsning med driftsorganisasjon lagt til Harstad, og da med en fremskutt driftsenhet på Helgeland. Både Fylkestinget i Troms og Fylkestinget i Nordland oppfordrer til en slik løsning. Harstad kommune uttaler følgende i sin høringsuttalelse, sitat:

«Det må etableres en fremskutt driftsorganisasjon på Helgeland som gis utvidede oppgaver i forhold til innkjøp og tekniske tjenester. For den petroleumsrettede industrien i Helgelandsregionen må nærhet til basefunksjonene gis samme betydning som nærhet til driftsorganisasjonen.»

I driftsfasen ventes en sysselsettingseffekt av Aasta Hansteen på nasjonalt nivå på 820 årsverk i et normalår, i følge konsekvensutredningen. Av disse anslås det at 180 årsverk tilkommer Nordland og Sør-Troms, hvorav 46 årsverk ventes lokalt i Harstad-regionen som en direkte sysselsettingseffekt av drift av Aasta Hansteen. Utredningen viser med andre ord at mesteparten av verdiskapingen og sysselsettingen vil skje utenfor for den nordlige landsdelen.

Svar:

Et hovedpoeng for meg som Olje- og energiminister er at aktiviteten til havs også skal gi næringsutvikling på land. Etter hvert som petroleumsvirksomheten har beveget seg nordover på kontinentalsokkelen har aktiviteten gitt ringvirkninger i hele landet. Vi ser nå at utbyggingene i Norskehavet og Barentshavet gir betydelige ringvirkninger i Nordland, Troms og Finnmark.

En viktig del av denne positive utviklingen er oppbygging og utvikling av lokale leverandører som har den rette kompetansen og kapasiteten til å levere til prosjektene. Vi har god grunn til å forvente at nye utbyggingsprosjekter utenfor kysten av de nordligste fylkene vil gi ringvirkninger lokalt og regionalt. På sikt vil dette kunne bidra til fortsatt utvikling og styrking av det petroleumsrettede næringslivet i disse fylkene.

I forbindelse med myndighetenes behandling av

plan for utbygging og drift er de samfunnsmessige virkningene av utbyggingen et viktig tema. Dette sikrer oppmerksomhet og dialog mellom utbygger, leverandørselskaper og lokale/regionale myndigheter. Myndighetene vil følge opp ringvirkningene fra utbyggingen av Aasta Hansteen, herunder høringsinnspillene på konsekvensutredningen, på samme måte som for andre utbyggingsprosjekter på kontinentalsokkelen.

Vi ser fram til å motta plan for utbygging og drift fra Aasta Hansteen, og vil legge denne fram for Stortinget til godkjenning.

Jeg vil også legge til at utbyggingen av Aasta Hansteen innebærer etablering av en helt ny infrastruktur i Norskehavet som kan åpne opp økt leteaktivitet og forhåpentligvis flere funn på sikt. Denne utviklingen kan igjen medføre økt aktivitet på land i de nordligste fylkene.

SPØRSMÅL NR. 22

Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Morten Høglund

Besvart 9. oktober 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Hva er de gjenstående utfordringene som må løses før den fremforhandlede frihandelsavtalen med Colombia kan legges frem for Stortinget til ratifikasjon?»

BEGRUNNELSE:

Frihandelsavtalen med Colombia er ferdigforhandlet for lenge siden, men den er ennå ikke ratifisert. Samtidig med at dette samarbeidsverktøy mellom Norge og Colombia ikke har endelig blitt etablert, så er Norge dypt engasjert i fredsprosessen i Colombia. Det er spesielt å legge merke til at man kan samarbeide tilsynelatende godt politisk, men foreløpig ikke har ønsket at det handelsmessige samarbeidet skal få et løft.

Svar:

Regjeringen ønsker at vi innenfor rammen av vårt handelspolitiske samarbeid med Colombia får på plass en mekanisme for å ivareta spørsmål knyttet til arbeidstakerrettigheter. Regjeringen er i lys av dette i dialog med colombianske myndigheter om hvordan vi på en tilfredsstillende måte kan sikre bilateral dialog og samarbeid på dette området. Frihandelsavtalen med Colombia vil bli lagt frem for Stortinget for ratifikasjon så snart vi er enig med kolombianske myndigheter om hvordan slik dialog og samarbeid best kan innrettes.

SPØRSMÅL NR. 23**Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 10. oktober 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Enkelte medier melder at Russland vil teste gamle atomvåpen nær den norske grensen.

Hva vet Norge om slike planer og hva gjør Norge for å forhindre slike tester?»

BEGRUNNELSE:

Russland har tidligere testet atomvåpen nær norsk grense, dette har ikke skjedd de senere år. Slik testing er uansett negativt, men når det skjer nær Norge, skaper det en ekstra utfordring for oss. Hvis det er slik at russerne ser seg nødt til å teste, så er det viktig å etablere en dialog for å ha mest mulig kunnskap om det som skal skje.

Svar:

Norge og Russland har undertegnet og ratifisert Prøvestansavtalen (CTBT, Traktat om totalforbud mot kjernefysiske prøvesprengninger) av 10. september 1996. Avtalen er ferdigforhandlet, men ikke trådt i kraft. Følgelig er det helt forbudt å drive kjernefysiske prøvesprengninger, noe vi heller ikke har grunn til å tro at Russland planlegger.

Totalt har 183 av verdens 196 land undertegnet avtalen og 157 har ratifisert den. For å tre i kraft og bli en del av internasjonal lovgivning, må CTBT undertegnes og ratifiseres av 44 såkalte Annex II-land (landene som hadde atom- eller forskningsreaktorer da avtalen ble forhandlet), noe som ennå ikke har skjedd. Åtte av disse 44 landene har pr. i dag ikke ratifisert avtalen: Egypt, India, Iran, Israel, Kina, Nord-Korea, Pakistan og USA. Selv om Prøvestansavtalen ikke er trådt i kraft, har avtalen skapt en global norm – det er bred enighet om at atomprøvesprengninger ikke skal forekomme, og statene som har undertegnet har formelt forpliktet seg til å følge avtalens prinsipper.

Som en del av Prøvestansavtalen inngår også et internasjonalt overvåkningssystem (IMS - International Monitoring System), som skal kontrollere at det ikke skjer prøvesprengninger. Overvåkingen skjer ved seismiske og hydroakustiske metoder, måling av infralyd og analyser av radioaktivt utslipp på observasjonsstasjoner over hele verden. Denne overvåk-

ningen fungerer, noe observasjonene av Nord-Koreas sprenginger tydelig viste. Når avtalen treer i kraft, skal det også være på plass et inspeksjonsregime, slik at man i tvilstilfeller kan verifisere om en prøvesprengning har funnet sted eller ikke.

Prøvestansavtalen forbyr imidlertid ikke eksperimenter som ikke fører til kjedereaksjoner, herunder såkalte «subkritiske» tester. Ettersom atomvåpen også består av mange ikke-nukleære deler, kan disse testes uten å involvere nukleært materiale.

I henhold til avtalen, er det ingen plikt til å melde fra om slike subkritiske eksperimenter. Både Kina og USA (gjennom sitt «Stockpile Stewardship and Management Program») har tidligere utført lignende tester eller eksperimenter. Slike eksperimenter medfører ikke utslipp av radioaktivitet og innebærer altså ikke et brudd på Prøvestansavtalen.

Når det gjelder representanten Høglunds spørsmål om at enkelte medier melder at Russland vil teste gamle atomvåpen nær den norske grensen, er det viktig å understreke at dette er ubekreftede nyhetsmeldinger. Jeg vil understreke at det ikke foreligger offisielle uttalelser fra russiske myndigheter om at det planlegges å gjennomføre tester på Novaja Zemlja. Det kan imidlertid ikke utelukkes at slike tester vil bli gjort. En stor del av Russlands kjernefysiske ammunisjon er av eldre dato, og eventuelle planer om å gjenoppta gjennomføringen av subkritiske tester på Novaja Zemlja for å kontrollere funksjonaliteten og sikkerheten til kjernefysiske våpen, vil kunne ses i en slik sammenheng.

I utgangspunktet vil det altså ikke forekomme utslipp til miljøet ved slike tester. Generelt vil jeg imidlertid vise til at Norge har et operasjonelt nasjonalt overvåkningssystem med alarm-funksjoner for å kunne oppdage og måle radioaktive stoffer i luft eller nedfall på bakken. Vi har bilaterale varslingsavtaler med alle våre naboland, inklusive Russland, og vi har tilgang til resultatene fra deres tilsvarende målesystemer. I tillegg vil NORSAR gjennom sine seismiske observasjoner og sitt internasjonale nettverk kunne bidra med informasjon om eventuelle detonasjoner.

Kriseutvalget for atomberedskap, ledet av Strålevernet, har fullmakter til å iverksette koordinerte tiltak ved en eventuell atomhendelse. Dette inkluderer også hendelser med atomvåpen.

SPØRSMÅL NR. 24**Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Svein Harberg****Besvart 8. oktober 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Jeg er kjent med at utenriksministeren under sitt besøk til FN nylig hadde samtaler med utenriksministeren i Kongo vedrørende soningsoverføring til Norge for de to nordmennene som er fengslet i landet.

Hva er status i denne saken, og hvordan vil utenriksministeren følge opp saken videre for å få til en løsning?»

BEGRUNNELSE:

Media har med jevne mellomrom mer eller mindre velbegrunnede spekulasjoner om hvordan denne saken står, og som stortingsrepresentanter møter vi spørsmål omkring mange av disse spekulasjonene. Også familien til de to er bekymret over fremdrift og oppfølging i saken. Det er derfor viktig å få kjennskap til statsrådets egen oppfatning av saken etter å ha hatt samtaler med ledere fra Kongo, og å vite hvordan statsråden vil følge opp saken videre.

Svar:

De to omtalte nordmenn er dømt til døden for drap og andre alvorlige kriminelle forhold i 2009. De soner i militærfengselet N'Dolo i Kinshasa, etter å ha blitt overført fra Kisangani i desember 2011. Departementet har siden domfellelsen arbeidet for en løsning som innebærer at de to straffedømte kan forlate DR Kongo. Jeg vil fortsette å gi disse bestrebelsene prioritet. Fangene har søkt om benådning og norske

myndigheter har fremlagt utkast til avtale om soningsoverføring. Statsministeren sendte et brev til president Kabila i mars 2012 som foreløpig ikke er besvart.

En norsk delegasjon fra Justis- og beredskapsdepartementet og mitt eget departement, fremla et konkret utkast til avtale om soningsoverføring for kongolesiske myndigheter i september 2010. Vi har nylig, i lys av manglende fremdrift for så vidt gjelder benådning, tatt initiativ til å gjenoppta drøftelsene om en soningsoverføring. En norsk delegasjon er beredt til å reise til Kinshasa på kort varsel for å forhandle om en ad hoc avtale. Dette er også meddelt kongolesiske myndigheter.

Avtaler om soningsoverføring hører inn under Justis- og beredskapsministeren, og det vises derfor til justisministeren for nærmere omtale av slike avtaler.

Saken ble tatt opp i møtet med den kongolesiske utenriksministeren i New York i september. Det ble ikke gitt noen konkrete løfter om løsning fra kongolesisk side, men det var en positiv tone i samtalen. Den kongolesiske utenriksministeren lovet å vurdere den norske anmodningen, og komme tilbake snarlig. I tillegg vil vi fremover benytte andre anledninger til å få kongolesiske myndigheter i tale om denne saken og samarbeider også med britiske myndigheter om dette, gitt at en av de fengslede også er halvt britisk. Jeg kan forsikre om at saken har meget høy oppmerksomhet i departementet.

SPØRSMÅL NR. 25**Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 17. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Flyselskapet Norwegian har nå svekket flytilbudet på Bardufoss med færre avganger, samt fremskyndet avganger. Et dårligere flytilbud har medført stor bekymring i regionen, fra politisk hold, næringsliv og hæren som er stor kunde hos Norwegian. Midt-Troms regionen har ca. 40 000 innbyggere, et aktivt og voksende næringsliv, og lange avstander til andre flyplasser.

Hva vil statsråden gjøre for å forbedre flytilbudet på Bardufoss og vil statsråden bidra til at også andre aktører kan legge ruter til Bardufoss?»

Svar:

Norsk innenriks luftfart ble deregulert i perioden 1994-1997, etter at EØS-avtalen trådte i kraft i 1994. Før dereguleringen ga myndighetene konsesjon til flyruter og godkjente blant annet frekvens og ruteti-

der. Etter dereguleringen er det ruter på kommersielle vilkår og flyselskapene som selv som bestemmer rutetilbudet. Flytilbudet på Bardufoss lufthavn vil derfor være bestemt av markedsmekanismene.

Dagens EØS-regelverk gir staten anledning til å innføre forpliktelser til offentlig tjenesteytelse (FOT) på flyruter, for deretter å tildele enerett til å betjene flyruter etter anbudskonkurranse, hvor selskapet som vil fly for det laveste tilskuddet vinner anbudet.

En forutsetning for en slik inngripen er at den samlede transportstandarden i en region legges til

grunn og at det er flytransport best kan ivareta transportbehovet. I tillegg forutsettes det at det ikke eksisterer tilstrekkelig trafikkgrunnlag for kommersiell rutetrafikk.

Alternativet til å la markedet styre, er altså at staten går inn og kjøper tjenesten, med de budsjettmessige konsekvenser det har. Flytilbudet ved Bardufoss er kommersielt fungerende. Da er det etter Samferdselsdepartementets mening ikke hensiktsmessig at staten skal tildele enerett og kjøpe denne flyruten.

SPØRSMÅL NR. 26

Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 11. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Flytrafikken i Nord-Norge øker, og på enkelte kortbane ruter har det de siste årene vært en betydelig økning. Årsaken til at flere reiser er mange, bl.a. økt næringsaktivitet innenfor petroleum, turisme og at befolkningen generelt reiser mer og oftere. En av rutene med stor økning er mellom Tromsø lufthavn og Sørkjosen lufthavn. På denne strekningen er det ofte fulle fly og billetter må bestilles mange dager/uker i forveien.

Hva vil statsråden gjøre for å få flere avganger begge veier mellom Tromsø og Sørkjosen?»

Svar:

Et godt flyrutetilbud er av stor betydning for bosetting, sysselsetting og næringsutvikling både i distrikts-Norge og i sentrale strøk. Dette gjelder spesielt i områder med store avstandsutfordringer som Nord-Norge. Regjeringen arbeider derfor aktivt for å legge til rette for et godt flytilbud i denne regionen. Reduk-

sjonen i maksimaltakstene i flyruteanbudet for Finnmark og Nord-Troms for perioden 1. april 2007 – 31. mars 2010 viser dette.

Jeg har merket meg den økte trafikken på flyruten mellom Sørkjosen og Tromsø. I anbudet på regionale ruteflyginger i Finnmark og Nord-Troms for perioden 1. april 2013 – 31. mars 2017 som ble lyst ut 11. oktober 2012, er derfor kravene til setekapasitet økt. Rutetidskravene er justert med utgangspunkt i lokale ønsker og legger til rette for dagsopphold i Oslo. Maksimaltakstreduksjonen er videreført. Det er ikke satt krav til flere avganger, men en operatør står selv sagt fritt til å øke antall avganger på eget initiativ dersom det er markedsgrunnlag for det. Skulle gjennomsnittlige setefyllingsgrad (kabinfaktor) gå over 80 prosent i løpet av anbudsperioden, vil operatøren i henhold til kontrakten måtte sette inn økt kapasitet.

Jeg mener kriteriene i den nye anbudsutlysningen er godt tilpasset utviklingen på flyruten, og at den vil sikre et godt flytilbud fra Sørkjosen.

SPØRSMÅL NR. 27**Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Trond Helleland****Besvart 18. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«NSB og Jernbaneverket legger ned Hallenskog stasjon på Spikkestadbanen fra 1/12-12. Samtidig forlenges reisetiden til Oslo fra 40 minutter til 1 time. Dette skjer i et boligområde i vekst som bidrar til å ta av for befolkningsveksten i hovedstadsregionen. Hallenskog har ingen andre kollektivtilbud og nabostasjonenes parkeringskapasitet er sprengt. Hverken lokalmiljø, kommune eller fylkeskommune har blitt hørt i ønsket om å opprettholde togtilbudet.

Er dette en ønsket utvikling?»

BEGRUNNELSE:

Hallenskog stasjon ligger mellom Heggedal og Røyken med gangavstand til flere voksende boligområder. Bygda Hallenskog har i dag mer enn 200 boenheter. Det er regulert for 600-800 nye boligenheter i Øvre Hallenskog. I tillegg er opp mot 200 boliger under planlegging. På den andre siden av dalen skal Røddåsen bygges ut med i underkant av 100 boligenheter, som alle vil ligge i gangavstand til Hallenskog stasjon.

Befolkningen består for en stor del av barnefamilier, og de fleste arbeidstakere er pendlere. Toget er Hallenskogs eneste kollektivtilbud. Det går ingen busser, og det er heller ikke mulig å etablere bussruter pga. underdimensjonerte broer og veier. Barn og unge er helt avhengig av toget for å komme seg til skole og aktiviteter. Personer uten bil blir isolert dersom togtilbudet fjernes. Veien mellom Heggedal og Hallenskog er uoversiktlig og mangler gang- og sykkelvei.

Det kan ikke påvises noen gevinster ved å legge ned stasjonen, hverken i form av økonomiske besparelser eller færre togforsinkelser. Stasjonen er modernisert og har kapasitet for lange tog. Når NSB samtidig forlenger reisetiden på strekningen, viser det at begrunnelsen om å spare reisetid ikke er reell. Nedleggelse av stasjonen vil påføre Røyken kommune betydelige ekstrakostnader, de må bedre trafiksikringen, oppdimensjonere veinettet og i samarbeid med fylkeskommunen sørge for alternativt kollektivtilbud.

Hvis stasjonen nedlegges vil de fleste pendlere gå over til bil, parkeringskapasiteten på nabostasjonen i Heggedal er allerede helt sprengt, samtidig er Røykenveien inn mot Asker sterkt overbelastet, og Asker kommune har varslet at de vil innføre restriksjoner mot pendlere fra nabokommuner på sine parkeringsplasser.

Hallenskog og et samlet politisk miljø har samlet

seg til protest og tatt en rekke initiativer for å få i stand dialog med Samferdselsdepartementet, Jernbaneverket og NSB, uten at dette har ført fram. Det virker som beslutningen om å legge ned stasjonen ble foretatt uten noen form for konsekvensutredning, og uten at man har hørt lokale myndigheter og beboere. Frustrasjonen i Hallenskog er stor, og mange snakker om å flytte nærmere Oslo, noe som ytterligere vil bidra til å øke sentraliseringen inn mot Oslo.

Svar:

Samferdselsdepartementet, Jernbaneverket og NSB har siden 2007 arbeidet for å kunne gi de reisende et utvidet og bedret togtilbud på Østlandet gjennom omlegging til en ny grunnrute. Det er lagt opp til at omleggingen kan gjennomføres fra desember 2014.

Om lag 85 pst. av alle togreiser skjer i dag på Østlandet og det er her jernbanen har sine største fortrinn. Ferdigstilling av Vestkorridoren til en verdi av om lag 8 mrd. kr. fjerner en stor flaskehals i jernbanenettet, og har sammen med NSBs investering i 50 nye togsett åpnet for større forbedringer i togtilbudene på Østlandet. De store endringene i grunnruten krever også investeringer i en lang rekke mindre infrastrukturiltak. Rute- omleggingen vil samlet sett gi forbedringer for de aller fleste av NSBs om lag 43 mill. togreiser per år i denne regionen.

Ny grunnrutemodell innebærer en omleggelse fra mindre oversiktlig togtilbud med ujevn frekvens og ulike linjestrukturer til et oversiktlig togtilbud med økt og jevn frekvens og bedre overgang mot annen kollektivtransport. Dette rutetilbudet blir langt enklere å forholde seg til med flere antall avganger som er jevnere fordelt utover timen. Sete- kapasiteten i morgenrush inn til Oslo vil øke med om lag 35 pst. fra nordøst og om lag 24 pst. fra vest sammenlignet med i dag.

Første etappe av ny grunnrute gjennomføres fra 9. desember 2012 med flere tilbudsforbedringer. Denne omfatter flere avganger og tilrettelegging for innføring av stive ruter og 10 tog i timen mellom Asker og Lillestrøm. Dette gir et enklere system med bedre forutsigbarhet og nytt materiell som skal gi bedre punktlighet og regularitet. Kongsvingerbanen vil få avganger hver time på strekningen Asker-Oslo-Kongsvinger, mens strekningen Drammen-Dal får en dobling av frekvensen til halvtimesfrekvens. I oktober 2013 skal alle de nye 50 togsettene etter planen være i trafikk.

En konsekvens av ruteomleggingen fra desember 2012 er at noen mindre holdeplasser må legges ned, deriblant Hallenskog. Hallenskog stasjon ligger 1,3 km fra Heggedal stasjon langs jernbanen, 2,0 km langs veien. Deler av bebyggelsen på Hallenskog ligger slik til at begge stasjonene kan benyttes. Hallenskog har om lag 80 av- og påstigninger på virkedager, dvs. om lag 40 reisende per virkedag.

På Spikkestadbanen vil det fra ruteterminskiftet 9. desember bli halvtimesavganger hele dagen. I dag tilbys timesavganger supplert med to ekstra avganger mot Oslo om morgenen og tilsvarende i retur om ettermiddagen, mens det er avganger hver annen time i helgene. Det har vært et sterkt lokalt ønske om å få til et halvtimestilbud. Samtidig øker reisetiden mellom stoppestedene på Spikkestadbanen og Oslo sentrum. Eksempelvis tar reisen mellom Spikkestad og Oslo S i dag 44-47 minutter, mens den etter ruteendringen vil ta 54 minutter. I motsatt retning tar reisen mellom Oslo S og Spikkestad i dag 42-46 minutter. Etter ruteendringen vil reisen ta 53 minutter, men med togbytte i Asker vil reisetiden kunne reduseres noe. NSB opplyser at grunnen til forlenget reisetid er en rute-teknisk løsning hvor Spikkestadbanen betjenes som en forlengelse av lokaltogene mellom Lillestrøm og Asker. Disse togene betjener alle stasjoner mellom Asker og Lysaker, mens dagens tog mellom Spikkestad og Moss ikke betjener de små stasjonene på samme strekning. Videre opplyses det at dagens løsning har vært mulig så lenge Asker og Sandvika stasjoner har hatt en lavere kapasitetsutnyttelse. For å kunne nyttiggjøre seg kapasitetsøkningen som nytt dobbeltspor mellom Asker og Lysaker har gitt mulighet for,

økes trafikken gjennom Asker og Sandvika fra 9. desember. Det vil da ikke lenger mulig å kjøre deler av trafikken gjennom Asker stasjon på spor beregnet for tog i motsatt retning.

Spikkestadbanen er enkeltsporet noe som betyr at togene må møtes og krysse hverandre på Heggedal stasjon. Når Hallenskog og Åsåker ikke betjenes, rekker togene å kjøre fra Heggedal til Spikkestad for å snu, og så tilbake til Heggedal på en halv time slik at de kan møte etterfølgende tog med tilstrekkelig margin. Denne marginen er nødvendig for å kunne gjennomføre ruteopplegget med akseptabel punktlig-het. Jernbaneverket og NSB har i fellesskap gjennomført analyser av rutemodellens robusthet og deres faglige tilrådning er at Hallenskog og Åsåker ikke kan betjenes i ny grunnrutemodell.

Jernbaneverket opplyser at Hallenskog stasjon i dag ikke har parkeringsplasser, mens parkeringskapasiteten på Heggedal stasjon om lag er på nivå med etterspørselen. Jernbaneverket og Akershus fylkeskommune samarbeider om å finne ytterligere parkeringsmuligheter på Heggedal stasjon.

Samferdselsdepartementet har forståelse for at de som i dag benytter seg av Hallenskog stasjon vil oppleve det som en ulempe at stasjonen legges ned. Avstanden til Heggedal er imidlertid relativt kort, og Jernbaneverket er i dialog med kommunen om å kunne bidra med anleggsbidrag slik at en gang- og sykkelvei mellom Hallenskog og Heggedal kan realiseres så raskt som mulig. I en overgangsperiode, legges det opp til en tilbringertjeneste mellom Hallenskog og Heggedal stasjon i rushtiden.

SPØRSMÅL NR. 28

Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 9. oktober 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Overgangsstønad til enslig forsørger skal gis i en begrenset periode, med krav om aktivitet etter 1 år. Stønaden skal bidra til at en person som blir enslig forsørger får mulighet til å skaffe lønnet arbeid, eller ta utdanning som gjør det mulig å få lønnet arbeid. Hvis personen får flere barn kan det virke imot hensikten hvis det gir rett til ny stønadsperiode.

Vil statsråden klargjøre reglene om aktivitetsplikt for mottakere av overgangsstønad, og samtidig

se på de negative effektene av rett til flere nye stønadsperioder?»

BEGRUNNELSE:

I dag er det aktivitetsplikt ved overgangsstønad til enslige forsørgere fra barnet fyller ett år. Regelverket sier at man får overgangsstønad i tilsammen 36 måneder, som er makstid. Det er muligheter til utvidelse grunnet for eksempel utdanning. I dag opparbeides rettigheter til overgangsstønad for hvert nytt

barn, og ikke i forhold til den enkelte forsørger. Overgangen til enslig forsørger skjer vanligvis kun én gang, og det er i denne perioden de som står utenfor arbeidslivet trenger en overgangsordning for å komme i lønnet arbeid. Mange står helt uten utdanning og har sterkt begrenset mulighet til passende arbeid. Jeg er gjort kjent med tilfeller der enslige forsørgere nesten har fullført et 3-årig bachelorstudie, men som har valgt å endre studieretning rett før avlagt eksamen, eller ikke har klart å fullføre fordi man har strøket til eksamen i noen fag, og aktivitetskravet gjør at de da velger å ta andre fag, i stedet for å fullføre den studieretningen som de har startet på. Der som man i denne perioden får et barn til, har man nye stønadsrettigheter, noe som gjør at hensikten med aktivitetskravet for å komme seg ut i jobb, blir borte.

Det er viktig at aktivitetskravet blir reelt, og at målsetningen om å komme over i lønnet arbeid er overordnet. Manglende arbeidserfaring fører også til at mange aldri klarer å bli selvforsørgende. Det er også tidligere avdekket at denne stønadsordningen kan føre til passivisering av spesielt de som har størst behov for å komme ut i arbeidslivet hvis den gis over lang tid.

Svar:

Stønader til enslig mor eller far har som formål å gi inntektssikring i en overgangsperiode og bidra til at enslige forsørgere blir i stand til å forsørge seg selv ved arbeid. Kravet om yrkesrettet aktivitet ble skjerpet med virkning fra og med 2012, og inntreer når barnet er fylt ett år. Tidligere ble det først stilt krav om yrkesrettet aktivitet når barnet fylte tre år. Med flere barn er det likevel mulig å motta overgangsstønad over lengre tid, selv med kravet om yrkesrettet aktivitet. Det viser seg at retur til arbeidslivet blir vanskeligere jo lengre den yrkespassive perioden har vart.

I gjeldende regelverk er det ikke noen begrensninger i antall stønadsperioder, og det er dermed risiko for at stønadmottakere låses inn i en passiv tilværelse som trygdemottaker over lang tid. Derfor er det behov for å rette stønaden ytterligere inn mot arbeid. På bakgrunn av dette er det i regjeringens forslag til statsbudsjett for 2013, foreslått at varigheten på nye perioder med overgangsstønad begrenses til perioden frem til barnet har rett til barnehageplass etter barnehageloven § 12a. Forslaget innebærer at enslige forsørgere som tidligere har mottatt en full periode med overgangsstønad, dvs. tre hele år, får begrenset varigheten på nye stønadsperioder.

SPØRSMÅL NR. 29

Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 12. oktober 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Kan Statsråden redegjøre for når reglene om motorferdsel i utmark for hjelpe- og redningsmannskap er på plass?»

BEGRUNNELSE:

Jeg stilte spørsmål til Statsråden 18. april 2012 i spørretimen om han ville ta initiativ til å endre regelverket vedrørende motorferdsel i utmark for rednings- og hjelpemannskap for å sikre liv og helse. Svaret var ja. Det er snart vinter, og jeg har mottatt bekymringsmeldinger fra hjelpemannskaper over hele landet, fordi reglene om motorferdsel ennå ikke er endret.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet viser representanten til at han i spørretimen 18. april 2012 stilte spør-

mål om jeg ville ta initiativ til å endre regelverket vedrørende motorferdsel i utmark for rednings- og hjelpemannskap, og at svaret på dette var ja.

Her ser jeg meg nødt til å presisere at det kunnskapsministeren uttalte på mine vegne i den nevnte spørretimen, var at Miljøverndepartementet og Justisdepartementet arbeider sammen om et nytt rundskriv for kjøring for redningstjenesten i verneområder.

Dette innebærer ikke endring i regelverket for redningstjenestens kjøring i utmark, men at vi gjennom rundskrivet søker å gi enhetlige, klare og praktiske retningslinjer innenfor gjeldende lover og forskrifter.

Disse retningslinjene skal gi rom for nødvendig øving for redningstjenesten, samtidig som de skal sikre at hensynet til naturmangfold og friluftsliv ivaretas.

Miljøverndepartementet hadde et møte med

Røde Kors og Justisdepartementet i juni i år der vi drøftet det kommende rundskrivet. Miljøverndepartementet har laget et førsteutkast til rundskriv på bakgrunn av innspillene på møtet, og vi har lagt opp til

god dialog med Justisdepartementet og Røde Kors videre i arbeidet. Jeg legger opp til at vi har et rundskriv på plass i løpet av høsten.

SPØRSMÅL NR. 30

Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 16. oktober 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Regjeringen har signalisert at de i forbindelse med statsbudsjettet 2013 vil fremme tollskjerpelser på ost og kjøtt.

Kan utenriksministeren redegjøre for konsekvensen dette kan få for norsk eksportindustri., og kan statsråden garantere at dette ikke er et brudd på EØS-avtalens artikkel 19?»

Svar:

De foreslåtte tolljusteringer vil ligge innenfor våre internasjonale forpliktelser i WTO.

Når det gjelder forholdet til EØS-avtalens artikkel 19, fastlegger denne et felles mål om gjensidig fordelaktig liberalisering av handelen med landbruksprodukter innenfor rammen av partenes respek-

tive landbrukspolitik. Disse bestemmelsene har Norge lojalt fulgt opp og det vil vi fortsette med.

EUs eksport av landbruksprodukter til Norge har økt med om lag 150 % siden 2000. Vår eksport til EU har økt med 45 %. Nye liberaliserende tiltak under artikkel 19 ble gjennomført med virkning fra 1. januar i år. I dag kommer nær 70 % av vår samlede import av landbruksprodukter fra EU.

Regjeringen legger stor vekt på å følge opp EØS-avtalens forpliktelser. Vi kan ikke se at den foreliggende situasjon skulle få noen direkte følger for øvrig norsk eksportindustri.

Jeg viser ellers til mine svar på spørsmålene nr. 1966 og 1958 (2011-2012) fra representantene Nesvik og Flåtten.

SPØRSMÅL NR. 31

Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 12. oktober 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Hordaland fylkeskommune vedtok en Fylkesdelplan for små vasskraftverk i desember 2009. Fylkesmannen i Hordaland hadde innvendinger til planen og krevde at planen ble sendt inn til Miljøverndepartementet. Planen har nå ligget to og et halvt år i departementet uten svar.

Synes statsråden dette er en behandlingstid i tråd med intensjonene i Plan- og bygningsloven (§8-4), og vil statsråden sørge for en rask avklaring i saken?»

BEGRUNNELSE:

Plan- og bygningslovens intensjon i bestemmelsen som følger av § 8-4, tilsier en rask avklaring, som grunnlag for at en regionalplan i det hele tatt kan bringes inn for departementet.

Svar:

Arbeidet med regionale planer for små vannkraftverk er en direkte oppfølging av Soria Moria-er-

klæringen, og det er gitt statlige retningslinjer for utarbeidelse av slike planer. Planen for Hordaland er den første i sitt slag i Norge, og omhandler vassdragsutbygging i områder av nasjonal og viktig regional verdi. I tillegg til å legge føringer for framtidig vassdragsforvaltning i Hordaland, vil departementets avgjørelse også gi signaler i forhold til pågående arbeid med tilsvarende planer i andre fylker. Dette er en årsak til at det er vanskelige avveininger knyttet til behandling av planen.

Jeg er likevel enig med representanten Halleraker i at det har tatt for lang tid å avgjøre denne saken, og den har derfor høy prioritet fra min side. Det er i den forbindelse avtalt møte mellom fylkesordføreren i Hordaland og politisk ledelse i Miljøverndepartementet i begynnelsen av november, og jeg håper og tror dette møtet vil gi grunnlag for en snarlig avgjørelse.

SPØRSMÅL NR. 32

Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 18. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«SVV skal i løpet av høsten legge fram sin vurdering av KS1 rapporten fra TØI/Dovre om Fergefri E39, Aksdal-Bergen. Flere av alternativene innebærer store broer. Det er ønske om å få vurdert et framtidig jernbanespor i tilknytning til selve brokryssningene. Jernbaneverket har uttalt seg positivt om dette, selv om en fysisk realisering av jernbane antakelig ligger noe lenger fram i tid enn veiframføringen.

Synes statsråden også at det kan være hensiktsmessig å avklare mulighetene for dette?»

Svar:

Samferdselsdepartementet har i mandatet for Statens vegvesens arbeid med konseptvalgutredningen for E39 Aksdal – Bergen blant annet uttrykt følgende:

Departementet slutter seg til at det ikke skal utarbeides et jernbanekonsept i denne saken, men departementet vil, slik også Statens vegvesen understreker i sitt forslag til prosjektplan, peke på at departementet har bedt Jernbaneverket utrede spørsmålet om høyhastighetsjernbane i Sør-Norge, hvor blant annet

strekningen Bergen – Haugesund/Stavanger skal utredes i kombinasjon med Oslo – Bergen og Oslo – Kristiansand – Stavanger. Vi ber derfor om at Statens vegvesen i arbeidet med KVVU for Aksdal – Bergen har nødvendig kontakt med høyhastighetsutredningsprosjektet i JBV, slik at relevante funn i sistnevnte utredning kan inngå i vurderingene i KVVUen.

Dette har Statens vegvesen også lagt til grunn i sitt arbeid med KVVU E39 Aksdal – Bergen.

Statens vegvesen har i KVVU-rapporten tilrådd videre vurdering av to konsepter: konsept 4 Midtre linje via Tysnes/Reksteren og Konsept 5B Indre linje via Fusa. På grunn av stor usikkerhet om både teknologi og kostnader for til dels grensesprengende bru- og tunnelløsninger, har Statens vegvesen ment at det er nødvendig med mer kunnskap for å få et godt nok beslutningsgrunnlag for valg av konsept.

Statens vegvesen arbeider nå med sikte på å kunne anbefale et konsept for E39 Aksdal – Bergen i løpet av 2012. Dette skjer på grunnlag av KS1-rapporten for E39 Aksdal – Bergen, kunnskap ervervet gjennom prosjektet "Fergefri E39" og supplerende utredninger/vurderinger til KVVU E39 Aksdal – Bergen.

SPØRSMÅL NR. 33**Innlevert 3. oktober 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 10. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Vogntoglengder på hhv. 17,5 og 19,5 meter kom i 2007 og var begrunnet med økt trafikksikkerhet og bedre fremkommelighet på vinterføre. Imidlertid er takstgruppene i riksregulativet for vogntog fortsatt ikke tilpasset nye lengdebestemmelser. Jeg er kjent med at lastebilbransjen lenge har arbeidet for å få justert riksregulativet slik at samme lastekapasitet blir behandlet likt ved at takstgruppene B8, B9 og B10 tilpasses nye vogntoglengder.

Vil statsråden sørge for at slik takstjustering nå snarest kommer på plass?»

Svar:

Stortingsrepresentant Arne Sortevik har tidligere reist denne problemstillingen. Det vises i den sammenheng til spørsmål nr. 993 og samferdselsministerens svar av 14. mars 2012. Dette spørsmålet er også tidligere vurdert i forbindelse med en henvendelse fra Norges Lastebileier-Forbund (NLF).

NLF foreslo en justering av lengdegruppene B8, B9 og B10. Dette forslaget innebærer lavere takster for vogntog mellom 17,00 m og 17,50 m og mellom

19,00 m og 19,50 m. En slik endring av lengdegruppene vil føre til reduserte billettinntekter. For alle ferjesamband som er konkurranseutsatt, vil dette i henhold til kontrakten føre til krav om kompensasjon for tapte inntekter som følge av endringer av en slik art. For de sambandene som fortsatt drives under rammetilskuddsordningen vil reduserte inntekter føre til krav om høyere tilskudd. Å anslå hvor stort innteksttap en slik endring vil føre til, krever omfattende beregninger. Fra 2010 er dette en utgift som må dekkes av fylkeskommunene for de nye fylkesvegsambandene.

Riksregulativet er inndelt i lengdegrupper fordi lengden på kjøretøyene bestemmer hvor mye dekkplass de opptar. Dette forholdet endrer seg ikke selv om det foretas endringer i tillatte vogntoglengder i Norge. På denne bakgrunn er det tidligere konkludert med ikke å gjøre endringer i lengdegruppene i Riksregulativ for ferjetakster. Departementet står fortsatt på denne konklusjonen. En endring av takstgrupper basert på provenynøytralitet ville ført til høyere takster for andre kjøretøygrupper.

SPØRSMÅL NR. 34**Innlevert 4. oktober 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 12. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil justisministeren ta initiativ til å endre utlendingsmyndighetenes praksis med å pålegge enkelte konvertitter å tie om sin tro for å kunne returnere til hjemlandet?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom flere år har vi sett eksempler på utlendingsaker der konverterte personer som ikke får opphold i Norge sendes tilbake til land som Iran og Afghanistan med beskjed om å holde en lav profil i praktiseringen av sin tro. I en dom som falt i EU-domstolen 5.9.2012, avvises det at asylmyndigheter

kan henvise asylsøkere til å unngå forfølgelse ved å praktisere religionen bak lukkede dører. Det avgjørende er ikke om personer har tillatelse til å markere sin religion privat eller offentlig, men hva den troende risikerer å bli utsatt for.

Den norske praksisen har fått hard kritikk i den hjemlige debatt for å bryte med menneskerettighetene når det gjelder retten til å dyrke sin religion både privat og i det offentlige rom. I november i fjor vant en kristen iransk asylsøker fram i en sak i Borgarting lagmannsrett der UNE hadde påstått at han kunne praktisere sin kristne tro forutsatt at han hadde en lavmælt profil. Det er ønskelig å få vite om justisministeren vil ta initiativ til en gjennomgang av eksisterende

de praksis i lys av den nye EU-dommen og annet erfaringsgrunnlag.

Svar:

I tolkningsuttalelsen fra EU-domstolen 5. september 2012 som representanten Dagfinn Høybråten viser til, var et sentralt spørsmål om man har en velbegrunnet frykt for forfølgelse dersom man kan unngå forfølgelse ved å avstå fra visse religiøse handlinger. Domstolen uttalte at klageren ville ha en velbegrunnet frykt dersom det er rimelig å tro at han i lys av sine personlige omstendigheter vil utføre religiøse handlinger som utløser reell forfølgelsesfare. Det kan ikke med rimelighet kreves at en asylsøker vil avstå fra slike handlinger.

UDI og UNE foretar i alle asylsaker konkrete og individuelle vurderinger av hvordan asylsøkeren påregnelig vil opptre etter en retur og hvorvidt vedkommende på det grunnlag risikerer forfølgelse. Dette gjøres også i saker hvor asylsøkeren har konvertert. Hvordan asylsøkeren vil opptre ved en retur er en sannsynlighetsvurdering basert på tilgjengelige fakta, og ikke en normativ vurdering om at klageren kan unngå en ellers påregnelig forfølgelse ved å holde sin religiøse overbevisning skjult. Utlendingsmyndighetenes vurdering baseres blant annet på søkerens opplysninger, herunder om sin form for religionsutøvelse,

sammenholdt med tilgjengelig landinformasjon om hvordan situasjonen for den aktuelle religiøse gruppen er i søkerens hjemland.

I noen islamske land er det først og fremst aktivt misjonerende kristne som risikerer forfølgelse. Utlendingsforvaltningen legger ikke til grunn at alle konvertitter vil drive aktiv forkynnelse. Men hvis en asylsøker etter en konkret vurdering antas å ville gjøre det, og dette vil utløse forfølgelse i konvensjonens forstand, har vedkommende rett til beskyttelse. Det følger uttrykkelig av utlendingsloven og flyktningkonvensjonen at en utlending som har en velbegrunnet frykt for forfølgelse på grunn av religion, har rett til beskyttelse. Jeg kan også vise til UNEs praksisnotat som gjelder anførsler om forfølgelse på grunn av religion. Av notatet fremgår blant annet at i saker hvor konverteringen er funnet troverdig, har UNE lagt til grunn at afghanske borgere har krav på beskyttelse. UNE legger således til grunn at konvertitter risikerer forfølgelse i dagens Afghanistan. Når det gjelder iranske borgere, foretas det en konkret vurdering av sannsynligheten for at klageren vil utøve sin religion på en måte som kan medføre risiko for forfølgelse ved retur. Det følger videre av notatet at UNE har gitt oppholdstillatelse der det er lagt til grunn at søkeren vil bedrive misjonsvirksomhet eller forkynnende virksomhet ved en retur.

SPØRSMÅL NR. 35

Innlevert 4. oktober 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 16. oktober 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Handelslekkasjen til Sverige øker fra år til år og er nå på ca. 12 mrd. kroner. Dette tilsvarer 10 000 - 12 000 arbeidsplasser, mange langs grensen. Samtidig har Nettbuss ekspressbuss som går fra Oslo gjennom bl.a. Hedmark til kjøpesenteret i Charlottenberg i Sverige og dermed bidrar til økt handelslekkasje.

Er dette noe statsråden applauderer, eller har statsråden tiltak som vil stimulere til økt handel i Norge?»

Svar:

Ifølge Statistisk sentralbyrå (SSB) handlet nordmenn for 11,5 mrd. kroner på dagsturer til utlandet i 2011. Siste tall fra SSB for perioden fra 3. kvartal

2011 til og med 2. kvartal 2012 viser at grensehandelen utgjorde om lag 11,7 mrd. kroner. Det meste av grensehandelen skjer i Sverige. Tidligere undersøkelser fra SSB viser at nordmenn handler mest matvarer på dagsturer. Andre typiske grensehandelsprodukter er alkohol- og tobakksvarer. Matvarer, alkohol og tobakk utgjør det meste av grensehandelen.

Grensehandelen mellom Norge og Sverige påvirkes av prisforskjeller på produkter, men også forskjeller i vareutvalg. Prisforskjeller på samme type varer mellom Sverige og Norge skyldes blant annet forskjeller i det generelle kostnadsnivået i de to landene og norske særavgifter på alkohol og tobakk. Valutakurser og importvern for landbruksprodukter er andre faktorer som påvirker nivået på grensehandelen.

Importvernet på landbruk står sentralt i norsk landbrukspolitikk og er en forutsetning for å kunne sikre avsetningen av norske landbruksvarer og for å bidra til et livskraftig landbruk i hele landet. Tollsatsen på landbruksvarer varierer imidlertid betydelig, og de høyeste tollsatsene er på viktige landbruksvarer som produseres i Norge. For bearbeidede landbruksvarer, som for eksempel pizza, bakervarer og sjokolade er tollnivået moderat, mens det er tollfrihet for mange landbruksvarer som ikke produseres i Norge slik som sitrusfrukter, bananer, kaffe og ris.

Alkohol og tobakksvarer er grensehandelsprodukter. Særavgiftene på alkohol og tobakk er viktige virkemidler for å begrense forbruk som medvirker til helsemessige og sosiale problemer samtidig som det skaffer staten inntekter. Samtidig må ikke avgiftsni-

vået bli så høyt at det medvirker til illegalt forbruk og at grensehandelen blir for stor. I regjeringens forslag til statsbudsjett for 2013 er særavgiftene på alkohol og tobakk prisjusterte.

Det er begrensede virkemidler over Nærings- og handelsdepartementets budsjett knyttet til særskilte utfordringer ved grensehandel. Nærings- og handelspolitikkenes viktigste tiltak i denne forbindelse er å styrke evnen til ønsket omstilling og innovasjon. Det øker konkurransekraften og setter bedriftene bedre i stand til å utvikle nye produkter og finne lønnsomme markedsnisjer. Jeg er opptatt av å føre en bred og fremtidsrettet næringspolitikk som medvirker til at det skapes verdier og nye arbeidsplasser i hele næringslivet.

SPØRSMÅL NR. 36

Innlevert 4. oktober 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 11. oktober 2012 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Når man har passert 9000 km i kjøregodtgjørelse får man en vesentlig lavere km. sats.

Synes statsråden dette er riktig da man må med flere kjørte kilometer øke sine utgifter til forsikring, service, dekk, redusert verdi på bilen, m.m.?»

Svar:

Kilometergodtgjørelsen er nedfelt i Særavtale for reiser innenlands for statens regning. Ved siste reforhandling med hovedsammenslutningene i 2011 ble det gjennomført en korrigering av knekkpunktet, fra 9 000 km til 10 000 km.

Bruk av egen bil i tjenesten godtgjøres i dag med kr 3,90 pr. km for de første 10 000 km pr. år, for deretter å reduseres til 3,25 pr. km. Det er ikke variable kostnader, som for eksempel drivstoff, dekk m.v.,

som alene bestemmer kilometergodtgjørelsen. Faste kostnader, som tidsavhengig reduksjonstap på kjøretøyets verdi og intervallbestemt forsikring, er eksempel på andre variabler som legges til grunn ved fastsettelsen av satsene. Når faste kostnader fordeles på flere kjørte kilometer, vil enhetskostnaden på den enkelte kilometer bli lavere.

Det tas videre utgangspunkt i at kjøring med egen bil i tjenesten, kommer i tillegg til kjøring i privat regi. Det vi si at man legger til grunn at den enkelte holder bil uansett om den benyttes i tjenesten eller ikke, og faste kostnader må fordeles på både privat- og tjenestekjøring.

Systemet med reduksjon etter en viss kjørelengde (knekkpunkt) har vært praktisert i mer enn 50 år. Neste gang avtalene skal reforhandles er i 2014.

SPØRSMÅL NR. 37**Innlevert 4. oktober 2012 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen****Besvart 12. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hva er forskjellen på et offer som ble berørt av tragedien den 22. juli og et annet voldsoffer når det gjelder avkorting av saker som faller under trygdeordningen?»

BEGRUNNELSE:

Jeg registrerer at det har oppstått tydelig forskjellsbehandling i forhold til voldsofre som ble rammet den 22. juli 2011 og voldsofre både før og etter denne datoen.

Dette gir seg utslag på forskjellige områder, både i forhold til prinsippet om tilbakevirkende kraft, gravferdstøtte og avkortninger av erstatninger. Voldsofre generelt får avkorting av erstatninger i saker som faller under trygdeordningen, men dette er ikke tilfelle for 22. juli-ofre. Vårt synspunkt er at ingen skal få avkorting av erstatningen i slike tilfeller, voldsofre skal behandles mest mulig likt uansett hvor og når skaden ble påført.

Svar:

Det gjøres ingen forskjell ved utbetaling av voldsoffererstatning til ofre etter terrorhandlingene 22. juli 2011 og andre voldsofre. Voldsoffererstat-

ningsloven gjelder likt for alle voldsofre som er blitt utsatt for vold i en gitt periode.

Det følger av voldsoffererstatningsloven § 10 at det ved utmålingen av voldsoffererstatning gjøres fullt fradrag for trygdeytelser og andre ytelser offeret er berettiget til som følge av skaden. Tilsvarende regel finnes i voldsoffererstatningsforskriften. Dette er begrunnet med at offeret ikke skal få erstattet samme tap to ganger. Regelen gjelder likt for alle som har krav på voldsoffererstatning, det vil si både ofre etter terrorhandlingene og andre voldsofre.

Etterlatte til voldsofre kan få erstatning for gravferdsutgifter i medhold av voldsoffererstatningsloven § 7 andre ledd. Regjeringen opprettet i juli 2011 en ordning for dekning av gravferdsutgifter til terrorofrene. Ordningen var begrunnet i at mange unge mennesker samtidig mistet livet i et angrep mot Norge som nasjon. Det offisielle Norge deltok i begravelsene og minnestundene for ofrene, og arrangementene ble omfattende. Mange av familiene hadde ikke økonomi til å dekke utgiftene, og regjeringen ønsket å finne en løsning slik at disse raskt skulle få dekket kostnadene ved gravferdene. Ordningen ble administrert av Kulturdepartementet, og utbetalingene kommer til fradrag ved utmåling av voldsoffererstatning til de etterlatte.

SPØRSMÅL NR. 38**Innlevert 4. oktober 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 11. oktober 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Nasjonen hevder 3.10.2012 at Norge for tiden ikke er representert i EFTA-sekretariatets ledelse til tross for at Utenriksdepartementet skal ha hatt ett år på seg til å rekruttere til nøkkelstillingen som visegeneralsekretær med sete i Brussel.

Hva er forklaringen på dette og hva blir gjort for å sørge for at denne posisjonen blir fylt?»

Svar:

Spørsmålet om ny norsk visegeneralsekretær for

EFTA med sete i Brussel er avklart og vi har identifisert en person. I prosessen har det vært lagt avgjørende vekt på å finne en best mulig kvalifisert person til denne viktige stillingen. Det har vi lyktes med. I perioden fram til tiltredelse 1.4.2013 vil denne personen fases gradvis inn i arbeidet, og organiseringen for øvrig med ledelsesfunksjonen i EFTA-sekretariatet vil bli ivarettatt på en tilfredsstillende måte. Det betyr også at funksjonen dekkes opp av EFTAs generalsekretær og to norske direktører som nå tjenestegjør i Brussel. På denne måte sikres at sekretariatets funksjoner følges opp på en god og effektiv måte.

SPØRSMÅL NR. 39**Innlevert 4. oktober 2012 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 12. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Siden 2001 har Norge sendt mer enn 7000 soldater til Afghanistan. Slike erfaringer kan medføre til dels store psykiske påkjenninger og mulige ettervirkninger. Noe det for mange, også uavhengig av alder og erfaring, vil kunne kreve hjelp fra et profesjonelt behandlingsapparat å bearbeide.

Hvordan vil helseministeren møte det voksende behovet fra forsvarets veteraner, samtidig som vi vet at det i dag står over 13 000 i kø for å komme til psykiatrisk behandling i det offentlige helsevesenet?»

BEGRUNNELSE:

Norske soldater som har tjenestegjort i Afghanistan vender tilbake fra en av verdens mest spente krigssone. Dette er noen av våre fremste og meste erfarne kvinner og menn, utrustet til nettopp slike operasjoner. Samtidig er det mange unge norske gutter og jenter, soldater, som også har deltatt i skarpe oppdrag gjennom de siste årene og som kan få ettervirkninger av dette.

Flere nyhetssaker den siste tiden har satt fokus på alvorlig svikt i oppfølgingen av de norske veteranene. De mest graverende eksemplene viser personell som har ventet mer enn 20 år på å få den nødvendige behandlingen. Dette står i sterk kontrast til Regjeringens handlingsplan; "I tjeneste for Norge", som har tydelige ambisjoner om å styrke ivaretagelsen av militært og sivilt personell som deltar i utenlandsoperasjoner.

Undertegnede har vært i kontakt med private ideelle aktører, som Livsmestringssenteret ved Haraldsplass (Haraldsplass Diakonale Stiftelse), og kjenner til at slike institusjoner besitter den nødvendige kompetansen og samtidig har kapasitet tilgjengelig for å møte det økende oppfølgingsbehovet fra forsvaret.

Er meldingen til veteranene fortsatt den samme: Still dere i køen slik som alle andre? Eller kan statsråden sikre at frivillige ideelle behandlingsinstitusjoner med kompetanse og kapasitet får bidra inn i dette arbeidet.

Bare slik kan personell som tjenestegjør for Norge i internasjonale operasjoner få den hjelpen og oppfølgingen de har krav på!

Svar:

Samfunnet har et klart ansvar for å ivareta alle veteraner som trenger hjelp. De senere årene har det vært et omfattende interdepartementalt samarbeid for

å bedre oppfølgingen av personell før, under og etter internasjonale operasjoner. Sentralt i dette arbeidet står regjeringens handlingsplan I tjeneste for Norge som ble lagt frem i mai 2011, og som inneholder en rekke tiltak som skal styrke veteranoppfølgingen. Ett av hovedmålene med tiltakene i planen er å forbedre de ordinære tjenestene gjennom økt kunnskap, kompetanse og samhandling.

I norsk veteranpolitikk er det lagt til grunn som et overordnet prinsipp at veteraner etter internasjonale operasjoner skal følges opp gjennom de ordinære helse-, omsorgs- og sosialtjenestene.

I psykisk helsevern er tilgjengeligheten økt betydelig gjennom opptrappingsplanen for psykisk helse og de påfølgende årene. Antall polikliniske tiltak i psykisk helsevern for voksne er nærmere tredoblet. Samtidig er det opprettet nærmere 150 ambulante team i psykisk helsevern og på rusområdet siden 2005. Andel fristbrudd i psykisk helsevern for voksne er redusert fra ca. 17 pst. i 2008 til 8,5 pst. i 2011. Det betyr at de aller fleste nå får behandling innen det som vurderes som forsvarlig ventetid i henhold til de foreliggende prioriteringsveilederne fra Helsedirektoratet. Ventetiden beveger seg i riktig retning. Dette er en utvikling som hele befolkningen nyter godt av. Det er ikke utviklet – og det er heller ikke ønskelig – å utvikle særomsorg for enkeltgrupper. I henhold til tjenestens samfunnsoppdrag og til forsvarligshetskravet i lov om helsepersonell skal det gjøres helhetlige prioriteringer slik at hjelp ytes etter behov, forventet effekt av behandlingen mv.

Viktig er også at Forsvaret nå tilbyr psykologisk/psykiatrisk utredning. Etter en endring i forsvarspersonelloven fra jan. 2010, fikk personell som tjenestegjør og har tjenestegjort i internasjonale operasjoner, og som har behov for det, rett til psykiatrisk og psykologisk oppfølging fra Forsvaret i ett år etter endt tjeneste. Forsvaret har plikt til å tilby slik oppfølging, og til å sørge for at overgangen til det sivile helsevesenet skjer på en tryggende måte. De kan henvise til helsetjenesten uavhengig av hvor lang tid som har gått siden tjenestegjøring. Helsepersonell kan ved behov kontakte Nasjonal militærmedisinsk poliklinikk. I tillegg kan alle veteraner selv ta kontakt med Forsvaret for råd og veiledning dersom de opplever å ha helseplager som kan relateres til tjenesten.

For å øke kompetansen i behandlingsapparatet har Regionalt ressurscenter om vold, traumatisk stress og selvmordsforebygging (RVTS) Øst og Forsvarets Sanitet (FSAN) utviklet en opplæringspakke

i militærpsykiatri for leger og psykologer i primærhelsetjenesten, spesialisthelsetjenesten og NAV. Formålet er å sikre at veteraner tilbys faglig god psykisk helsehjelp både i de kommunale og de spesialiserte helsetjenestene etter hjemkomst. Opplæringspakken er implementert i alle helseregioner. Også andre faggrupper har deltatt i opplæringen.

RVTS Øst driver også et omfattende undervisningsprogram med tittelen "Tryggere traumeterapeuter". En egen fordypningsmodul for ekspertgruppen omhandler styrking av tilbudet til FN/NATO-veteraner. I østlandsregionen vil man gjennom dette få et nettverk med særskilt kompetente leger og psykologer i spesialisthelsetjenesten.

I tillegg har forsvarsministeren, arbeidsministeren, barne-, likestillings- og inkluderingsministeren og undertegnede sendt ut brev til alle landets kom-

muner og regionale helseforetak for å understreke hjelpeapparatets ansvar for å følge opp veteraner som har deltatt i operasjoner i utlandet. Brevet inneholdt informasjon om hvor man kan henvende seg for å få råd, veiledning og opplæring, og om tjenester og ytelser som kan være av relevans for veteraner.

Når det gjelder tjenester fra private institusjoner, må de regionale helseforetakene vurdere om det er aktuelt å kjøpe spesialiserte tjenester fra disse institusjonene for å dekke de nødvendige behov denne gruppen har. Tjenester fra private institusjoner må ses i sammenheng med de øvrige tjenestene i regionen, slik at tjenester fra private institusjoner og tjenester fra statlige institusjoner til sammen gir et helhetlig og godt tilbud til innbyggerne. Dette gjelder også veteraner fra internasjonale operasjoner.

SPØRSMÅL NR. 40

Innlevert 5. oktober 2012 av stortingsrepresentant Camilla Storøy Hermansen

Besvart 12. oktober 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Kan statsråden garantere at det fortsatt vil være separate standpunkt karakterer i hovedmål og sidemål slik at kunnskapen som elevene har i sidemål kan dokumenteres eksplisitt, samt at læreplanens kompetansemål for sidemål blir opprettholdt?»

BEGRUNNELSE:

I forslaget til ny læreplan i norsk fra Utdanningsdirektoratet anbefaler direktoratet en felles standpunkt karakter for hovedmål og sidemål.

Obligatorisk undervisning i sidemål har lange tradisjoner i norsk skole. Endringer i lovverket som tar bort karakterene i sidemål er en markert endring av den norske språkpolitikken.

Sidemål har en naturlig plass så vel i grunnskolen som i den videregående skolen. Undervisning i sidemål er en viktig del av skolens formidling av den nasjonale kulturarven. Kunnskap til, og bruk av, begge skriftformene er viktig og av stor verdi for det norske språket.

For mange stillinger er det krav om å mestre begge målformer, blant annet innenfor skoleverket og kommune-/statsadministrasjonen. Norsk språkråd sier at:

"Statsinstitusjonene har vanskelig for å etterleve mållova, og mange av dei grunngeve dette med at nynorskkompetansen hjå dei tilsette er for dårleg."

Sidemålsopplæringen, og da særlig nynorsk, bør styrkes.

Vi må sørge for at de språkpolitiske målsettingene om likestilling av de to målformene blir ivarettatt i utdanningssystemet.

Svar:

Utdanningsdirektoratet har, på oppdrag fra departementet, utarbeidet forslag til høringsutkast til ny læreplanen i norsk. Direktoratet har hatt læreplangrupper i arbeid

siden høsten 2011, både i norsk, matematikk, engelsk, samfunnsfag og naturfag. Direktoratets forslag til høringsutkast ble oversendt departementet 2. oktober i år. Departementet vil gi prinsipielle kommentarer til direktoratet på disse høringsutkastene og høringsbrevet og læreplanene blir så sendt på høring fra Utdanningsdirektoratet før jul. Vurdering, herunder standpunkt karakterer og eksamensordning, er en del av læreplanen og følgelig en viktig del av høringen. Mange er særskilt opptatt av vurderingsordningen for norskfaget, og jeg er opptatt av at det som sendes på høring skal stimulere til brede drøftinger og gode

innspill i høringen. Jeg regner med at det vil komme mange høringssvar som tar opp spørsmålet om standpunkt karakter i både hovedmål og sidemål. Det er viktig for meg at revideringen av læreplanverket for Kunnskapsløftet er en faglig og åpen, demokratisk prosess, hvor alle som ønsker det, får gi innspill gjennom en bred høring. Slik sikrer vi at alle synspunkter kommer fram og kan vurderes. Det er Kunnskapsdepartementet som fastsetter læreplanene, inkl. vurderingsordningen. Jeg regner med å få direktoratets oppsummering av høringen og endelige forslag til

nye læreplaner ved påsketider. Da vil jeg så grundig inn i høringsuttalelsene omkring vurderingsordninger før endelig fastsettelse. Nye læreplaner vil bli fastsatt til bruk for skoleåret 2013-2014. Jeg vil også nevne at jeg har nedsatt en ressursgruppe for nynorsk som hovedmål. Gruppen skal arbeide frem til årsskiftet med å se på aktuelle tiltak for å styrke nynorsk som hovedmål. Ressursgruppen har kommet med mange innspill allerede, også til det som gjelder fremtidige vurderingsordninger i hovedmål og sidemål.

SPØRSMÅL NR. 41

Innlevert 5. oktober 2012 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland

Besvart 12. oktober 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Gjentatte utspill fra regjeringspartiene Ap og Sp skaper stor usikkerhet om regjeringens gjeldene politikk.

Kan dette oppfattes slik at Regjeringen har endret oppfatning i loven om motorferdsel i utmark og vil tillate utmarks kommuner selv å styre skuterferdselen?»

BEGRUNNELSE:

I Nationen 20. april 2012 kan vi lese at stortingsrepresentant Thomas Breen forteller at Arbeiderpartiets stortingsgruppe vil la kommunene styre skutertrafikken etter bygningsloven. Representanter fra Senterpartiet forfekter samme synspunkt med jevne mellomrom.

Svar:

Jeg legger til grunn at representanten sikter til regjeringens syn på spørsmålet om kommunene skal

gis anledning til å etablere snøscooterløyper for rekreasjonskjøring.

Dette er et spørsmål som Regjeringen vurderer, men ikke har tatt stilling til. Dersom Regjeringen skal fremme et forslag som gir mulighet for å åpne for slike løyper, må vi være sikre på at dette lar seg gjennomføre uten at vi samtidig – heller ikke på lang sikt – risikerer potensielt store konsekvenser for friluftsliv og naturmangfold.

Vi gjør nå grundige vurderinger av mulige løsninger. Disse vurderingene vil være viktige for om regjeringen vil sende et forslag om endringer på høring. Synspunktene som kommer frem i en eventuell høring vil selvsagt ha stor betydning for om regjeringen vil fremme et lovforslag for Stortinget og hva det i så fall vil gå ut på.

Dersom Regjeringen beslutter å sende et forslag på høring, vil det skje i inneværende stortingsperiode.

SPØRSMPL NR. 42**Innlevert 5. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 12. oktober 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Rapportering beskrives ofte som en tidstyv i skolen. Manglende opplæring i datasystemet gjør ikke rapportering enklere for lærerne. Konsekvensen av liten og manglende opplæring er at det brukes unødvendig mye tid og at flere lærere har sluttet i jobben på grunn av dette.

Vil statsråden ta initiativ til at de lærerne som har behov for IKT-opplæring kan få dette?»

Svar:

En av regjeringens aller viktigste prioriteringer er at lærere skal ha den kompetansen de trenger for å kunne utføre jobben sin på en god måte. Det er avgjørende viktig. Svært mange av de tiltakene vi har gjennomført i denne regjeringsperioden har økt lærerkompetanse som formål. Jeg vil bl.a. nevne den nye lærerutdanningen, videreutdanningsstrategien "Kompetanse for kvalitet" og vidtrekkende kompetanseutviklingstiltak innenfor satsningene Ny Giv og Ungdomstrinnet i utvikling.

Vi har også hatt mye oppmerksomhet om lærernes pedagogiske bruk av digitale verktøy i klasserommet og elevenes digitale ferdigheter. Og vi har tiltak knyttet til i IKf i administrative prosesser. Dette

er en del av oppgaveporteføljen til Senter for IKT i utdanningen. Senteret har de siste årene publisert flere veiledninger og verktøy for skoleleder og skoleeier knyttet til nettopp administrative prosesser. Dette vil være en viktig oppgave for senteret også i tiden framover.

Jeg vil imidlertid påpeke at skoleeier som arbeidsgiver har et ansvar for å ikke pålegge lærerne rapportering gjennom IKT-systemer uten å samtidig sørge for at de får opplæring i systemet. Det er i skoleeiers interesse å utnytte systemene best mulig, slik at kvaliteten på arbeidsprosessene øker og ressursbruken blir mer effektiv. Her skiller ikke arbeidsgiverrollen til kommunene seg vesentlig fra andre sektorer. Vi viser også for øvrig til Meld. St. 19 (2009 - 2010) Tid til læring - oppfølging av Tidsbrukutvalgets rapport. Videre vil vi peke på at for å redusere rapporteringsbyrden i forbindelse med spesialundervisning vil den årlige halvårsrapporten om elevers spesialundervisning bli omgjort til en årlig rapport. Lovendringsforslag om dette vil bli sendt på høring om kort tid. Forslaget innebærer færre rapporter, mindre administrasjon og dermed at læreren kan få frigjort noe arbeidstid som i stedet kan brukes på elevene.

SPØRSMÅL NR. 43**Innlevert 5. oktober 2012 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 19. oktober 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Bilaterale investeringsavtaler (BIP el. BIT) er et viktig tiltak for å stimulere til økonomisk vekst i land der politisk risiko hemmer verdiskaping og hindrer at det vokser frem et skapende næringsliv som kan fungere som en bro mellom lokal og internasjonal økonomi.

Vil statsråden arbeide for å få på plass en bilateral investeringsavtale med Armenia?»

BEGRUNNELSE:

På verdensbasis er det inngått omkring 2900 BITer. Norge har inngått 14 BITer. Nye er ikke inngått

siden 1990-tallet. Andre land bruker dette verktøyet for vekst langt mer aktivt, Danmark har 43 avtaler, Finland 63, Sverige 66 og Nederland 105. Norske bedrifter investerer i ny teknologi over hele verden, og det er også tilfellet i Armenia. Blant annet er det i dag et betydelig engasjement i «grønn» næringsvirksomhet i Armenia. Satsningsområdene er omdanning av organisk avfall, som blant annet vil gi fornybar energi, protein til dyrefor, biologisk gjødning og biologisk plantevern. Foruten de direkte økonomiske og kunnskapsmessige virkninger for Armenia som nasjon, har dette også positive virkninger på energi- og matvaresikkerhet og dermed også på de grunnleg-

gende menneskerettigheter som å leve og arbeide i miljø fri for miljøgifter.

Svar:

Inngåelse av bilaterale investeringsbeskyttelsesavtaler (BITs) reiser en rekke utfordrende politiske og juridiske spørsmål. Norge har ikke inngått avtaler om investeringsbeskyttelse siden midten av 90-tallet, og flere regjeringer har forsøkt å komme frem til en balansert avtalemodell som gir investor vern og samtidig ivaretar vertslandets behov for legitim regulering. Den sittende regjeringen har gjort en grundig utredning av spørsmålet, og avklarte før sommeren

2009 at man ikke skal gå videre med en generell mal ("modellavtale") for forhandlinger om bilaterale investeringsbeskyttelsesavtaler, men kun vurdere behovet for, og utformingen av, bestemmelser om beskyttelse i forbindelse med enkelte konkrete forhandlinger om frihandelsavtaler. Når det gjelder regjeringens politikk vedrørende BITs generelt, viser jeg for øvrig til svar på interpellasjon nr. 78 (2011-12) fra Flåtten som ble besvart av undertegnede i Stortinget 24. april i år.

På bakgrunn av ovennevnte, vil det ikke være aktuelt med en investeringsbeskyttelsesavtale med Armenia i overskuelig fremtid.

SPØRSMÅL NR. 44

Innlevert 5. oktober 2012 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 24. oktober 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«I årets trontale ble det uttalt at regjeringen vil "gjennomføre forenklinger som sparer næringslivet for administrative utgifter". Det er allment kjent at det er forskjell på en utgift og en kostnad. For eksempel slås det fast i NOU 2003:6 at "kostnader utgjør en reduksjon av regnskapsenhetens formue.". En utgift er ikke nødvendigvis en slik reduksjon, det kan også være en omplassering.

Har regjeringen nå forlatt sitt løfte om 25 % reduksjon av næringslivets administrative kostnader?»

BEGRUNNELSE:

Kostnader er forbruk av ressurser målt i penger, og fører til redusert (formues)verdi i bedrift/regnskapsenhet. En utgift er et utlegg som i mange tilfeller ikke reduserer enhetens formuesverdi, men snarere er en omplassering av verdier fra kontantbeholdning til en annen del av balansen.

Regjeringen har tidligere hatt som mål å redusere de kostnader bedrifter har for å følge opp myndighetspålagte rapporteringskrav med 10 milliarder kroner. Om lag halvparten av kuttene skal gjennomføres i inneværende stortingsperiode.

For eksempel kunne denne elementære sammen-

blanding mellom utgift og kostnad observeres da regjeringen reduserte kravet til aksjekapital i AS-er fra 100 000 til 30 000 kroner. Ved den anledningen ble det fremstilt av statsråden som om tiltaket ville «spare 7 milliarder kroner» i kostnader for småbedriftene (TV2, 2. september 2011). Imidlertid vil et redusert behov for kapitalinnskudd ikke være det samme som en redusert administrativ kostnad. At man nå kan plassere 70.000 kr mindre i et datterselskap betyr ikke en reduksjon i regnskapsenhetens formue. Det er snarere en balansmessig omplassering.

Svar:

Regjeringen la i september 2011 frem et tallfestet mål for reduksjon av næringslivets administrative kostnader. Innen utgangen av 2015 skal belastningene på det norske næringslivet være redusert med 10 milliarder kroner. Dette tilsvarer omtrent en 20 prosents reduksjon av næringslivets administrative kostnader. Om lag halvparten skal være oppnådd i inneværende stortingsperiode.

Dette målet ligger fast, og regjeringen har allerede gjennomført en rekke forenklingstiltak som bidrar til å redusere næringslivets administrative kostnader.

SPØRSMÅL NR. 45**Innlevert 5. oktober 2012 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 15. oktober 2012 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvilke undersøkelser og vurderinger av sikkerhet og risiko gjorde Forsvarsdepartementet og underliggende forvaltningsorganer i henhold til Sikkerhetsloven, i forbindelse med at Huawei leverer sentrale komponenter til vår kritiske infrastruktur (mobilnettet)?»

BEGRUNNELSE:

Disse leveransene er knyttet til avtaler med henholdsvis Telenor i 2009 og NetCom i 2011. I Norge er sentrale deler av mobilnettet levert av det kinesiske telekomselskapet Huawei. Både Telenor og NetCom bruker denne leverandøren til kjernen av sine mobilnett. Mobilnettet benyttes i et økende antall anvendelser og er en del av vår kritiske infrastruktur.

Kinesiske myndigheter har en finmasket kontroll på den digitale informasjonsflyten i eget land. Likevel er Kina opprinnelsesland for en svært stor del av hackeraktiviteten og den skadelige cyberaktiviteten vi ser i dag.

Kinesiske myndigheter har omfattende fullmakter og virkemidler til sin rådighet. Dette gir myndighetene tilnærmet ubegrenset adgang til å hente ut informasjon fra landets telekomselskaper.

Kina er ikke et demokrati, det er en ettpartistat uten transparens, rettsinstanser, fri presse og kontrollorganer etter demokratisk standard. Kinesiske myndigheter står i prinsippet fritt til å bruke virkemidler slik de selv bestemmer, ut fra et trusselbilde/behovsanalyse definert av kommunistpartiet.

I et moderne samfunn er vi i økende grad avhengige av tillit til telekommunikasjons-systemene og leverandørene av disse. Både samfunnskritiske funksjoner og privatlivet berøres nesten kontinuerlig av disse systemene. Derfor er det helt avgjørende at vi har tillit til teknologien, nettverkene og informasjonsflyten. Men alle disse faktorene er under daglige angrep. USAs Cyber Command rapporterer at antall angrep har økt med en faktor på 17 bare siden 2009. Forsvaret mot disse cyberangrepene blir vanskelig, og kanskje umulig, dersom vi ikke kan stole på infrastrukturen som binder disse komplekse teknologisystemene sammen.

I PSTs trusselvurderinger framgår det at det er en reell fare for at fremmede etterretningstjenesters da-

ta- og internettbaserte etterretning vil kunne ramme norske etterretningsmål hardere. PST peker også på at informasjonssikkerhet har lav prioritet i mange norske statlige og private institusjoner.

Australia har nylig ekskludert Huawei fra å konkurrere om visse kontrakter vedrørende utbygging av deres nasjonale bredbåndnettverk. Storbritannia har implementert kostbare sikkerhetsprosedyrer for de delene av deres infrastruktur som bygger på utstyr fra Huawei. I India har sikkerhetsmyndighetene reist kritiske spørsmål ved om kinesiske telekomselskaper skal kunne levere varer og tjenester til deres kritiske infrastruktur.

Jeg viser også til mitt skriftlige spørsmål til Samferdselsministeren, datert 25. september 2012.

Svar:

Sikkerhet og risiko knyttet til samfunnets bruk av informasjons- og kommunikasjonsteknologi er noe norske myndigheter tar meget alvorlig. Forsvarssektoren er en stor bruker av sivil infrastruktur, herunder mobilnettet, og er i likhet med andre sektorer meget sårbare for potensielle angrep. Jeg er derfor svært opptatt av problemstillingene knyttet til dette. Forsvarsdepartementet følger for øvrig utviklingen meget nøye. Vi ser med stor bekymring på enhver risiko for at ondsinnede mekanismer blir installert i teknisk utstyr.

Som forsvarsminister har jeg det overordnede ansvaret for blant annet forebyggende sikkerhet i forsvarssektoren. Det er justisministeren som er ansvarlig for forebyggende sikkerhet i sivil sektor, mens samferdselsministeren har ansvar for rammevilkårene i markedet for elektronisk kommunikasjon.

Forsvarsdepartementet har forvaltningsansvaret for sikkerhetsloven. Nasjonal sikkerhetsmyndighet (NSM) har ansvar for å koordinere de forebyggende sikkerhetstiltak og kontrollere sikkerhetstilstanden iht. loven. NSM er administrativt underlagt Forsvarsdepartementet, med delt rapporterings- og ansvarlinje til Justis- og beredskapsdepartementet for sivil sektor og Forsvarsdepartementet for forsvarssektoren. Konkrete anskaffelser til mobilnettet, og sikkerhets- og risikovurderinger fra nasjonale sikkerhetsmyndigheter i denne sammenheng, ligger derfor utenfor mitt ansvarsområde.

SPØRSMÅL NR. 46**Innlevert 5. oktober 2012 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 23. oktober 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«I Dagens Næringsliv 05.10.12 fremgår at studien av elektrifisering av Utsirahøgden er forsinket.

Er elektrifisering av Edvard Grieg teknologisk mulig, og vil statsråden som følge av den utsatte studien vente med å ta en beslutning av PUD for Ivar Aasen og Dagny inntil studien av elektrifisering foreligger, slik at all relevant informasjon foreligger før endelig anbefaling?»

BEGRUNNELSE:

Stortingets behandling av Prp.88S (2011-2012) Utbygging og drift av Edvard Grieg feltet, viste en samlet oppslutning om at dersom det blir en samlet løsning for kraft fra land på den sørlige Utsirahøgden, så skal Edvard Grieg feltet tilknyttes en slik løsning, så fremt Olje- og energidepartementet ikke bestemmer noe annet. De andre feltene som eventuelt vil inngå i en samlet elektrifisering fra land, er Ivar Aasen og Dagny i tillegg til Johan Sverdrup.

I debatten under behandlingen av Prp. 88S, stilte undertegnede flere spørsmål om hvorvidt elektrifisering av Edvard Grieg var realistisk ut fra om varmebehovet kan dekkes på annen måte enn gjennom gassturbinene. Videre at investeringer i gassturbiner ikke skal være til hinder for en senere elektrifisering.

Dersom det investeres ytterligere i gassturbiner i andre nye felt, vil kostnadene ved elektrifisering øke og sannsynligheten for kraft fra land til Utsirahøgden falle.

Derfor er det viktig at studien av en samlet elektrifisering foreligger før man tar endelig stilling til utbyggingsløsning for Ivar Aasen og Dagny.

Svar:

Ja, kraft fra land til Edvard Grieg-innretningen er teknologisk mulig. Dersom departementet finner at en samordnet kraft fra land-løsning for den sørlige delen av Utsirahøyden skal realiseres, skal Edvard Grieg-feltet tilknyttes en slik løsning og legge til rette for og dekke hele sitt kraftbehov med kraft fra land, med mindre departementet av særskilte grunner bestemmer noe annet.

Regjeringen har som mål å øke bruken av kraft fra land. Det er en forutsetning at tilknytning av nytt forbruk ikke går på bekostning av forsynings sikkerheten i kraftsystemet regionalt eller nasjonalt. Kraft fra land vil i mange tilfeller utgjøre et betydelig forbruk og kan derfor kreve utbygging av kraftproduk-

sjon eller overføringsnett. Samtidig må naturmangfoldet og hensynet til tiltakskostnader ivaretas.

Med flere nye funn i samme området kan det å dekke feltenes kraftbehov fra land være et mer realistisk alternativ enn ellers. Kort tid etter at størrelsen på Johan Sverdrup ble bekreftet høsten 2011, ba departementet rettighetshaverne i de aktuelle funnene på Utsirahøyden om å igangsette et arbeid for å få fram grunnlag for en investeringsbeslutning knyttet til etablering av et knutepunkt for tilkopling av planlagte feltinnretninger i området til strømmettet på land. Dette er også utgangspunktet for at regjeringen har som mål at den sørlige delen av Utsirahøyden skal forsynes med kraft fra land.

Et prosjekt, med Statoil som operatør, ble derfor etablert i 2011. I mars 2012 la prosjektet fram en melding med forslag til utredningsprogram for en konsekvensutredning som skal imøtekomme kravene i blant annet Energiloven, Petroleumsloven og Havenergiloven. Blant annet skal virkningene for kraftsystemet utredes. Programmet for konsekvensutredning ble fastsatt av NVE og Olje- og energidepartementet 7.september 2012. Prosjektet har i sine planer til nå operert med å kunne etablere et grunnlag for investeringsbeslutning mot slutten av 2012. Departementet er kjent med at prosjektet vil be om aksept fra departementet til å starte en re-planlegging for å utvikle en kraft fra land-løsning som sikrer at det er kraft tilgjengelig på Utsirahøyden før første Johan Sverdrup-plattform trenger elektrisk kraft (installasjon til havs i 2017, idriftsettelse i 2018).

Det er viktig å finne den beste løsningen for kraft fra land til Utsirahøyden. Av de nye utbyggingene har Sverdrup-funnet det klart største kraftbehovet. Departementet er kjent med at foreløpige beregninger gjennomført av prosjektet, tilsier at samordnet kraft fra land til Utsirahøyden er en løsning som vil være lønnsom for selskapene. De økonomiske virkemidlene vi har etablert for å redusere CO₂-utslipp fra kontinentalsokkelen bidrar til dette. Foreløpige analysene fra prosjektet viser også at det er økonomiske og sikkerhetsmessige gevinster ved å samordne utbygging av Sverdrup og kraftløsningen for området, herunder når det gjelder dimensjonering av anlegget og at mottaksplattformen for kraft fra land kan legges i tilknytning til sentrale innretninger på Sverdrup. Det er hensiktsmessig å utrede også disse forholdene på en tilfredsstillende måte før investeringsbeslutning tas. Det er derfor gode grunner til å akseptere at det arbeides videre med planlagt oppstart for en sam-

ordnet kraft fra land-løsning til Utsirahøyden som tilpasses prosjektutviklingen for Sverdrup og dermed også sikrer realisering av samordningsgevinster med denne utbyggingen.

Departementet har ikke mottatt plan for utbygging og drift (PUD) for verken Dagny- eller Aasen-

funnet. Disse forventes innsendt fra rettighetshaverne mot slutten av året. Spørsmålet om kraft fra land vil være omhandlet i utbyggingsplanene, i tråd med vanlig praksis. Vår behandling av utbyggingsplanene vil baseres på den utbyggingsplan som blir levert inn og den politikken som er vedtatt på dette området.

SPØRSMÅL NR. 47

Innlevert 5. oktober 2012 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 11. oktober 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Den kjente cubanske bloggeren og menneskerettighetsforkjemperen Yoani Sanchez er ifølge flere meldinger arrestert av cubanske myndigheter. Sanchez skal ha blitt pågrepet sammen med sin ekte-mann, journalist Reinaldo Escobar mens de forsøkte å dekke en rettsak i byen Bayamo. Sanchez har gjentatte ganger avslørt regimets undertrykkelse og er et symbol på kampen for ytringsfrihet på Cuba.

Vil utenriksministeren ta initiativ overfor det cubanske regimet for å bringe på det rene hva som har skjedd og kreve hennes frigivelse?»

Svar:

Norges ambassade i Havanna har undersøkt omstendighetene rundt den nylige anholdelsen av Yoani Sanchez og kan bekrefte at Sanchez og hennes ekte-mann ble anholdt av politiet den 4. oktober (2012) i byen Bayamo øst på Cuba der de befant seg for å følge en rettsak som uavhengige journalister. Etter 30 timer i politiets varetekt ble ekteparet sluppet fri utenfor sitt hjem i Havanna. Sanchez opplyser at hun aldri fikk noen offisiell begrunnelse for hvorfor hun og ektemannen ble anholdt.

Jeg er bekymret for kubanske myndigheters behandling av menneskerettighetsforsvarere, politisk opposisjonelle og uavhengige journalister. Anholdelsen av Sanchez føyer seg inn i et mønster der kubanske myndigheter benytter seg av korttidsarrestasjoner for å begrense deres ytrings- og forsamlingsfrihet. Dette er urovekkende.

Menneskerettigheter står sentralt i Norges dialog med Cuba. Jeg møtte selv den cubanske utenriksminister i New York for to uker siden og tok blant annet opp menneskerettighetsspørsmål.

Norge tar regelmessig opp spørsmål med Cuba knyttet til ytringsfrihet, forsamlingsfrihet, pressefrihet, ratifisering av menneskerettighetskonvensjoner, samt arbeidet i FNs menneskerettighetsråd. Norge vil fortsette å følge situasjonen på Cuba og jeg kan forsikre representanten om at jeg vil ta opp menneskerettighetssituasjonen generelt og bekymringen for bruken av korttidsarrestasjoner spesielt i mine møter med kubanske politikere.

For mer informasjon om forholdet Norge-Cuba kan jeg også vise til svar på skriftlige spørsmål nr. 1920 (2011-2012), nr. 710 (2011-2012), nr. 1543 og nr. 573 (2010-2011).

SPØRSMÅL NR. 48**Innlevert 5. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 17. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Det opereres med flere forskjellige tall når det gjelder antall km firefeltsvei, motorvei og vei med midtrekkverk i Norge.

Kan jeg få en oversikt over totalt antall km firefeltsvei, totalt antall kilometer motorvei klasse A, og totalt antall kilometer vei med midtrekkverk, samt også om at oversikten inneholder hvor mange km firefeltsvei, motorvei A, og vei med midtrekkverk som er foreslått bygget per år og hvor mange km som er bygget per år for perioden fra 2005 og frem til i dag?»

Svar:

Statens vegvesen rapporterer årlig på antall km firefelts veg med fysisk adskilte kjørebener som er åpnet for trafikk og antall km midtrekkverk som er bygd på to- og trefelts veger. Det rapporteres ikke på motorveg klasse A, men det aller meste av det som bygges av firefelts veg, har motorvegstandard.

Av tabellene nedenfor fremgår det at forslag i budsjettproposisjonene det enkelte år og det som faktisk åpnes, ikke nødvendigvis er det samme. Dette har sammenheng med at små tidsforskyvninger når det gjelder åpningstidspunkt vil kunne gi store utslag i statistikken hvis årsskiftet passerer.

Det er i forbindelse med både tiltakspakken i 2009 og Revidert nasjonalbudsjett for 2011 og 2012 bevilget ekstra midler til flere nye midtrekkverksprosjekter. Denne satsingen er forklaringen på det positive avviket mellom det som er foreslått bygget i budsjettet og hva som faktisk er bygget.

Antall km firefelts riksveg

	Forslag budsjett	Åpnet for trafikk	
2006	9	11	
2007	35	38	
2008	51	44	
2009	69	75	
2010	12	13	
2011	23	19	
2012	11	10	prognose tertialrapport pr 31.08.2012
2013	15	15	mål i Prop 1 S for 2013
Sum	225	225	

Kilometer midtrekkverk etablert på to- og trefelts riksveger

	Forslag budsjett	Åpnet for trafikk	
2006	8	12	
2007	9	22	
2008	10	6	
2009	15	20	
2010	9	31	
2011	22	31	
2012	17	29	prognose tertialrapport pr 31.08.2012
2013	19	19	mål i Prop 1 S for 2013
Sum	109	170	

SPØRSMÅL NR. 49**Innlevert 5. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 19. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«SSBs byggekostnadsindeks for veianlegg har hittil økt med 33,5 prosent siden regjeringen tiltrådte i 2005, og har gått fra 108,3 i fjerde kvartal 2005 til 144,6 i andre kvartal 2012. Samferdselsbudsjettet post for riksveiinvesteringer har økt fra 4,1 mrd. kro-

ner i det opprinnelige forslaget til statsbudsjett i 2006, til 5,6 mrd. kroner i statsbudsjettet for 2012, dvs. en økning på 36,6 prosent.

Hvor mange prosent mener regjeringen at posten for riksveiinvesteringer har blitt økt utover økte byggekostnader?»

Svar:

Dersom sammenligningen skal være reell, må det tas hensyn til at midler til den delen av riksvegnettet som i 2010 ble omklassifisert til fylkesveg, er overført fra post 30 Riksveginvesteringer til fylkeskommunenes rammetilskudd. Dette er gjort ved at tallene for 2006 er ekskl. det overførte vegnettet. Videre må det tas hensyn til at det er overført midler fra post 30 til post 36 E16 over Filefjell, og post 37 E6 vest for Alta. Ved omregning fra 2006- til 2012-prisnivå er Statistisk sentralbyrås byggekostnadsindeks for veg-

anlegg benyttet for omregning til 2011-prisnivå. For videre omregning til 2012-prisnivå er Finansdepartementets budsjettindeks benyttet. Dette gir en samlet prisstigning på 29,7 pst. fra 2006 til 2012.

Basert på disse forutsetningene er bevilgningene til de ordinære investeringspostene 30 Riksveginvesteringer, 31 Rassikring, 36 E16 over Filefjell, og 37 E6 vest for Alta, økt med vel 2,5 mrd. kr eller om lag 60 pst. ut over prisstigningen i perioden 2006-2012 basert på saldert budsjett for 2006 og 2012.

SPØRSMÅL NR. 50

Innlevert 5. oktober 2012 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 23. oktober 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Orkanen Dagmar ved årsskifte førte til utfall av Ormen Lange-anlegget på Nyhamna. Stoppen kostet ifølge OED ca. 130 millioner kroner. På bakgrunn av dette har blant annet fylkesordføreren i Møre og Romsdal tatt til orde for å styrke forsyningssikkerheten til Ormen Lange-anlegget gjennom bygging av en ny kraftlinje Ørskog – Nyhamna.

Hvordan vurderer statsråden forsyningssikkerheten til Ormen Lange-anlegget på Nyhamna og behovet for en ny overføringslinje Ørskog - Nyhamna?»

BEGRUNNELSE:

Et alternativ til en ny kraftlinje Ørskog – Nyhamna for å styrke forsyningssikkerheten til Ormen Lange og annen industri på Fræna er bygging av et nytt gasskraftverk med CO₂-håndtering i Elnesvågen slik Industrikraft Møre og Sargas har planer om. Med et slikt gasskraftverk vil det neppe være behov for forsterkninger av sentralnettet inn mot Fræna og Nyhamna. Samtidig er det for de som arbeider med planer om et nytt gasskraftverk viktig å få en avklaring om en ny kraftlinje til Nyhamna vil være aktuelt i nærmeste fremtid.

Svar:

Kraftsituasjonen i Midt-Norge ble forverret først på 2000-tallet som en følge av sterk vekst i etterspørselen etter kraft i regionen. Særlig var økningen i etterspørselen knyttet til utvidelsene ved aluminiums-

fabrikken på Sunndalsøra og idriftsettelsen av Ormen Lange.

Regjeringen har etter tiltredelsen høsten 2005 iverksatt omfattende tiltak for å bedre situasjonen. Det gjenstår nå å få på plass et sentralt tiltak, overføringsforbindelsen Ørskog-Sogndal. Dette prosjektet fikk nylig konsesjon fra Olje- og energidepartementet.

Ormen Lange anlegget har siden etableringen av anlegget vært knyttet til det øvrige overføringsnettet gjennom en forbindelse fra Fræna til Nyhamna. I 2004 ble det imidlertid også gitt anleggskonsesjon til Statnett SF for å bygge og drive en ny kraftledning mellom Ørskog-Nyhamna. Vedtaket ble påklaget og senere oversendt Olje- og energidepartementet for behandling. Klagebehandlingen ble stilt i bero da Norsk Hydro, som daværende driftsoperatør for Ormen Lange-lisensen, ikke ønsket å bidra til sin andel av kostnaden ved ytterligere nettforsterkning. Shell overtok som driftsoperatør i 2007 og konkluderte, som Norsk Hydro, at den økonomiske nytteverdien ved å etablere en tosidig forbindelse til Nyhamna var begrenset.

Statnett har informert departementet at de derfor legger til grunn at driftsoperatøren har fysiske og kommersielle ordninger på plass ved Ormen-Lange anlegget som gjør at konsekvensene av en strømstans ikke er uakseptable. I brev fra Statnett til Olje- og energidepartementet av 2010 vises det videre til at nytteverdien av å etablere en ny kraftlinje mellom Ørskog - Nyhamna for øvrige kunder i regionen, så langt ikke vurderes stor nok til å gjøre tiltaket sam-

funnsøkonomisk lønnsomt. Departementet avsto derfor søknaden om anleggskonsesjon og avsluttet klagebehandlingen 5.5.2011.

Statnett har likevel informert departementet om at de i dag, i samarbeid med regionalnettseierne, er i en vurderingsfase i forhold til forsterkning av 132 kV

- nettet for å bedre reserveforsyningen til anlegget på Nyhamna. Hvorvidt det vil bli søkt om konsesjon avhenger blant annet av samfunnsøkonomiske kriterier og mulige tekniske løsninger som kan bidra til å bedre forsyningen til anlegget i en feilsituasjon.

SPØRSMÅL NR. 51

Innlevert 5. oktober 2012 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 16. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hva er status for gjennomføringen av pilotprosjektet i Drammen for å prøve ut ett felles nødnummer, og hvordan skal dette gjøres kjent i befolkningen?»

BEGRUNNELSE:

22. februar 2012 sendte Justis - og beredskapsdepartementet ut en pressemelding om pilotprosjekt med felles nødnummer og nødsentral i Drammen.

Justisminister Grete Faremo og statssekretær Lotte Grepp Knutsen fra Helse - og omsorgsdepartementet besøkte i den forbindelse de samlokaliserte nødsentralene i Drammen.

Pilotprosjektet er også omtalt i Prop. 110 S (2011-2012) Kommuneproposisjonen 2013.5.6.3. Ett felles nødnummer og felles nødsentraler.

Besøket til justisministeren ble også omtalt i Drammens Tidende 23. februar 2012. Da stod det at dette pilotforsøket ble fremskyndet på grunn av Utøya-tragedien. Det ble også uttalt følgende av Grete Faremo: "Det nye opplegget skal være på lufta fra sommeren av".

6. september 2012 omtalte Drammens Tidende forsøket, men man fikk da inntrykk av at forsøket IKKE var satt i gang. Dette til tross for at dette skulle vært i gang fra juli-mnd. Nå er man i oktober-måned.

Svar:

Det skal, som spørrer viser til, gjennomføres et pilotprosjekt i Drammen for å prøve ut en ordning med ett felles nødnummer og felles nødsentral. Pilotprosjektet er et ledd i å få fram et godt beslutningsgrunnlag for å kunne ta stilling til om det skal innføres en ordning med felles nødnummer og felles nødsentraler i hele landet.

Prosjektet er i godt gjenge. Forholdene ligger

spesielt godt til rette for å gjennomføre et pilotprosjekt i Drammen. Som det eneste stedet i Norge, er alle nødetatene allerede samlokalisert her.

Det er etablert en styringsgruppe på departementsnivå, en lokal koordineringsgruppe bestående av ledere fra nødetatene i Drammen og en referansegruppe med fagpersoner fra direktorater og Helse Sør-Øst. Videre er tilsatt prosjektleder tiltrådt og arbeider i full stilling. Hver av etatene tilsetter også egne delprosjektledere.

Det er utarbeidet et grunnlag for evaluering av pilotprosjektet. I dette arbeidet har de relevante fagdirektoratene og Helse Sør-Øst deltatt. Evalueringen vil bli gjennomført av et eksternt uavhengig fagmiljø. Etter at pilotprosjektet er evaluert vil regjeringen fremme egen sak om felles nødnummer og felles nødsentraler for Stortinget, i tråd med vedtaket som ble fattet 8. mars 2012 etter innstillingen fra Den særskilte komite. Det er selvsagt for tidlig å si om regjeringen vil anbefale felles nødnummer og felles nødsentral.

I pilotprosjektet legges det stor vekt på at det både før, under og etter overgangen fra tre nødsentraler til en felles nødsentral skal være en fullverdig håndtering av nødmeldinger fra befolkningen. Omleggingen vil derfor finne sted først etter en grundig planleggings- og forberedelsesprosess, som også omfatter opplæringstiltak. Det vil være behov for en del ombygging, både bygningsmessig og teknisk. Først når dette er gjennomført og det iverksettes operativ drift ved den felles nødsentralen vil befolkningen bli berørt. Dette vil det bli orientert om.

Fortsatt vil alle de nødnumrene som benyttes i dag kunne benyttes av befolkningen. Rent praktisk vil det være slik at uansett hvilket av nødnumrene som benyttes vil man komme til den felles nødsentralen.

Den største endringen for dem som melder om en

nødsituasjon vil være at de aldri kommer til feil sentral, uansett hvilket av nødnumrene som benyttes, siden alle nødmeldinger vil komme til den felles nød-

sentralen. Derfra iverksettes og koordineres innsats fra både brannvesenet, politiet og helsetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 52

Innlevert 8. oktober 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 12. oktober 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Norge, som nasjon, har vært tydelig på at vi fortsatt skal støtte Afghanistan i sin videre utvikling med fokus på stats-, nærings- og fredsbygging. Ikke minst er næringsutvikling viktig for å gi afghanerne muligheter til å påvirke og skape en positiv fremtid for seg selv.

Mitt spørsmål er derfor hvilke konkrete tiltak Norge bidrar med i dag og hvor suksessfulle disse har vært, og til slutt lurer jeg på om vi har støttet Sarco, som er en tekstilbedrift, og hvis svaret er nei vil jeg gjerne vite hvorfor?»

BEGRUNNELSE:

Den norske holdningen til fortsatt støtte til Afghanistan er positivt og nødvendig. Og skal man lykkes må en del helt sentrale forhold på plass. Et land som dette må ta et oppgjør med sin korrupsjonskultur og heller legge til rette for næringsaktivitet. Dog må denne være slik at den er åpen og at den på sikt kan beskattes slik at landet får økte inntekter.

Jeg ser derfor fram til utenriksministerens svar.

Svar:

Utdanning, godt styresett og utvikling på landsbygda har vært de prioriterte områdene for den norske bistanden til Afghanistan. Næringsutvikling har altså ikke vært et eget satsingsområde for Norge. Som representanten Ellingsen påpeker er næringsutvikling svært viktig for å utvikle en bærekraftig afghansk økonomi, og flere av de andre områdene Norge støtter har komponenter som bidrar til næringsutvikling og etablering av arbeidsplasser.

Landbruket er, og vil i mange år fremover være den viktigste sektoren for arbeidsplasser, vekst og utvikling i Afghanistan. Norge har blant annet gitt støtte til et landbruksprogram under Food and Agriculture Organization (FAO), som bidrar til at afghanske bønder kan øke kvaliteten på sin produksjon, og dermed være i stand til å gå over fra selvberging til kom-

mersielt landbruk. Også de fleste frivillige organisasjonene som Norge støtter har aktiviteter knyttet til landbruksutvikling. Dette omfatter blant annet kompetanseutvikling, etablering av demonstrasjonsområder, utvidelse av jordbruksareal og vanningsanlegg, husdyrhold og veterinærtjenester, produksjon og utplanting av trær, inkludert betydelige antall frukttrær. Dette er oppgaver som i mange land ville være lokale fagmyndigheters ansvar, og en viktig del av de frivillige organisasjonens virksomhet er derfor å bistå lokale landbruksmyndigheter i sin institusjons- og kompetanseoppbygging.

Når det gjelder resultater på dette området kan det nevnes at bare i 2011 har over 15 200 bønder, kvinner og menn, deltatt i opplærings- og informasjonstiltak av ulike kategorier. Kirkens Nødhjelp og den franske organisasjonen ACTED har etablert et stort antall demonstrasjonsfelt hvor bønder i nabolaget kan observere resultatene av nye metoder og plantesorter. Det rapporteres om betydelig økning i produksjonen. Nye eller forbedrede vannforsyningsanlegg har utvidet landbruksarealet tilgjengelig for kunstig vanning med nesten 30 000 hektar – hovedsakelig i Faryab. Dette øker mulighetene for økt produksjon og økonomisk vekst i de berørte lokalsamfunnene. De fleste arbeidsplassene på landsbygda i Afghanistan er direkte eller indirekte koblet til landbruket og i stadig større grad til bearbeiding og transport av landbruksprodukter. De frivillige organisasjonene er aktive også på dette området.

Utdanning er også svært viktig for bærekraftig økonomisk utvikling. Alfabetisering og yrkesutdanning er to områder Norge har støttet. Det Verdensbankledede flergiverfondet ARTF har blant annet et program for yrkesutdanning. Norge har finansiert utvikling og drift av National Institute for Management (NIMA), som gir høyere utdanning innen datafag og forvaltning. Kandidater fra dette instituttet går blant annet rett inn i private bedrifter. Om lag 1500 kandidater får sine eksamener hvert år.

Afghanistan er rikt på naturressurser som mine-

raler, gass og olje. Denne sektoren kan potensielt sett være svært viktig for den videre utviklingen i Afghanistan. Olje for utvikling-programmet har hatt et samarbeid med det afghanske gruveministeriet for å bidra til å utvikle rammebetingelsene for denne sektoren. Vi venter nå på en avklaring fra afghanske myndigheter før en eventuell videreføring av programmet.

Som representanten Ellingsen helt riktig påpeker er viktige faktorer for næringsutvikling i Afghanistan et oppgjør med korrupsjonskulturen i landet og bedre styresett. Fra norsk side har styresett vært et prioritert

område. Korrupsjon er et tverrgående tema i den norske innsatsen. Vi har full oppmerksomhet på korrupsjonsproblematikken i Afghanistan.

Når det gjelder spørsmålet om norsk støtte til tekstilbedriften Sarco, så fikk den norske ambassaden i Kabul en henvendelse fra bedriften i august i år om den kunne bistå Sarco med å identifisere kunder for å bedre ordretilgangen til bedriften. Sarco er en bedrift på det kommersielle markedet, som i hovedsak produserer uniformer. Det er ikke naturlig for Utenriksdepartementet å bistå en afghansk privat bedrift.

SPØRSMÅL NR. 53

Innlevert 8. oktober 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 16. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Enkelte ganger sitter huseier igjen med store utgifter etter at politiet har måttet bryte seg inn i hus eller leiligheter da den de ønsker å få tak i ikke selv ønsker å åpne døren. Ofte skyldes dette kriminelle handlinger.

Er det riktig at huseier får disse utgiftene eller hvordan kan dette løses?»

Svar:

Politoloven § 2 fastsetter hva som er politiets oppgaver. Dette er blant annet å «avdekke og stanse kriminell virksomhet og forfølge straffbare forhold i samsvar med regler gitt i eller i medhold av lov».

Når politiet baner seg adgang til bygninger og leiligheter vil det i hovedsak knytte seg til ransaking eller pågripelse i straffesak, eller dreie seg om bistand til for eksempel syk eller tilskadekommet person. Dette er lovlige tjenestehandlinger. Politiloven § 6 gir de alminnelige regler for hvordan polititjeneste skal utføres. Her

fremgår det blant annet at politiet ikke skal ta i bruk sterkere midler uten at svakere midler antas utilstrekkelige eller uhensiktsmessige, og at de midler som anvendes må være nødvendige og stå i forhold til situasjonens alvor, tjenestehandlingens formål og omstendighetene for øvrig.

Det rettslige utgangspunktet er at politiet ikke er erstatningsansvarlig for lovlige tjenestehandlinger, herunder en situasjon hvor en person søker å unndra seg politiet, nekter å etterkomme pålegg om å åpne eller søker å skjule bevis eller ting som har vært gjenstand for en straffbar handling. Her vil situasjonen være at den person som politiets aksjon retter seg mot, gjennom å avstå fra straffbare handlinger eller ved å etterkomme politiets lovlige pålegg kunne ha unngått at politiet måtte bryte seg inn og slik sett selv ha avverget skader.

Jeg ser at dette i enkelte situasjoner kan ha utilsiktede følger. En utleier står da også eksempelvis fritt til å sikre seg mot skade leietaker er opphavet til ved å stille krav om depositum.

SPØRSMÅL NR. 54**Innlevert 8. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 17. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Statens vegvesen har i tre år på rad ikke oppfylt sin leveringsavtale med Buskerud fylkeskommune. Problemene skyldes visstnok at Vegvesenet ikke har lykkes i å fremskaffe tilstrekkelig kompetanse og/eller kapasitet for å innfri fremdriftsforutsetningene.

Hva vil statsråden gjøre med denne uholdbare situasjonen der leveransene for fylkesveiinvesteringer ikke blir gjennomført som forutsatt?»

Svar:

Sammenlignet med bevilgningen staten tidligere hadde brukt på riksvegene som ble omklassifisert til fylkesveg ved gjennomføring av forvaltningsreformen per 1.1.2010 tilførte staten ekstra midler til fylkeskommunene. De ekstra midlene ble også fulgt opp i statsbudsjettet for 2011 og 2012, og består av 1 mrd. 2010-kroner i frie midler, en rentekompensasjonsordning med årlig låneramme på 2 mrd. kr og tilskudd til rassikring med en ramme på om lag 500 mill. 2010-kroner, jf. St.prp. 68 (2008-2009) og Prop 1 S (2009-2010). De ekstra midlene som dels er frie og dels øremerket fylkesvegformål, la til rette for en betydelig økning i aktiviteten på det omklassifiserte vegnettet. Buskerud fylkeskommune har benyttet rentekompensasjonsordningen og i 2012 forutsatt et låneopptak på 92 mill. kr.

Hvert år blir det inngått en leveranseavtale mellom Buskerud fylkeskommune og Statens vegvesen

Region sør om hvilke oppgaver på fylkesveg som skal utføres det enkelte år for å oppfylle fylkeskommunens handlingsprogram.

Når det gjelder oppgaver knyttet til drift og forvaltning av fylkesveg i Buskerud, har regionvegkontoret i all hovedsak gjennomført disse som forutsatt i leveranseavtalene det enkelte år.

Når det gjelder investering har ikke Statens vegvesen oppfylt leveranseavtalen fullt ut, men hatt et mindreforbruk i forhold til det som er forutsatt i leveranseavtalene. Mindreforbruket innebærer ikke at det blir bygd mindre veg enn fylkeskommunene har forutsatt i avtalen, men at planlegging og dermed bygging av noen prosjekter tar lengre tid enn forutsatt i leveranseavtalene. Om lag 40 mill. kr av mindreforbruket skyldes reell innsparing på et større bruprojekt.

Statens vegvesen har hatt for lav gjennomføringskapasitet. For å øke gjennomføringskapasiteten Samferdselsdepartementet er gjort kjent med at Statens vegvesen i gang med å rekruttere flere byggeledere og i større grad prosjektorganisere gjennomføringen. Gitt at det ikke oppstår nye og spesielle problemer med de formelle planavklaringene og grunnervervet, forventer Statens vegvesen en forsert gjennomføring av handlingsprogrammet i slutten av 2012 og 2013 med sikte på å ta inn forsinkelser i prosjektene i løpet av handlingsplanperioden.

SPØRSMÅL NR. 55**Innlevert 8. oktober 2012 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen****Besvart 17. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Med utgangspunkt i det som skjedde ved statsfengselet i Nyborg i Danmark, ser statsråden det som aktuelt å forby blant annet burka og andre heldekkende plagg i det offentlige rom generelt og i fengsler spesielt?»

BEGRUNNELSE:

I Dagbladet mandag 8. oktober kan man lese at en innsatt ved statsfengslet i Nyborg i Danmark rømte etter å ha ikledd seg et burkalignende plagg som han fikk fra en besøkende. Den besøkende hadde plagget på seg da hun kom på besøk i fengslet, og de byttet klær under besøket. Den innsatte spaserte deretter ut av fengslet.

Forbundsleder Geir Bjøkli i Fængsels- og friomsorgsforbundet sier at dette også kunne skjedd i Norge. Fremskrittspartiet har ved flere anledninger foreslått forbud mot heldekkende plagg, da vi har fryktet slike situasjoner som beskrevet. Personer som, ved å tildekke seg, holder sin identitet skjult er en utfordring som må tas på alvor.

Svar:

Bruk av heldekkende plagg kan representere en utfordring for samfunnet, særlig når det gjelder kommunikasjon og samspill mellom mennesker, og i enkelte tilfeller også når det gjelder sikkerhet og trygghet. Slike plagg kan også være uttrykk for et menneske- og kvinnesyn som bryter med sentrale verdier i det norske samfunnet. Gjeldende lovgivning gir rom for kontroll av identiteten i tilfeller der dette er nødvendig av for eksempel sikkerhetsmessige grunner.

Jeg antar at et generelt forbud mot bruk av heldekkende plagg i det offentlige rom vil kunne komme i konflikt med våre forpliktelser etter den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) og andre internasjonale konvensjoner som Norge har sluttet seg til. Jeg viser til daværende justisminister Knut Storbergets brev 21. april 2010 til Stortingets justiskomiteé i forbindelse med representantforslag 75 S (2009-2010), der det legges til grunn at det er stor fare for at et generelt forbud mot å bære heldekkende plagg i det offentlige rom vil være i strid med vernet av religionsfriheten under EMK artikkel 9.

Fare for rømning fra fengsel ved bruk av besøkendes heldekkende klesplagg kan, etter mitt syn, minimaliseres med kontrollreglene etter gjeldende

straffegjennomføringslov. Dette gjelder for eksempel bestemmelser om kontroll av innsattes identitet, fotografering av den innsatte, lagring av innsattes identitet/fotografi, kontroll av besøkendes vandel før besøkstillatelsen gis, kontroll av besøkendes identitet ved innkommst og utgang, kontroll under besøket samt avvissing og nekting av besøk.

Personer som ønsker å besøke innsatte, skal sende inn en søknad om besøkstillatelse med personalia som skal sjekkes opp mot politiets strafferegister og andre informasjonskilder. Den besøkende skal ta med seg besøkstillatelsen samt gyldig legitimasjon, herunder pass, førerkort eller bankkort med bilde, som skal kontrolleres ved innkommst i fengselet. Personer som bruker burka eller andre heldekkende plagg vil bli bedt om å ta av seg hode- eller klesplagget for identitetskontroll. Om nødvendig kan kontrollen utføres av ansatte av samme kjønn på et lukket rom. Besøkende som nekter å gjennomgå kontrollen, kan avvises.

Besøket kan gjennomføres med kontrolltiltak som for eksempel glassvegg eller påsyn, slik at det ikke vil være mulig for den innsatte og besøkende å bytte klesplagg. Uavhengig av om kontrolltiltak benyttes, vil det være fengselstilsatte som åpner døren på besøksrommet etter avviklet besøk og slipper ut den innsatte og den besøkende. De tilsatte vil påse at det er den innsatte som sendes tilbake til avdelingen og den besøkende som forlater fengselet ved å sjekke innsattes utseende mot legitimasjon/fotografi før vedkommende sendes ut i avdelingen, og besøkendes utseende mot medbrakt legitimasjon før vedkommende slippes ut av fengselet.

SPØRSMÅL NR. 56

Innlevert 8. oktober 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 11. oktober 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Utenriksdepartementet har nylig varslet økt innsats mot forfølgelse av religiøse og andre minoriteter. Etter regimeskiftet i Egypt meldes det nå om at landets blasfemilov i økende grad brukes mot minoritetene, som oftest kristne koptere.

Vil Utenriksministeren ta opp dette med myndighetene i Egypt og bidra til at FN's spesialrapportør for religions- og trosfrihet får besøke landet for å undersøke situasjonen nærmere?»

BEGRUNNELSE:

Mens Egypts blasfemilov tidligere har vært lite brukt, meldes det nå om nye dommer og arrestasjoner basert på blasfemianklager. I sin tale i FN's generalforsamling nylig uttalte president Morsi at Egypt respekterer ytringsfrihet, men ikke en ytringsfrihet som rammer spesifikke religioner eller en spesifikk kultur. Både voksne og barn ned til 9-10 år er blitt anklaget for å fornærme islam eller Egypts president, som representerer Det muslimske Brorskap. Organisasjo-

nen «Human Rights First» meldte nylig at en koptisk skolelærer er dømt til 6 års fengsel, anklaget for å ha lagt ut islam-kritiske tegninger på internett.

Svar:

Situasjonen for religiøse minoriteter i Egypt har blitt forverret den senere tiden. Den økende bruken av blasfemilovgivningen er særlig bekymringsfull.

Da daværende utenriksminister Støre besøkte Egypt i september, gjorde han det klart overfor egyptiske myndigheter at Norge følger menneskerettighetssituasjonen nøye, og spesielt forholdene for religiøse minoriteter. Dette har også vært et tema i den dialog Norge har hatt gjennom flere år med blant annet Det muslimske brorskap i Egypt. Jeg vil selvsagt følge opp dette temaet i min kontakt med egyptiske myndigheter fremover.

Som representanten påpeker har Utenriksdepartementet økt oppmerksomhet på situasjonen for minoriteter, og særlig kristnes situasjon i Midtøsten og Nord-Afrika. Samtidig vil jeg understreke at det er viktig å være varsom i arbeidet med dette temaet for

å unngå at vi er til mer skade enn gagn. De kristne i Egypt anklages ofte for å være upatriotiske. Sterk vestlig støtte kan dermed i visse situasjoner virke mot sin hensikt. Det viktigste er derfor å understreke myndighetenes ansvar for å sikre alle borgeres menneskerettigheter, herunder livssyns- og ytringsfrihet.

Under gjennomgangen av menneskerettighetssituasjonen i Egypt i FNs Menneskerettighetsråd i 2010 ble Egypt av flere stater anbefalt å gi blant annet FNs spesialrapportører en stående invitasjon til landet, noe som også ville omfatte FNs spesialrapportør for tros- og religionsfrihet, Heiner Bielefeldt. En god oppfølging av landgjennomgangen var en av de norske anbefalingene i 2010 og har etter dette også vært tema under politiske besøk til Egypt.

Vi har tett og løpende kontakt med FNs spesialrapportør for tros- og religionsfrihet. Egypt har lovet å vurdere anbefalingen om å gi FNs spesialrapportører en stående invitasjon. Bielefeldt har ikke tatt saken opp med Norge. Men dersom adgang til Egypt fortsatt er et problem, er dette en sak jeg vil ta opp under framtidige politiske samtaler.

SPØRSMÅL NR. 57

Innlevert 8. oktober 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 17. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«I de årlige statsbudsjett sammenlignes bevilgninger til samferdsel med gjeldende NTP og spesielt de fire første år som utgjør planens handlingsprogram. I statsbudsjettet for 2013 er tallene oppgitt i 2013-kr.

Kan samferdselsministeren oppgi hvordan årlig gjennomsnitt i gjeldene NTP 2010-2019 i årlige økonomiske rammer for hhv. vei og jernbane for perioden 2010-2013 er omregnet til 2013-kr. når oppfølging av NTP regnes ut i 2013 samt oppgi utvikling av indeks for anleggskostnader fra 2009 til 2013?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til St.meld. nr. 16 2008-2009 Nasjonal transportplan 2010-2019.

Tabell 6.3. Økonomiske rammer til jernbaneverket og tabell 6.6. Økonomiske rammer til Statens vei- vesen. Begge tabeller er postfordelt og angitt årlig gjennomsnitt i mill.2009-kr. for perioden 2010 -2013 og 2014 - 2019.

Svar:

De økonomiske rammene i 2013-kr for henholdsvis Statens vegvesen og Jernbaneverket i gjeldende Nasjonal transportplan (NTP) 2010-2013 som er oppgitt i Samferdselsdepartementets Prop. 1 S for 2013, framkommer ved standard prisomregning av rammene i St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019. Det er lagt til grunn lik årlig gjennomsnittlig ramme i perioden 2010-2013, og altså før rullering av NTP.

Standard prisomregning i statsbudsjettet gjøres basert på Finansdepartementets årlige beregninger/prognoser for prisutviklingen for de ulike utgiftstypene i statsbudsjettet. Disse beregningene/prognose- ne er relativt grove og overordnede og går ikke inn på prisutviklingen i spesifikke sektorer/bransjer. Drifts- utgifter med stort innslag av direkte lønnsutgifter har typisk en annen og noe høyere prisomregning enn investeringer med stort innslag av eksterne kjøp. I statsbudsjettet utarbeides det ingen spesifikk ”indeks for anleggskostnader” som representanten Sortevik viser til i spørsmålet.

Alle investeringene i sivil sektor (postene 30-49) i statsbudsjettet har som hovedregel samme prisomregning. Siden statsbudsjettet utarbeides lenge før budsjettåret, mens bransjespesifikke kostnadsindekser, som SSBs kostnadsindekser for vegsektoren, hhv. kostnadsindeks for drift og vedlikehold av veger samt byggekostnadsindeks for veganlegg (SSB utarbeider ikke indekser for jernbane), utarbeides lenge etter budsjettåret, er det normalt med avvik mellom

de overordnede prognosene og utviklingen i bransjespesifikke indekser. Tanken er at avvik vil jevne seg ut over tid. I 2009 viste f.eks. SSBs kostnadsindekser om lag nullvekst, mens rammene i statsbudsjettet ble prisomregnet med om lag 4 pst. Andre år er det motsatt. Det finnes ingen "riktig" prisomregning. Tilnærmingen til prisomregninger i statsbudsjettet over tid er imidlertid konsistent.

SPØRSMÅL NR. 58

Innlevert 8. oktober 2012 av stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen

Besvart 22. oktober 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«I Prop. 1 S (2012-2013) står det under Kap. 614 Boliglånsordningen i Statens pensjonskasse at "Anslaget på brutto utbetalinger er på 21 000 mill. kroner i 2013. Dette er 5 800 mill. kroner høyere enn saldert budsjett 2012 og 4 657 mill. kroner høyere enn regnskap 2011."»

Kan statsråden informere Stortinget om fordelingen av hovedstolen per 31.12.2009, 31.12.2010 og 31.12.2011 på låntakers bostedsfylke og arbeidsgiver, inkl. egen rubrikk for statsråder og stortingsrepresentanter?»

BEGRUNNELSE:

Boliglånsordningen i Statens pensjonskasse er et tariffestet medlemsgode som inngår i tariffavtalen mellom staten og medlemmer hos Statens pensjonskasse. Denne ordningen innebærer en statlig subsidiering av lånerenten til boliglån for privatpersoner, både pensjonister og yrkesaktive medlemmer av Statens pensjonskasse. Statsråder og stortingsrepresentanter kan også få lån i ordningen. Lån blir gitt for å skaffe bolig eller for å refinansiere boliglån. Lån blir gitt mot sikkerhet innenfor 80 pst. av markedsverdien til boligen. Lånet har en maksimal nedbetalingstid på 30 år, der fem år kan være avdragsfrie. Det blir ikke tilbudt faste renter knyttet til boliglånsordningen i Statens pensjonskasse. Dette går fram av omtalen av ordningen i Prop. 1 S (2012-2013) fra Arbeidsdepartementet.

Den totale porteføljen av lån økte med hele 26,7 pst. fra utgangen av 2010 til utgangen av 2011. Denne kraftige økningen skyldes ifølge departementet "i hovedsak større etterspørsel etter lån, bl.a. som følge av gunstig rentenivå."

Boliglånsordningen i Statens pensjonskasse er en svært god ordning for de som kan gjøre bruk av denne.

Som alle andre ordninger Stortinget velger å bruke midler på for å tilby gunstigere vilkår til utvalgte enkeltgrupper i samfunnet framfor andre, er det viktig å ha så god kunnskap som mulig av hvordan mottakere av ordningen fordeler seg, herunder også geografisk fordeling. I en tid hvor nye, statlige arbeidsplasser i hovedsak synes og opprettes i byene, vil det være interessant også å se på hvordan boliglånsordningen fordeler seg geografisk.

Svar:

Boliglånsordningen i staten følger normrenten for rimelige lån i arbeidsforhold. Normrenten fastsettes av Finansdepartementet og framgår i forskrift til skatteloven. Normrenten gjelder for lån i arbeidsforhold generelt.

For Statens pensjonskasse er det fastsatt et tak for utlån pr låntaker. I hovedtariffavtalen for staten framgår følgende i punkt 5.4 Boliglån: Boliglån med sikkerhet ytes fra Statens pensjonskasse med inntil 1,7 millioner kroner. Lånet gis etter regler fastsatt av Fornyings-, administrasjons- og kirke departementet.

Av Statens pensjonskasses yrkesaktive medlemmer og pensjonister pr 31. desember 2011 hadde om lag 47 000 boliglån i pensjonskassen. Statens pensjonskasses samlede utlånsportefølje pr. samme dato var på om lag 43 milliarder kroner. Denne låneporteføljen utgjorde om lag 2,5 pst av husholdningenes samlede gjeld. Det er tilnærmet ingen tap knyttet til boliglånsordningen i Statens pensjonskasse.

Statens pensjonskasse har nærmere 2000 arbeidsgivere som medlemmer. Disse er gruppert for å gjøre

svaret på representantens spørsmål mer oversiktlig. Grupperingen følger Statens pensjonskasses inndeling basert blant annet på type virksomhet og statlig tilknytning, og dermed virksomhetenes finansiering og oppfølging hos pensjonskassen. Gruppene av arbeidsgivere er fordelt pr. bostedsfylke slik representanten har bedt om.

Representanten har i tillegg bedt om en egen rubrikk for statsråder og stortingsrepresentanter. Andel statsråder og stortingsrepresentanter med boliglån i Statens pensjonskasse de tre årene representanten spør om er som følger:

Boliglånstakere i SPK	2009	2010	2011
Antall statsråder	6	8	9
Antall stortingsrepresentanter	68	88	94

Vedlagt er tre sider med oversikt over Statens pensjonskasses låntakere fordelt etter bostedsfylke og grupper av arbeidsgivere pr. 31. januar årene 2009, 2010 og 2011. Vi har ikke tall for fordeling av totale utlån etter bostedsfylke, men denne fordelingen antas å skille seg lite fra fordelingen av antall låntakere etter bostedsfylke.

Vedlegg til svar:

Lenke til vedlegg:

<http://www.stortinget.no/dok15-201213-58-vedlegg>

SPØRSMÅL NR. 59

Innlevert 8. oktober 2012 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 12. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Regjeringen har varslet overgang til prosenttoll på en rekke faste og halvfaste oster. 14 oster blir skjermet fra denne overgangen, og beholder kronetoll.

Hvorfor står cheddar ikke på denne unntakslisten, og hvilke kriterier har Finansdepartementets benyttet for å velge ut de 14 unntakene?»

BEGRUNNELSE:

Følgende oster beholder kronetoll: Appenzeller, Beaufort, Comté, Gamle Ole, Grana Padano, Gruyère, Le Vieux Panè, Morbier, Munster, Parmigiano Reggiano, Queso Manchego, Pecorino, Saint Albray og Västerbotten. Kriteriene for valget av hvilke oster som får unntak vil være av interesse for norske importører og produsenter som ønsker å tilpasse seg norsk handelspolitikk. En klar liste over kriterier vil bidra til å skape stabilitet og langsiktighet for næringsliv og forbrukere.

Svar:

Statens landbruksforvaltning har i samråd med Toll- og avgiftsdirektoratet foreslått de 14 ostene som foreslås unntatt fra prosenttoll. Finansdepartementet har derfor utarbeidet svaret i samråd med Landbruks- og matdepartementet.

Ifølge Statens landbruksforvaltning er kriteriene for utvalget av de 14 ostene:

- særegne oster som ikke er i konkurranse med norske faste oster
- kjente oster som allerede blir importert til Norge
- oster som minimum har varemerkebeskyttelse og helst er omfattet av opprinnelsesmerkebeskyttelse

Andre oster som ikke er foreslått på listen, kan importeres tollfritt innenfor importkvoten fra EU på 7200 tonn. Dette gjelder blant annet cheddar.

Jeg viser for øvrig til omtalen av forslaget i Prop. 1 LS (2012-2013) Skatter, avgifter og toll 2013 på side 176.

SPØRSMÅL NR. 60**Innlevert 8. oktober 2012 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 18. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«De norske reglene for tømmertransport er i dag en konkurranseulempe for næringen.

Vil statsråden i forbindelse med høringen og senere eventuelle endringer av reglene ta initiativ til at også økning av totalvekten til 60 tonn blir inkludert i endringsforslaget, slik at endringene får en reell økonomisk betydning for næringen?»

BEGRUNNELSE:

Tømmer kan transporteres både på vei, jernbane og sjø. Det er positivt at gods flyttes fra vei til sjø og bane, men for tømmertransporten vil vei alltid være viktig. Det er viktig at skogbruksnæringen har best mulige rammevilkår for sin virksomhet. Transport er vesentlig for kostnadssiden i denne næringen og det er viktig å minimalisere de myndighetspålagte kostnader for å styrke konkurransekraften. De norske reglene for tømmertransport på vei er i dag en konkurranseulempe for næringen. I Sverige er det tillatt med 24 m vogntog og 60 tonns totalvekt. En harmonisering med svensk regelverk ville styrket den norske næringens konkurransekraft. I sommer sendte Vegdirektoratet et forslag på høring som innebærer at tillatt vogntog lengde for 7-akslede vogntog kunne økes fra 22 til 24 meter. Men det ble ikke foreslått å øke totalvekten til 60 tonn, noe som er det vesentlige for å redusere kostnadene og som en samlet norsk skognæring ønsker og har foreslått gjentatte ganger.

Svar:

Regjeringen er svært opptatt av å legge til rette for gode rammevilkår for norsk treindustri, og å stimulere til miljøvennlige transporter.

Fra skognæringen har vi mottatt innspill på at det er behov for å kunne transportere tømmer og trelast mer effektivt. Dette er bakgrunnen for at det i forskriftsutkastet Vegdirektoratet nå har sendt på høring, foreslås å øke lengden for tømmervogntog fra 22 til 24 meter. Det foreslås videre også å øke tillatt totalvekt for tilhenger i tømmervogntog fra 30 tonn til 32 tonn, noe som vil gi transportørene større fleksibilitet i forhold til hvordan vogntoget lastes, og dermed bedre muligheter til å utnytte tillatt totalvekt.

Når det gjelder spørsmålet om å øke totalvekt for tømmervogntogene til 60 tonn, er vi i en dialog med skognæringen og Statens vegvesen om dette, herunder om hensiktsmessig tidspunkt og prosess for å gjennomføre høring av et slikt forslag. Samferdselsdepartementet har blant annet hatt møte med representanter fra skognæringen, hvor denne industriens utfordringer har vært diskutert.

Det er imidlertid grunn til å presisere at det er flere elementer som må på plass før det eventuelt kan innføres totalvekt på 60 tonn for tømmertransporter. Deler av det norske vegnettet er smalt, med mye kurvatur, broer og tøffe vinterforhold. Vegstrekninger som er aktuelle for tømmertransport med større vekter og dimensjoner, vil måtte kartlegges og beregnes mht. tåleevne. Dette vil være en tid- og kostnadskrevenne prosess som må gjøres i samarbeid mellom næringen og fylkeskommunene som vegeier. For det aktuelle riksvegnettet er det i stor grad allerede foretatt de nødvendige beregningene.

Dette er bakgrunnen for at Vegdirektoratet i forskriftsutkastet som nå er på høring, har valgt å begrense forslaget til å øke lengde på tømmervogntog til 24 meter og vekt på tilhenger til 32 tonn.

SPØRSMÅL NR. 61**Innlevert 9. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen****Besvart 17. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Det bevilges 20 millioner kr ekstra i statsbudsjettet for 2013 for å sikre at barn skal ha både sete og setebelte når de kjører med skoleskyss. Fordelt på fylker blir det ca. kr. 1 million pr. fylke i gjennomsnitt. I mitt fylke er det 15 kommuner.

Hvor mange sitteplasser med belter tror statsråden man får for disse småpengene?»

BEGRUNNELSE:

Det er skrikende behov for å kunne sikre barn og unge som kjører med skoleskyss. Siden 1999 har FrP

jobbet med denne saken. Vi regnet med at siden barne er vår fremtid, så ville også regjeringspartiene bevilge nok penger til å få dette tiltaket på plass, altså fullfinansiere det. Så er ikke tilfelle. Det er da veldig rart at ikke et så viktig trafikksikkerhetstiltak har høyere prioritet hos regjeringspartiene. Man lager en forskrift hvor man pålegger andre å betale regningen.

Svar:

Skoleskyssordningen er et fylkeskommunalt ansvar og fylkeskommunene har over lenger tid blitt oppfordret til å iverksette nødvendige sikringstiltak for skolebarn i buss. De økonomiske rammene til fylkeskommunene har økt under denne regjeringen. Ved innføring av forskriften er det årlig foreslått 20 millioner i ekstra kompensasjon i rammetilskuddet.

Kartlegging av fylkeskommunenes skysspraksis viser at flere fylkeskommuner oppfyller – eller vil oppfylle – forskriften innen ikrafttredelsestidspunktet, og at flere allerede stiller krav om sitteplass og setebelte ved tildeling av konsesjon og utlysning av anbud for skoleskyssen. Dette er sikringstiltak som alle er utført eller planlagt med utgangspunkt i foreliggende budsjetttrammer, og det til en betydelig lavere kostnad enn forespeilet i forkant.

Dersom det grunnet mangel på kapasitet i markedet – eller urimelig høye overgangskostnader – ikke er praktisk mulig å oppfylle kravene innen ikrafttredelsestidspunktet, gis fylkeskommunene adgang til å søke tidsbegrenset dispensasjon fra forskriften. Dispensasjonsadgangen vil imidlertid praktiseres restriktivt og kun for et begrenset tidsrom.

SPØRSMÅL NR. 62

Innlevert 9. oktober 2012 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 16. oktober 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hva er begrunnelsen for at Kunnskapsdepartementet i forbindelse med fremlegget av Prop. 1 S. ikke har tatt til følge den klare oppfordringen fra en enstemmig Kirke-, utdannings- og forskningskomite fra budsjettbehandlingen i 2011 om viktigheten av igangsetting av nytt teknologibygget ved HiST, slik gjengitt i begrunnelsen nedenfor?»

BEGRUNNELSE:

Sitat fra Innst 12 S. (2011-2012), Kirke-, utdannings- og forskningskomiteens innstilling om KDs prop. 1 S. (2011-2012):

"Komiteen vil vise til samfunnet sitt behov for flere gode universitets- og høgskulekandidatar. Det er viktig å sikre føremålstenlege lokale og bygg som kan ta imot aukinga i studentar i åra framover, og komiteen føreset at departementet legg til rette for å auke nivået på investeringar i nye bygg. I den samanhengen har komiteen mellom anna merka seg at planane for ei samlokalisering av HiST er klare, og understrekar særleg behovet for igangsetting av nytt teknologibygget for høgskulen."

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse. Representanten ber om en begrunnelse for at det i Prop. 1 S. (2012-2013) ikke blir foreslått en startbevilgning for nytt teknologibygget for Høgskolen i Sør-Trøndelag og henviser i denne forbindelse til uttalelse fra Kirke-, utdannings- og forskningskomiteen i innstillingen til statsbudsjettet for 2012.

Jeg er selvsagt kjent med komiteens uttalelse. Jeg er også godt orientert om lokalsituasjonen for Høgskolen i Sør-Trøndelag og om høyskolens aktive arbeid for å få til en mer samlet og framtidsrettet lokalisering sentralt i Trondheim. Etter at høyskolen i sommer fikk fullmakt fra Kunnskapsdepartementet til å inngå leiekontrakt i et nybygg for Avdeling Trondheim Økonomiske Høgskole i Elgsetergate, er det nå realisering av teknologibygget som står for tur. Det samlede budsjettopplegget for kunnskapssektoren for 2013 ga dessverre ikke rom for startbevilgning til mer enn ett nytt byggeprosjekt, det viktige rehabiliteringsprosjektet for Urbygningen ved UMB.

Jeg kan imidlertid love at også byggeprosjektet for Høgskolen i Sør-Trøndelag er høyt prioritert og vil bli foreslått gitt en startbevilgning så snart budsjettsituasjonen ligger til rette for dette.

SPØRSMÅL NR. 63**Innlevert 9. oktober 2012 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 12. oktober 2012 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Hvilke vurderinger i henhold til konkurranseloven har fornyings-, administrasjons- og kirke departementet foretatt i anledning Huawei leveranse av varer og tjenester til norske telekomselskaper?»

BEGRUNNELSE:

Det kinesiske telekomselskapet Huawei leverer sentrale komponenter til mobilnettet til blant annet Telenor og NetCom. Det er reist spørsmål i både EU og USA om bruk av ulovlige og konkurransevridende virkemidler fra kinesiske myndigheter til kinesisk telekomindustri.

Svar:

Konkurranseloven setter forbud mot konkurransebegrensende samarbeid og utilbørlig utnyttelse av dominerende stilling (misbruk av markedsrett). Loven håndheves av Konkurransetilsynet. Konkurransetilsynet har en selvstendig rolle i håndhevingen av loven. Dersom det er mistanke om at forbudene i loven har blitt brutt, må dette følges opp av tilsynet. Departementet har således ikke foretatt noen vurderinger i det foreliggende tilfellet.

SPØRSMÅL NR. 64**Innlevert 9. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 12. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Helse- og omsorgsministeren hevdet 3. oktober at Norge er det landet i verden som har aller størst åpenhet om kvalitet og pasientsikkerhet i helsevesenet.

Med hvilke kilder, og på bakgrunn av hvilke variabler som målestokk, har statsråden funnet grunnlag for sin forståelse av åpenhet, og der tilhørende rangering av Norge?»

BEGRUNNELSE:

Under en debatt på NRK P2s Politisk Kvarter 3.10.2012 uttalte helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre følgende:

"[Tidligere helse- og omsorgsminister Anne-Grethe Strøm-Erichsen] innførte en brutal åpenhetskultur i Helse-Norge hvor feil og mangler skulle opp og frem - for det kommer alltid feil og mangler i et slikt komplisert system – for at vi skal kunne lære av dem. Det er ikke for at en helseminister skal kunne sitte og skryte av dem. Og som følge av det, er det nå, viser tallene, at Norge er det landet som har størst åpenhet om disse forholdene, størst behandling av fakta, hva som skjer

av skader, hva som skjer av uventede ting på sykehus."

Undertegnede vil gjerne høre hvilken bakgrunn helse- og omsorgsministeren har for å si at det ikke finnes noen land i verden som viser mer åpenhet om feil og mangler i helsevesenet enn det Norge gjør, og hvilken forståelse av åpenhet som da ligger til grunn.

Undertegnede vil videre presisere at i en forståelse av åpenhet i helsevesenet bør vise respekt for pasientenes rett til innsyn og kunnskap om forhold ved helsevesenet, og derunder også spesifikt ved sine enkelte behandlende institusjoner.

Undertegnede ser frem til å lese hvilket tall- og forskningsmateriale, eller andre pålitelige redegjørelser, over ulike lands åpenhet om kvalitet og pasientsikkerhet, som gir grunnlag for den gledelige konklusjon det ville være om Norge var verdens beste på dette.

Undertegnede vil også understreke sin tilfredshet med at åpenhetsidealet settes høyt av statsråden, og håper dette prinsippet vil ligge til grunn for hans behandling av spørsmål knyttet til pasienters rett til kunnskap om helsetjenestens kvalitet, tilstand og trygghet langs en rekke dimensjoner.

Svar:

Representanten Bent Høie viser til debatten på NRK P2s Politisk kvarter 3.10.12 og et sitat der jeg viser til at tidligere helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen innførte en åpenhetskultur ved at alle helseforetak har kartlagt omfanget av pasientskader for å kunne lære av dem. Her uttalte jeg også at Norge er det landet som har størst åpenhet om disse forholdene. Representanten Bent Høie ber om å høre hvilken bakgrunn jeg har for å si at det ikke finnes noen land i verden som viser mer åpenhet om feil og mangler i helsevesenet enn det Norge gjør, og hvilken forståelse av åpenhet som ligger til grunn.

Mine uttalelser må sees i lys av at vi trolig er det første landet som har gjennomført en slik nasjonal kartlegging. Kartleggingen har gitt oss unik kunnskap om omfang og skadetyper, som vi har valgt å være åpne om.

Metoden som brukes for å kartlegge pasientskader heter GTT, og består i å granske tilfeldig utvalgte pasientjournaler etter en bestemt granskningsmetode. Metoden er internasjonalt anerkjent og brukes i mange land, men så langt kjenner vi ikke til andre land hvor dette er gjennomført på nasjonalt nivå. Resultatene skal brukes av sykehusene som grunnlag for forbedring. Kartleggingen inngår i pasientsikkerhetskampanjen "I trygge hender", som helseforetake-

ne er blitt pålagt å delta i gjennom oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene. På bakgrunn av innrapportering fra alle helseforetak, har Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten gjort en statistisk beregning av det nasjonale omfanget av pasientskader.

Sykehusene eier sine egne data og metoden, og resultatene er ikke egnet for sammenlikning mellom sykehus. Jeg har likevel oppfordret helseforetakene til å legge ut egne resultater fordi åpenhet om disse forholdene er viktig. Departementet er gjort kjent med - via Forbrukerrådet - at ikke alle helseforetak har full åpenhet om dette enda, og vil følge dette opp på egnet måte.

At det nå er større åpenhet om feil og skader som skjer i helsetjenesten, betyr ikke at det er flere slike tilfeller enn før. Hovedforskjellen er at en slik kartlegging og åpenhet fører til at omfanget blir kjent slik at det kan iverksettes tiltak for å redusere risikoen for feil og skader.

Som representanten Bent Høie er kjent med, har denne regjeringen innført flere nye kvalitetsindikatorer som offentliggjøres på sykehusnivå. Helsedirektoratet arbeider med å videreutvikle ytterligere målinger om kvalitet og pasientsikkerhet, og skal ha full åpenhet om resultatene.

SPØRSMÅL NR. 65

Innlevert 9. oktober 2012 av stortingsrepresentant Afshan Rafiq

Besvart 15. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hvilke konkrete planer har regjeringen for å nå målet sitt om 12 000 nye sykehjems plasser innen 2015?»

BEGRUNNELSE:

I 2008 lovet regjeringen et solid eldreløft med 12 000 nye plasser fram til 2015. Kommunene skulle få midler til å fornye og øke tilbudet av sykehjemsplasser og omsorgsboliger. I statsbudsjettet for 2013 foreslår regjeringen å sette av 87,5 mill. kroner til kun 1750 heldøgns plasser.

I en "uferdig" pressemelding som ble lagt ut på Helse- og omsorgsdepartementets hjemmeside 8.10.2012 sto det: "Det er veldig viktig å skrive tilsagn om og ikke bare tilskudd. Tilskuddet utbetales

først når bygget er ferdig. Fra vi gir tilsagn til alle tilskudd utbetales går det 5 år. Vi vil aldri klare å gi tilskudd til 12 000 plasser, derfor "tilsagn om tilskudd til 12 000 plasser"".

Svar:

Det skal gis tilsagn om tilskudd til 12 000 heldøgns omsorgsplasser innen utgangen av 2015. Vi er om lag halvveis til målet og har hittil gitt tilsagn om tilskudd til 6000 heldøgns omsorgsplasser. Om lag 3000 er ferdigstilt.

Av Helse- og omsorgsdepartementets budsjettproposisjon for 2008 fremgår det:

"Regjeringen foreslår et nytt investeringstilskudd for sykehjem og omsorgsboliger til heldøgns omsorgstjeneste.... Tilskuddet skal finansiere både økt

kapasitet og utskifting og renovering av gamle og uegnede bygninger. Målgruppen for ordningen er personer med behov for heldøgntjenester uavhengig av alder og diagnose.”

Videre fremgår det av Meld. St. 16 (2010-2011) Nasjonal helse- og omsorgsplan (2011–2015):

”Regjeringen vil sikre full sykehjemsdekning innen 2015 og gi tilsagn om tilskudd til 12 000 sykehjemsplasser og heldøgns omsorgsplasser innen utgangen av 2015. For å nå målet om full sykehjemsdekning, må også hjemmetjenestene bygges ut, slik at de som ønsker å få nødvendig hjelp i eget hjem, kan få det, og de som trenger heldøgns omsorgstilbud, kan få det.”

Kommunene søker Husbanken om tilskudd til bygging. Søknaden vurderes blant annet i forhold til om de er tilpasset mennesker med demens og kognitiv svikt, om de har en utforming som gjør dem til-

gjengelige, og om de er bygd slik at en lett kan ta i bruk ny teknologi som gir økt trygghet. Dersom kriteriene er oppfylt, innvilger Husbanken søknaden og kommunen får da tilsagn om tilskudd. Det vil si at de får en garanti om at pengene blir utbetalt når plassene er klare til å tas i bruk. Kommunen kan starte byggingen, og tilskuddet utbetales når nybyggingen eller ombyggingen er avsluttet.

Målet er at det skal være gitt 12 000 tilsagn om tilskudd innen utgangen av 2015, tilskuddet blir utbetalt ved ferdigstilling.

Kommunene kan søke om tilsagn til tilskudd til både oppføring, kjøp, ombygging, utbedring, leie eller annen fremskaffelse av heldøgns omsorgsplasser. En viktig del av målet er å heve kvaliteten på botilbudet til omsorgstrengende, og kommunene har derfor mulighet til å søke om tilskudd til å utbedre eksisterende botilbud.

SPØRSMÅL NR. 66

Innlevert 9. oktober 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 17. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vil finansministeren redegjøre for departementets uryddige prosess rundt Karmel-instituttets anledning til å motta skattefrie gaver, samt gi en saklig begrunnelse for hvorfor man nå har nektet instituttet å motta slike gaver?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge oppslag i Stavanger Aftenblad 20. september har finansdepartementet bråsnudd i saken om skattefrie gaver til Karmel-instituttet. Ifølge avisen konkluderte departementet 17. august etter åtte måneders saksbehandlingstid med at organisasjonen kunne motta skattefrie gaver, mens det samme departement 20. september konkluderer med det motsatte.

Prosesen virker på bakgrunn av dette lite ryddig og konsistent og skaper usikkerhet rundt tolkningen av regelverket.

Svar:

Etter skatteloven § 6-50 kan skattyter få inntektsfradrag med inntil 12 000 kroner per år for pengegaver til visse frivillige organisasjoner som oppfyller nærmere lovbestemte vilkår. Med virkning fra inn-

tektsåret 2012 har Finansdepartementet hjemmel til å utelukke organisasjoner fra gavefradragsordningen for å sikre norsk oppfølging av vedtak fra FNs sikkerhetsråd, jf. skatteloven § 6-50 fjerde ledd. Bakgrunnen for bestemmelsen er at vi vil unngå at gavefradragsordningen tilgodeser organisasjoner som aktivt støtter eller medvirker til handlinger som er i strid med folkeretten. Vurderingstemaet for eventuell utelukkelse er bestemte krav som oppstilles i resolusjoner gitt av FNs sikkerhetsråd, jf. Prop. 1 LS (2011-2012) kapittel 13. I proposisjonen heter det videre, at det tilsiktede formålet med bestemmelsen i fjerde ledd er å etablere en mekanisme, som hindrer at staten legger til rette for og økonomisk støtter organisasjoner som handler i strid med målsettinger i resolusjonene. Det er lagt til grunn at utelukkelsesbestemmelsen kan benyttes i tilfeller der organisasjoner som mottar gaver etter skatteloven § 6-50, helt eller delvis handler i strid med det formål som resolusjonen retter seg mot på statsnivå. Et eksempel på en relevant resolusjon er resolusjon 465 (1980), der Sikkerhetsrådet blant annet ber alle stater om å avholde seg fra å gi Israel noen form for assistanse, som kan brukes i forbindelse med bosettinger i okkuperte områder, jf. Prop. 1 LS (2011-2012) avsnitt 13.3.1.

Etter anmodning fra Norsk Folkehjelp i januar, iverksatte Finansdepartementet saksforberedelse av Stiftelsen Karmel-Instituttet. Karmel-Instituttet ble varslet om dette ved brev fra departementet 7. februar 2012. Spørsmålet i saken var om Karmel-Instituttet oppfylte vilkårene for utelukkelse fra gavefradragsordningen etter skatteloven § 6-50 fjerde ledd. Opplysninger om stiftelsens virksomhet ble deretter innhentet bl.a. ved hjelp fra Skattedirektoratet. Karmel-Instituttet ble også bedt om å gi opplysninger om bl.a. sin virksomhet til Skattedirektoratet.

Etter en samlet vurdering av den innhentede dokumentasjon besluttet departementet i brev av 16. august å ikke utelukke Karmel-Instituttet fra gavefradragsordningen. Tilgjengelig dokumentasjon departementet hadde på dette tidspunkt viste at Karmel-Instituttet før 2012 hadde gitt økonomisk støtte til israelske bosettinger på okkupert område i strid med Sikkerhetsrådets resolusjon 465 (1980). Opplysningene viste imidlertid ikke at stiftelsen hadde gitt slik støtte etter at hjemmelen for utelukkelse i skatteloven § 6-50 fjerde ledd trådte i kraft. Karmel-Instituttet opp-

lyste også i brev til Skattedirektoratet av 29. mars 2012 at stiftelsen ikke hadde ytet slik støtte i 2012. I brevet fra departementet ble Karmel-Instituttet samtidig gjort oppmerksom på at det ville føre til utelukkelse fra gavefradragsordningen dersom praksisen ble gjenopptatt i 2012 eller senere år.

Etter at brevet ble sendt ble departementet kjent med opplysninger om stiftelsens aktivitet, som kunne tilsi at departementets beslutning bygget på feil faktisk grunnlag. I en artikkel i Fædrelandsvennen 17. august framkom det bl.a. at Karmel-Instituttet v/styreformannen våren 2012 besøkte bosettingene Alonei Shilo og Ramat Gilad på Vestbredden og overleverte penger på vegne av stiftelsen. På bakgrunn av dette ble Karmel-Instituttet tilskrevet på ny og anmodet om å kommentere de nye opplysningene.

På bakgrunn av de nye opplysningene fant Finansdepartementet i brev 19. september grunnlag for å utelukke Karmel-Instituttet fra gavefradragsordningen. Beslutningen er begrunnet med at stiftelsen har fortsatt sin praksis med å formidle pengegaver til bosettingene i 2012.

SPØRSMÅL NR. 67

Innlevert 9. oktober 2012 av stortingsrepresentant Siri A. Meling

Besvart 23. oktober 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Tidsfristen for implementering av AMS-målere er satt til utgangen av 2016. De fleste nettselskaper ser ut til å velge en minimumsløsning med enkel innhenting av måledata for å kunne avregne kundene time for time. Noen har imidlertid større ambisjoner.

Mener statsråden at denne fristen vil gjøre det mulig for nettselskaper som ønsker det, å benytte anledningen til å ta i bruk moderne teknologi basert på en generisk plattform som gir et større mulighetsrom hva angår blant annet energieffektivisering og nettdrift?»

BEGRUNNELSE:

Krav til innføring av AMS har blitt utsatt en rekke ganger i Norge blant annet i påvente av internasjonale/EU standarder for denne type teknologi.

Den teknologiske utviklingen går fort innenfor dette området, og mulighetsrommet øker for energieffektivisering, mer effektiv nettdrift (som kan gi forlenget levetid for nettet) og andre tjenester som ek-

sempelvis utnyttelse av velferdsteknologi. Alle standardene for denne type teknologi er etter min kjennskap ennå ikke på plass, men det pågår et arbeid internasjonalt. Spørsmålet blir da om tidsfristen som er satt for implementering av AMS i Norge gjør at vi blir det siste landet i Europa som tar i bruk konvensjonell teknologi istedenfor å legge til rette for at de aktører som ønsker dette, kan være blant de første som utnytter moderne teknologi.

Svar:

Norges vassdrags og energidirektorat (NVE) opplyser at de funksjonelle kravene som stilles til AMS i Norge er i tråd med tilsvarende krav som stilles i EU, og at disse kravene sikrer moderne løsninger i Norge.

Det er i stor grad kjent hvilken teknologi som vil være tilgjengelig i de nærmeste årene og som vil benyttes ved AMS i store deler av Europa. Norske nettselskap står fritt til å velge teknologi og dra nytte av den siste utviklingen. Det vil være mulig for nettsel-

skapene å stille høye krav til målerprodusentene og tjenesteleverandører som leverer AMS, men det vil fortsatt være kostbart å stille krav om teknologi som ikke er tilgjengelig i markedet i dag.

En rekke standarder er nå på plass gjennom EUs standardiseringsarbeid og disse vil kunne benyttes i Norge. I stor grad bestemmes standardene ut fra hvilke markedsløsninger velges i det enkelte land. Etter NVEs vurdering vil det ikke etableres ytterligere europeiske standarder på dette området på kort sikt. En eventuell utsettelse av AMS i ett eller to år, medfører derfor ikke at nye standarder knyttet til AMS blir tilgjengelige.

Flere europeiske land har kommet lenger enn Norge i planlegging og utskiftning av strømmålerne. Flere store land har planer som i stor grad sammenfaller med Norges planer på området. I tillegg til å følge standardiseringsarbeidet i EU, har derfor de norske nettselskapene også fordel av å hente allerede høstede erfaringer fra innføring av AMS fra andre land. Dette bidrar til at innføringen av AMS vil gjennomføres mer robust og effektivt enn de landene som var tidligst ute med timemålere.

SPØRSMÅL NR. 68

Innlevert 9. oktober 2012 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 17. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Media har den senere tid påvist flere saker som omhandler brutale slåsskamper mellom unge mennesker, som har blitt filmet og lagt ut på Youtube. Senest i Agderposten i helgen. I tilfelle hvor det foreligger samtykke etter strl. § 235 kan det ikke reises tiltale. Denne trenden hvor slåsskamper filmes og legges ut på internett er svært uheldig, og kan få svært alvorlige konsekvenser.

Hva vil statsråden gjøre for å hindre at dette utarter seg?»

Svar:

Jeg kan slutte meg til at filmer som inneholder slåsskamper og som legges ut på internett, kan være svært uheldig. Det er en uønsket utvikling. De handlinger som det er tale om i denne sammenheng, kan rammes av norske straffebestemmelser. Film med slikt innhold kan i så måte oppfattes som bevis på at en voldshandling har skjedd. Dersom det foreligger

samtykke mellom de involverte om slåssing og filming kan det ikke reises tiltale, med mindre voldshandlingene eller følgene av dem er særlig alvorlige. Dette tilligger påtalemyndigheten i den konkrete sak å avgjøre om det foreligger samtykke, samt om samtykke hindrer straffeforfølgelse.

Når det gjelder selve visningen, vil straffbarheten avhenge av hva slags type vold som forekommer i den filmede versjonen. Seksuelle overgrep og pornografi vil kunne rammes av straffeloven.

Jeg er gjort kjent med at Youtube har ganske omfattende retningslinjer («Guidelines») for hva som aksepteres lagt inn der. Det er mulig for hver enkelt som finner en film støtende å sende melding til Youtube, der man peker på at filmens innhold strider mot retningslinjene og be om at den tas av visning. Om innholdet i en film er i strid med selskapets egne retningslinjer så må man også forvente at Youtube tar affære.

SPØRSMÅL NR. 69**Innlevert 10. oktober 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 22. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Omfang av bompengefinansiering fortsetter å øke kraftig under den rød-grønne regjeringen. Dette er en svært dyr finansieringsform; kjøp på avbetaling blir som oftest svært dyrt. Jeg går ut fra at regjeringen gjennom SD fører nøye tilsyn og kontroll med etablering og drift av bomselskap og bruk av lån stilt til disposisjon fra bomselskap.

Kan statsråden legge frem en oversikt over dagens rentebetingelser i alle de eksisterende bomselskap som har tatt opp lån for å forskottere sine finansieringsbidrag?»

Svar:

Hovedregelen når det gjelder bompengeskatt er at denne skal starte først når vegen åpnes for trafikk. Dette for å sikre godt samsvar mellom betaling og nytte; den som har nytte av vegen skal være med å betale, og den som er med å betale skal ha nytte av den.

Som en konsekvens av at etterskuddsinnkreving er hovedregelen, må bompengebidraget lånefinansieres. Det er vanlig at fylkeskommunene stiller garanti for nødvendige bompengelån for det enkelte prosjekt i form av selvskyldnergaranti. Dette skal sikre bompengeselskapene gode renteforutsetninger. Av bompengeselskapene som blir inngått mellom Statens vegvesen og bompengeselskapet, fremgår det at selskapet skal påse at låneavtaler reforhandles der det er mulig, når markedsforholdene tilsier billigere finansiering.

I tabellen nedenfor er det gitt oversikt over rentebetingelser pr. 31.12.2011 for 20 bompengeselskaper med lån. Noen av bomselskapene har flere lån. For disse er det vektet lånerente som er oppgitt. Det er bare selskapene listet under som per i dag har gitt opplysninger om rentenivå i 2011. Gjennomgangen av 2011-regnskapene er ikke avsluttet og tallene oppgis med dette forbehold. Fra og med regnskapsåret 2012 vil krav om innrapportering av rentevilkår for alle selskaper med lån bli innskjerpet.

Gjennomsnittlig rente for de 20 selskapene er

3,51 pst. Analyser av tall fra 2010 viser at selskapene som har rentebetingelser over gjennomsnittet for bompengeselskap, er selskap som har bundet opp en betydelig del av sin låneportefølje i fastrenteavtaler. Det er ikke grunnlag for å tro at bildet vil være annerledes i 2011. Som et tiltak for å sikre robuste finansieringsforutsetninger for bompengeprojekt, har det vært praksis å stille krav om renteavtale 10-15 år fremover i bompengeproposisjoner. Flere proposisjoner har i senere tid blitt lagt fram uten at det er stilt krav til slik fastrenteavtale. Samferdselsdepartementet foretar nå en vurdering av praksis for fastsettelse av beregningsteknisk rente og av øvrige renteforutsetninger i bompengeproposisjoner.

Bompengeselskap	Lånerente pr. 31.12.2011
E-18 Vestfold A/S	3,15 %
Horten Bompengeselskap A/S	4,28 %
Aust-Agder vegfinans A/S	3,68 %
Setesdal vegfinans A/S	2,93 %
Kristiansand Bompengeselskap A/S	3,15 %
Lister Bompengeselskap A/S	3,22 %
Jondalstunnelen A/S	2,91 %
Bømlo Vegselskap A/S	3,35 %
Fatlatunnelen A/S	4,75 %
Rullestadiuset	3,18 %
Årsnes ferjekai	3,18 %
Osterøy Bruselskap A/S	4,82 %
Hardangerbrua A/S	3,17 %
Vossapakko	3,18 %
Gjesdal Bompengeselskap A/S	2,77 %
Finnfast A/S	2,70 %
Sunnhordland Bru og Tunnel A/S	3,20 %
Eiksundsambandet A/S	3,75 %
Atlanterhavstunnelen A/S	4,36 %
Ryaforbindelsen A/S	4,50 %

SPØRSMÅL NR. 70**Innlevert 10. oktober 2012 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 18. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til henvendelser fra en rekke norske pensjonister som har flyttet til Sverige. I flere år har mange av disse bare skattet til Norge – ofte i samråd med svenske skattemyndigheter som har opplyst om at de kun trenger å skatte til Norge. Nå krever Sverige dem for gammel skatt. Ifølge den nordiske skatteavtalen skal pensjonister som flyttet permanent til Sverige etter 4. april 2008, skatte både til Norge og Sverige.

Hva vil finansministeren gjøre for å hjelpe disse vanskeligstilte pensjonistene?»

Svar:

Det er den nordiske skatteavtalen som regulerer beskatningen av pensjon som betales fra et nordisk land til en person bosatt i et annet nordisk land. Pr. 1. januar 2009 trådte en ny protokoll til denne skatteavtalen i kraft. Protokollen medførte ingen endringer i den norske beskatningsretten til pensjon som utbetales fra Norge til en person bosatt i et annet nordisk land. Etter artikkel 18 i skatteavtalen hadde Norge som utbetalingsstat beskatningsretten til slik pensjon før 1. januar 2009, og denne beskatningsretten er i behold også etter 1. januar 2009.

Protokollen medførte imidlertid endringer i den svenske og finske beskatningen av slik pensjon. I Sverige innebærer endringene at pensjonister som var bosatt i Sverige og som mottok pensjon fra Norge pr. 4. april 2008 (som er datoen for undertegningen av protokollen) bare skal betale skatt til Norge av slik pensjon, dvs. ingen skatt til Sverige. Pensjonister som har bosatt seg i Sverige etter 4. april 2008, skal derimot betale skatt av sin norske pensjon både i Norge og i Sverige. Begge land har altså beskatningsretten til den norske pensjonen, og en slik skattyter kan ikke velge en annen løsning, for eksempel beskatning kun i Norge.

Skatteavtalen har bestemmelser som angir hvordan man skal avhjelpe den dobbeltbeskatningen som da vil oppstå ved at både Norge og Sverige skattlegger den samme inntekten. Slik dobbeltbeskatning skal avhjelpes ved at Sverige som bostedsland gir fradrag i den svenske skatten for den skatten som er betalt i Norge (kredit). Fordi det svenske skattenivået på pensjon er høyere enn det norske, vil en skattyter vanligvis få fullt fradrag for den norske skatten i Sverige. Merskatten pga. det høyere svenske skattenivået innebærer ikke en dobbeltbeskatning. Den må vedkommende pensjonist finne seg i å betale i Sverige.

Den skattemessige situasjonen for norske pensjo-

nister i Sverige pr. i dag beror på hvilken gruppe de tilhører: Den gruppen som flyttet til Sverige før 4. april 2008 eller den som flyttet dit etter 4. april 2008.

I Finansdepartementet har vi mottatt en betydelig mengde henvendelser fra særlig en norsk pensjonist i Sverige som flyttet dit etter 4. april 2008 og som således har vært skattepliktig til Sverige fra innflyttingstidspunktet. Han har fått utlignet en restskatt i Sverige for de siste tre inntektsårene. Restskatten mener han skyldes at han ikke har fått korrekt informasjon fra svenske myndigheter om at han skulle betale skatt i Sverige. Han mener at han på grunn av feil informasjon om skattereglene er "lurt" av myndighetene til å flytte til Sverige. Det er også enkelte andre norske pensjonister som har flyttet til Sverige etter 4. april 2008 og som har fått restskatt i Sverige for ett eller flere inntektsår, angivelig på grunn av feilinformasjon fra svenske myndigheter om regelverket.

Alle disse pensjonistene er korrekt lignet i Norge, og ingen av dem klager på den norske beskatningen.

Derimot er det den svenske beskatningen de er misfornøyd med. I Sverige er disse pensjonistene skattlagt i tråd med svenske regler og i overensstemmelse med den nordiske skatteavtalen. Beskatningsnivået tilsvarer det nivået som en svensk pensjonist har på sin svenske pensjon. Fordi det svenske beskatningsnivået på pensjon er høyere enn i Norge, vil pensjonister som flytter fra Norge til Sverige alltid måtte betale en årlig ekstra skatt til Sverige. Denne ekstraskatten krever Sverige inn enten som månedlige forskuddsbetalinger eller som en restskatt etter at den svenske ligningen er gjennomført.

Svensk beskatning av pensjon er imidlertid ikke et norsk anliggende så lenge beskatningen i Sverige er i overensstemmelse med den nordiske skatteavtalen. Verken jeg eller norske myndigheter kan derfor ta opp med svenske myndigheter en korrekt gjennomført svensk beskatning av personer bosatt i Sverige, selv om de skattyterne som "rammes", er norske borgere.

Jeg kan også opplyse om at de norske pensjonistene i Sverige stod på dagsordenen til det nordiske embetsmannsmøtet i Bergen i august i år. Der uttalte svenske myndigheter at dette var en sak som utelukkende vedrørte Sverige, og at man ikke forventet at man fra norsk side skulle gjøre noe som helst for å løse opp i den situasjonen som disse pensjonistene var kommet opp i.

Den svenske finansministeren har også svart på spørsmål vedrørende denne saken i Riksdagen, henholdsvis 1. og 22. mars 2012.

SPØRSMÅL NR. 71**Innlevert 10. oktober 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen****Besvart 11. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Justert for pris- og lønnsvekst, hvor stort handlingsrom har regjeringen reelt hatt siden den tok over i 2005, i kroner og prosent, og hvor stort er dette handlingsrommet, hvis en ser bort fra veksten i folketrygden?»

Svar:

Regjeringens handlingsrom kan bl.a. belyses ved å se på utviklingen i statsbudsjettets utgifter gjennom perioden. I 2005 var statsbudsjettets utgifter utenom petroleumsvirksomhet om lag 629 mrd. kroner. Fra 2005 til 2013 har priser og lønninger steget. Veksten i lønninger betyr mye for budsjettets utgiftsside, både fordi det er mange sysselsatte i offentlig forvaltning og fordi grunnbeløpet i folketrygden reguleres i takt med gjennomsnittlig lønnsvekst. Tall for veksten i prisene på det staten bruker sine utgifter til er gitt i tabell 1.20 på side 164 i Nasjonalbudsjettet 2013 (utgiftsdeflator statsbudsjettet). Disse tallene innebærer at prisindeksen for statsbudsjettets utgifter anslås å ligge nærmere 37 pst. høyere i 2013 enn i 2005.

Med en prisvekst på 37 pst. fra 2005 til 2013 trenger en 858 mrd. kroner neste år for å kjøpe den sam-

me kurven av varer og tjenester som staten trengte 629 mrd. kroner for å kjøpe i 2005. Som det framgår av tabell 3.2 på side 49 i Nasjonalbudsjettet 2013, foreslår Regjeringen utgifter utenom petroleumsvirksomhet på knapt 1 037 mrd. kroner neste år. Dette er om lag 179 mrd. kroner mer enn det en hadde å rutte med i 2005, etter at det er justert for pris- og lønnsvekst.

I tillegg til å justere for pris- og lønnsveksten må utgiftene justeres for endringer i oppgavefordelingen mellom stat og kommune mv. Når vi tar hensyn til prisstigningen og slike andre forhold, kan veksten i statsbudsjettets utgifter anslås til knapt 170 mrd. 2013-kroner fra 2005 til 2013.

Regjeringens handlingsrom må også ses i lys av at utgiftene i folketrygden anslås å øke reelt med over 63 mrd. kroner fra 2005 til 2013. Dette utgjør over en tredjedel av den samlede utgiftsveksten. I tillegg har den sterke befolkningsveksten også medført økte utgifter på viktige tjenesteområder.

Innenfor det handlingsrommet regjeringen har hatt, har vi fått til mye. Viktige fellesskapsløsninger er styrket, herunder samferdsel, helse, omsorg, skole og barnehage.

SPØRSMÅL NR. 72**Innlevert 10. oktober 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 19. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Hvilke endringer vil statsråden gjøre i kommende nasjonal transportplan for å unngå de uheldige sidene av dagens prioriteringspraksis av veiprojekter?»

BEGRUNNELSE:

I en pressemelding fra samferdselsdepartementet 21.09.2012 uttaler samferdselsministeren at:

"Forutsigbar finansiering og mer sammenhengende utbygging er viktig for å sikre enda raskere og mer effektiv gjennomføring av store utbygginger i

transportsektoren. Kortere planleggingstid er også nødvendig. Dette må vi jobbe for, enten utbyggingen er finansiert over offentlige budsjetter, ved bompenger eller ved andre finansieringsformer."

Dette står i kontrast til en artikkel i Aftenposten 10. oktober, der både NAF og Opplysningsrådet for veitrafikken mener dagens prioriteringer følger bompengefinansieringsvilje, og ikke faglige prioriteringer. Dagens praksis fører også til at veistrekninger blir bygget ut stykkevis og delt, det motsatte at det Statsråden uttalte at hun ønsket i sin egen pressemelding.

Svar:

Regjeringens prioriteringer av prosjekter i Nasjonal transportplan skjer blant annet med utgangspunkt i etatens planforslag. Statens vegvesens prioriteringer i planforslaget er igjen basert på grundige faglige vurderinger fra Statens vegvesen, og hvor hensynet til Regjeringens overordnede mål for transportpolitikken er ivaretatt.

I Nasjonal transportplan 2010-2019 er lagt opp til en differensiert transportpolitikk, med en sterkere satsing på kollektivtransport og jernbane i og omkring de største byene, mens satsingen på veg er sterkere ellers i landet. Samtidig er det lagt vekt på å sikre mer sammenhengende utbygging av lengre strekningen. Pågående utbygging av E6 Gardermoen – Kolomoen, E18 gjennom Vestfold, E16 over Filefjell og E6 vest for Alta er gode eksempler på dette.

I St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 har Regjeringen lagt opp til å utnytte

en stor del av bompengepotensialet der det finnes, og der det er lokalpolitisk vilje til det. Dette innebærer en høy bompengandelen der potentialet er stort. Dette har gjort det mulig å øke den statlige innsatsen i distriktene samtidig som det er lagt opp til mer sammenhengende utbygging av vegnettet over lengre strekninger. Egne poster for utvalgte investeringsprosjekter er også et tiltak for å videreutvikle kunnskapen om effektiv utnyttelse av ressursene.

Mer sammenhengende utbygging vil være viktig for å sikre enda raskere og mer effektiv gjennomføring av store utbygginger i transportsektoren. Samtidig må hensynet til regional utvikling fortsatt vektlegges. Innretningen av prosjektporteføljen, herunder forholdet mellom statlig finansierte prosjekter og helt eller delvis bompengefinansierte prosjekter, blir derfor nøye vurdert i det pågående arbeidet med stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan for perioden 2014-2023.

SPØRSMÅL NR. 73

Innlevert 10. oktober 2012 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 18. oktober 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Mener statsråden det er riktig, og hva vil statsråden gjøre når det viser seg at det er ulik praksis i Nav for å tildele utdanningsstøtte og hjelpemidler til studenter som har en nedsatt funksjonsevne, hvor noen får avslag og må søke utdanningsstøtte i Lånekassen, mens andre får innvilget dette gjennom Nav?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått en henvendelse fra en student som er døv, og som har valgt å utdanne seg til sykepleier. Hun har søkt om utdanningsstøtte i Nav og fått avslag, i tillegg opplever hun at når hun skal i møte med saksbehandler i Nav eller til lege, må hun selv sørge for at det også møter en døvetolk. Hun vet at andre døve som har søkt om samme støtte og hjelpemidler til å få fullført sin utdanning har fått dette innvilget i Nav. Denne studenten er å anse som ressurssterk fordi hun klarer å stå på for seg selv, men det er allikevel et tankekors at det utøves ulik praksis for mennesker med samme funksjonsnedsettelse, der noen må søke om studiefinansiering gjennom Lånekassen, mens andre får hjelpemidler og studiestøtte fra Nav. Man får et inntrykk av at det er avhengig av hvor du bor,

og hvilket Nav-kontor man tilhører, som er avgjørende for vedtaket man får.

Svar:

Grunnvilkårene for å få arbeidsavklaringspenger er at mottakeren har nedsatt arbeidsevne på grunn av sykdom, skade eller lyte, og behov for bistand for å komme i arbeid, dvs. medisinsk behandling, arbeidsrettede tiltak eller annen arbeidsrettet oppfølging.

Alle som henvender seg til et NAV-kontor og som ønsker eller trenger bistand for å komme i arbeid, har rett til å få vurdert sitt behov for bistand. Brukere som har behov for en mer omfattende vurdering av sitt bistandsbehov, har rett til å få en arbeidssevnevurdering. Brukeren skal få en skriftlig vurdering av om, og eventuelt hvor mye, arbeidsevnen er nedsatt, hva slags arbeid som skal være målet, behovet for bistand for å komme i arbeid, og hvilken type bistand som kan være aktuell. Vurderingen vil også være et grunnlag for å vurdere om personen har krav på en livsoppholdsyttelse mens han eller hun får arbeidsrettet bistand. Brukere som er uenige i etatens vurdering kan klage på denne, jf. arbeids- og velferdsforvaltningsloven § 14a.

Brukere som har fått fastslått at de har et bistandsbehov, har rett til å delta i utarbeidelsen av en konkret plan for hvordan de skal komme i arbeid (aktivitetsplan). Arbeids- og velferdsetaten har et vidt spekter av virkemidler som kan brukes for å få folk i arbeid. Tiltaket skal være nødvendig og hensiktsmessig for at den enkelte brukeren skal kunne komme i arbeid. Arbeidsrettede tiltak tildeles av Arbeids- og velferdsetaten innenfor de rammene som følger av forskrift om arbeidsrettede tiltak, bevilgningene over statsbudsjettet og føringene i de årlige tildelingsbrevene til Arbeids- og velferdsetaten.

Det gjelder særlige aldersgrenser for opplærings-tiltaket. En må bl.a. som hovedregel være over 26 år for å få tildelt opplæring i form av ordinær utdanning. Arbeidsevnevurderingen vil også være et grunnlag for å vurdere hvilken livsoppholdsytelse personen har krav på. Døve skal altså, som alle andre, vurderes individuelt.

Grunnen til at en bruker ikke får tildelt det tiltaket han eller hun ønsker seg kan for eksempel være at Arbeids- og velferdsetaten mener at personen ikke har behov for et arbeidsrettet tiltak, eller at det tiltaket personen ønsker seg ikke er nødvendig og hensiktsmessig for denne personen.

Arbeids- og velferdsetaten, ved NAV Hjelpemiddelsentralen i det aktuelle fylket, formidler døvetolk gjennom sin tolketjeneste. Dersom en döv bruker har behov for tolk, tar vedkommende selv kontakt med tolketjenesten i sitt fylke. Tolketjenesten vurderer hvorvidt vilkårene for rett til tjenesten er oppfylt, og formidler så en tolk til oppdraget. Det kan forekomme at tolketjenesten ikke har tilgjengelig tolk på det aktuelle tidspunktet, men i all hovedsak dekkes tolkebehovet der vilkårene er oppfylt (dekningsgraden er på ca. 90 prosent). Selv om tolketjenesten er en fylkesvis tjeneste, skal det være likeverdige tilbud uavhengig av hvor i landet man bor.

SPØRSMÅL NR. 74

Innlevert 10. oktober 2012 av stortingsrepresentant Afshan Rafiq

Besvart 18. oktober 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hva vil regjeringen gjøre for å redusere arbeidsledigheten blant personer med ikke-vestlig bakgrunn i det norske samfunnet slik at de på en rask og effektiv måte kan komme seg i arbeid og bli selvhjulpne?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge tall fra SSB går det klart frem at arbeidsledigheten blant personer fra Asia, Afrika og Sør- og Mellom-Amerika fortsatt er høy. Den registrerte arbeidsledigheten blant innvandrere i Norge mai 2012 lå på 6,1 prosent, mens den i resten av befolkningen var på 1,8 prosent. Norge har en ubrukt arbeidskraftreserve i form av disse menneskene som allerede befinner seg i landet. Mange av disse melder om store problemer med å få adgang til det norske arbeidsmarkedet blant annet på grunn av bevisst utestenging og diskriminering.

Svar:

Generelt er sysselsettingen høy og ledigheten lav i Norge sammenlignet med andre land, og det siste året har ledigheten gått ned både for innvandrere og resten av befolkningen. Det siste året har 7 av 10 nye

jobber blitt besatt av arbeidsinnvandrere fra EØS-området. Samtidig er Regjeringen opptatt av den betydelige forskjellen i ledighet som eksisterer mellom innvandrere fra ikke-vestlige land og befolkningen for øvrig, og den forholdsvis stabilt høye ledigheten vi finner i enkelte innvandrergupper. Målet for Regjeringen er at flest mulig skal delta i arbeidslivet.

Regjeringen fører en aktiv arbeidsmarkedspolitikk, og foreslår et fortsatt høyt nivå på arbeidsmarkedstiltakene i 2013. Arbeidsrettede tiltak skal bidra til å styrke den enkeltes muligheter til å få eller beholde arbeid. Innvandrere er en utsatt gruppe på arbeidsmarkedet, og skal derfor prioriteres ved inntak til arbeidsrettede tiltak. I følge Statistisk sentralbyrå utgjorde innvandrerne 33 prosent av alle ledige i 2. kvartal 2012. På samme tid utgjorde innvandrerne 43 prosent av alle deltakerne på arbeidsmarkedstiltak for ledige, noe som innebærer at en høyere andel deltar på tiltak enn hva andelen ledige isolert sett skulle tilsi. Blant de største deltakergruppene var innvandrere fra Asia og Afrika.

Det er flere årsaker til at innvandrere kan møte spesielle barrierer på arbeidsmarkedet, og dette gjør at innsatsen for økt sysselsetting bør foregå på flere områder. I den sammenheng vil jeg vise til at gruppen

innvandrere fra ikke vestlige land har bakgrunn som flyktninger og har kort botid i landet.

I 2013 foreslår Regjeringen å sette av 30 millioner kroner til å innføre Jobbsjansen for innvandrere som står langt fra arbeidsmarkedet og ikke fanges opp av andre ordninger. Tiltaket skal særlig rettes mot innvandrerkvinner, og målet er å få flere over i jobb. Sammen med andre viktige innsatsområder som blant annet norskopplæring, introduksjonsprogram for nyankomne innvandrere og tiltak for å bekjempe diskriminering utgjør dette en betydelig satsing fra Regjeringens side.

Regjeringen er, og har over lang tid vært, opptatt av integrering av innvandrere. Jeg viser i den sammenheng blant annet til NOU 2011: 7 Velferd og migrasjon og NOU 2011: 14 Bedre integrering, som gjennomgår feltet bredt og kommer med tilrådinger. Oppfølgingen av disse utredningene skjer blant annet ved det pågående arbeidet med en melding om integreringspolitikk, som etter planen skal legges frem for Stortinget i 2012. Meldingen vil presentere en helhetlig integreringspolitikk, og det vil vurderes ytterligere tiltak som skal bidra til økt inkludering av innvandrere.

SPØRSMÅL NR. 75

Innlevert 10. oktober 2012 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 18. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«I Statsbudsjettet heter det at: "Tilskuddsordningen til Fontenehus videreføres i 2013." Det er jeg glad for, men det gis ikke informasjon om hvilket nivå regjeringen ser for seg. I år får de 8 Fontenehusene 5 millioner kroner i statlig stimuleringstilskudd. Oslo kommune bruker alene ca. 15 millioner kr på drift av 2 Fontenehus. Skal Fontenehusene utenfor Oslo kunne drive forsvarlig i 2013 må den statlige støtten økes. 5 av husene vurderer avvikling.

Hva blir rammen for tilskudd til Fontenehusene i 2013?»

BEGRUNNELSE:

NAPHA (Nasjonalt kompetansesenter for psykisk helsearbeid) har på oppdrag fra Helsedirektoratet gjennomgått Fontenehusenes virksomhet og de anbefaler videre drift. NAPHA er bl.a. blitt bedt om å avklare hvilke faktorer som er nødvendige for å sikre drift og forutsigbare rammer for husene. NAPHA påpeker at kommunene ikke er villige til å gi noen garantier, øke den kommunale støtten eller skjerme husene for kutt, og at videre drift bare kan sikres gjennom statlige tilskuddsordninger.

Svar:

Jeg deler representantens Sanners positive vurdering av Fontenehusenes virksomhet. Helse- og omsorgsdepartementet har i samarbeid med Arbeidsdepartementet finansiert nasjonal strategiplan for arbeid og psykisk helse (2007-2012). Med bakgrunn i arbeidets betydning for den psykiske helsen og for en god rehabilitering, og med bakgrunn i at det fortsatt er behov for innsats på feltet, har Helse- og omsorgsdepartementet foreslått å videreføre Helse- og omsorgsdepartementets midler til arbeid og psykisk helse på samme nivå i 2013. Midler for 2013 vil ikke bli fordelt før Stortinget har vedtatt budsjettet. Tilskuddsordningen til Fontenehuset skal videreføres i 2013. Tilskuddets størrelse vil vurderes etter Stortingets budsjettbehandling.

Representanten Sanner viser videre til gjennomgangen NAPHA har foretatt av Fontenehusene, og til at flere av Fontenehusene er i en vanskelig økonomisk situasjon. Helse- og omsorgsdepartementet viser til at det i forslag til statsbudsjett for 2013 er lagt opp til en økning i kommunenes frie inntekter. Dette gir kommunene handlingsrom i sin disponering av midler og prioriteringer av tiltak for å gi sine innbyggere forsvarlige og nødvendige tjenester.

Jeg er trygg på at de kommunene som har hatt positive erfaringer med Fontenehusene vil vite å legge dette til grunn når de skal prioritere.

SPØRSMÅL NR. 76**Innlevert 10. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 18. oktober 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Innhold og kvalitet på utdanning til yrkesfagelver er viktig. Like viktig er god oppfølging i lærebedrifter. Ved enkelte lærebedrifter gis ikke lærlingen den opplæring som er nødvendig iht. lærekontrakten. Dette resulterer i at kandidater stryker på prøven.

Finnes det en oversikt over lærebedrifter der strykprosenten er høy, hva blir gjort i forhold til disse, gis det informasjon om hvordan opplæringen skal foregå og hender det at noen mister retten til å ta inn lærlinger?»

Svar:

Jeg oppfatter at det stilles tre spørsmål, og svarer på disse hver for seg.

1. FINNES DET EN OVERSIKT OVER LÆREBEDRIFTER DER STRYKPROSENTEN ER HØY, HVA BLIR GJORT I FORHOLD TIL DISSE?

Det finnes ikke en nasjonal oversikt over lærebedrifter med høy strykprosent. De aller fleste lærebedrifter har så få lærlinger at det vil stride mot personvernet til kandidatene å offentliggjøre oversikt over karakterene ved prøvene. De enkelte fylkeskommunene har kjennskap til lærebedriftene i sitt fylke.

Angående hva som blir gjort med bedrifter som vurderes å ikke gi god opplæring, se punkt 3.

2. GIS DET INFORMASJON OM HVORDAN OPPLÆRINGEN SKAL FOREGÅ?

I §4-8 i opplæringsloven heter det:

Fylkeskommunen har også oppgaver etter §§ 4-3, 4-5 og 4-6, knytte til fag- og yrkesopplæringa. I samband med godkjenning av lærebedrifter skal fylkeskommunen rettleie og følge opp bedriftene, i tillegg til å kontrollere at den enkelte bedrifta fyller krava for å få godkjenning.

Alle fylkeskommuner arrangerer kurs for faglige ledere og instruktører i lærebedriftene hvor dette spørsmålet diskuteres. I tillegg har fylkeskommunene et generelt ansvar for å veilede lærebedriftene. Flertallet av lærebedriftene er med i et opplæringskontor, og disse veileder også sine medlemsbedrifter.

3. HENDER DET AT NOEN MISTER RETTEN TIL Å TA INN LÆRLINGER?

Relativt få lærebedrifter har mistet retten til å ta inn lærlinger, men hovedmålsettingen er å hjelpe bedrifter som viser svakheter i kvaliteten på opplæringen, jfr. spørsmål 2.

Fylkeskommunene har ansvar for å godkjenne lærebedrifter, og de kan trekke godkjenning tilbake. Yrkesopplæringsnemnda, som er sammensatt av blant annet partene i arbeidslivet, kan uttale seg om godkjenning og tap av godkjenning. Det er altså fullt mulig å miste retten til å ta inn lærlinger.

Et fag- eller svennebrev er et dokument på kvalitet, og de som består en fag- eller svennebrev skal ha vist at de innehar den nødvendige kompetansen. 91 % av kandidatene til fag- og svenneprøve består prøven. Det er altså en lav strykprosent, noe som tyder på at kvaliteten på opplæringen jevnt over er god. Det forhindrer ikke at fylkeskommunene må ha en oppfølging av lærebedriftene for å sikre at de gir en god opplæring.

SPØRSMÅL NR. 77**Innlevert 10. oktober 2012 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold****Besvart 17. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Er statsråden kjent med at personer med oppholdstillatelse i Norge utsettes for spionasje og utpressing, og hva gjør statsråden for å forhindre dette?»

BEGRUNNELSE:

Norske medier kunne tirsdag 9. oktober meddele at personer i Norge med sudansk opphav hadde blitt utsatt for overvåkning og utpressing av en person som meldte tilbake til en sudansk diplomat i Norge, og at personen var pågrepet av PST.

Morton Zakaria, leder i Den sudanske forening i Norge, hevder at den sudanske ambassaden overfor noen har drevet en utpressingstaktikk for å få dem til å jobbe som spioner for seg.

Avdelingsdirektør i PST, Jan Glent, sier at flyktningespionasje er noe en ser mye av i diktaturer som er i konflikt, som Norge tar imot flyktninger fra. Det typiske er at diktaturene overvåker personer i utlandet, og legger press på dem igjennom å true med represalier mot personenes familier i hjemlandet. Siktemålet med denne typen virksomhet er, i følge Glent, å undergrave, nøytralisere eller eliminere politisk opposisjon gjennom å overvåke, kontrollere, og på ulike måter true opposisjonelle i eksil.

Svar:

Politi-loven § 17b fastsetter at Politiets sikkerhetstjeneste (PST) skal forebygge og etterforske ulovlig etterretningsvirksomhet. Ulovlig etterretningsvirksomhet omfatter også flyktningespionasje, som spørsmålet omhandler. Med flyktningespionasjemenes fremmed etterretningsvirksomhet rettet mot utlendinger i Norge.

Det framgår av Politiets sikkerhetstjenestes åpne

trusselvurdering for 2011 at

"[...] enkelte stater som er kjent for å begrense sine borgeres demokratiske rettigheter, overvåker personer bosatt i Norge for å få informasjon om eksilmiljøer og regimefiendtlig aktivitet. Dette gjør de blant annet ved å infiltrere flyktning- og eksilmiljøer og å overvåke grupper og enkeltpersoner via Internett og mobiltelefon. Slik overvåkning følges i mange tilfeller av trusler eller sanksjoner mot personen det gjelder eller familien i opprinnelseslandet."

Utlendinger som har begått straffbare handlinger, kan foruten å straffes også utvises med hjemmel i utlendingsloven. Vilkårene for utvisning vil variere avhengig av hva slags oppholdsgrunnlag utlendingen har i Norge. Disse sakene håndteres på vanlig måte av påtalemyndigheten og utlendingsforvaltningen.

I den grad PST avdekker slik virksomhet utøvd av diplomater vil man måtte forholde seg til Wienkonvensjonens regler for diplomaters samkvem og virke.

Beslutning om å iverksette tiltak beror på en helhetsvurdering i nært samråd mellom Utenriksdepartementet, Justis- og beredskapsdepartementet og PST.

SPØRSMÅL NR. 78

Innlevert 10. oktober 2012 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 18. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Mener finansministeren at det skal beregnes og betales uttaksmerverdiavgift dersom en advokat, arkitekt, kommunikasjonsrådgiver, ingeniør eller revisor, som er eier eller selvstendig næringsdrivende, nytter sin spesialkompetanse og gir råd på fritiden?»

BEGRUNNELSE:

Uttaksmerverdiavgift på tjenester skal betales dersom en næringsdrivende eller eier av en virksomhet nytter sin spesialkompetanse på fritiden, f.eks. en snekker som snekker på sin eller familiens eller venners bolig, men altså gjør noe utover det hvemsomhelst kunne klart innenfor sitt virksomhetsområde.

Svar:

Jeg viser til mine tidligere svar om temaet uttaksmerverdiavgift, se svar 20. august 2012 på spørsmål

nr. 1744 og svar 29. august 2012 på spørsmål nr. 1775, begge fra representanten Rytman. I disse svarene er det gjort rede for uttaksreglenes nærmere innhold og formål. På bakgrunn av det spørsmålet representanten Rytman nå stiller, finner jeg det nødvendig å gå litt mer generelt inn på uttaksreglene i merverdiavgiftsloven.

Merverdiavgiftsloven gjelder for næringsdrivende som er, eller skal være, registrert for avgiftspliktig virksomhet. Som registrert næringsdrivende har man både plikter og rettigheter etter merverdiavgiftsloven. Rettigheten er at man kan trekke fra inngående avgift på varer og tjenester til bruk i virksomheten. Pliktene er blant annet at man skal beregne og oppkreve utgående merverdiavgift på sin omsetning.

Merverdiavgift på omsetning innebærer eksempelvis at en næringsdrivende kolonialhandler må legge utgående merverdiavgift på alt hun eller han selger. På samme måte må den registrerte snekkeren,

frisøren eller advokatfirmaet legge utgående merverdiavgift på sin omsetning av tjenester.

En annen plikt etter merverdiavgiftsregelverket er at den registrerte virksomheten også må legge på utgående merverdiavgift når varen eller tjenesten "tas ut" av virksomheten. Uttaksreglene i merverdiavgiftsloven gjelder alle avgiftssubjekter, dvs. alle næringsdrivende som er, eller skal være, registrert for avgiftspliktig virksomhet.

Formålet med uttaksreglene er å oppnå avgiftsmessig nøytralitet. Uttaksreglene har til hensikt å forhindre at næringsdrivende skal få en kommersiell fordel ved at de kan utnytte en profesjonell tjeneste uten påslag av utgående merverdiavgift i motsetning til andre forbrukere. Dette prinsippet er ikke særnorsk. Merverdiavgiften har fått en utstrakt internasjonal utbredelse, og praktiseres nå i over 150 land. Våre viktigste handelspartnere innen EU praktiserer uttaksregler for tjenester og varer. De samme rammevilkårene gjelder dermed også hos næringsdrivende i våre naboland.

Uttaksreglene innebærer at for eksempel kolonialhandleren også må beregne utgående merverdiavgift når hun eller han tar med kolonialvarer hjem fra virksomheten. Også alle avgiftspliktige tjenesteytere slik som for eksempel frisøren, elektrikeren, advokaten og snekkeren, må beregne utgående merverdiavgift ved uttak av tjenester til seg selv. Legen, og andre tjenesteytere som ikke er registreringspliktige etter merverdiavgiftsloven, må imidlertid ikke beregne utgående merverdiavgift ved uttak av tjenester. For uttaksmerverdiavgift spiller det ingen rolle hvilken yrkeskategori man hører inn under, så lenge man utgjør et registreringspliktig avgiftssubjekt etter merverdiavgiftsloven.

Merverdiavgiftsloven skiller ikke mellom fritidsarbeid, og arbeid i arbeidstiden. Det avgjørende er om en vare eller tjeneste tas ut av virksomheten. Dette innebærer at det skal beregnes uttaksmerverdiavgift uavhengig av tiden på døgnet en snekker for eksempel utfører arbeid på egen hytte/hus.

En streng og rigid tolking av uttaksreglene for tjenester til privat bruk kan gi enkelte urimelige eller

upraktiske utslag for næringsdrivende innen tjenesteytende næringer. Uttaksreglene avgrenses derfor mot private dagligdagse gjøremål. Denne avgrensningen gjelder generelt, og også uavhengig av tiden på døgnet arbeidet utføres.

Avgrensningen mot private dagligdagse gjøremål var gjenstand for drøftelse i Ot.prp. nr. 59 (2006-2007) Om lov om endringer i lov 19. juni 1969 nr. 66 om merverdiavgift. I denne lovproposisjonen ble det uttalt at det ikke er naturlig å karakterisere en næringsdrivendes dagligdagse gjøremål som et uttak fra dennes næringsvirksomhet, bare fordi gjøremålet i innhold samsvarer med tjenester som omsettes i virksomheten. Grensen mot private dagligdagse gjøremål kan i enkelte tilfeller være vanskelig å trekke. I nevnte proposisjon ble det likevel antatt som mest hensiktsmessig at grensen ikke ble forsøkt lovregulert, men at den blir trukket i forbindelse med den generelle fortolkningen av uttaksreglene.

Uttaksmerverdiavgift skal derfor kun beregnes i de tilfellene der det er tale om bruk av en næringsdrivendes spesialkompetanse i et visst omfang. For eksempel kan en snekker også utføre vedlikehold og enklere byggearbeid på egen hytte uten at dette utløser uttaksmerverdiavgift. Dersom det bygges en hel hytte er det imidlertid ikke tvilsomt at dette utløser uttaksmerverdiavgift. Mellom disse ytterpunktene kan det oppstå grensetilfeller. Denne grensedragningen må bli helt konkret basert på faktum i den enkelte sak. Finansdepartementet legger til grunn at Skatteetaten i den enkelte sak foretar en grundig vurdering, slik at praktiseringen av regelverket baserer seg på et saklig og fornuftig skjønn. I den grad den avgiftspliktige er uenig i Skatteetatens vurderinger, er det mulig å bringe den enkelte sak inn for Klagenemnda for merverdiavgift, som har en selvstendig og uavhengig stilling.

For ordens skyld peker jeg igjen på at det ifølge Skattedirektoratet ikke synes som om saker om grensedragningen mot private dagligdagse gjøremål utgjør en nevneverdig del av Skatteetatens arbeid med uttaksmerverdiavgift.

SPØRSMÅL NR. 79**Innlevert 11. oktober 2012 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 18. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Ved flere anledninger har det vært oppslag i media om "tvilsomme" anskaffelser innenfor helsevesenet. I det siste har det vært oppslag rundt kjøp av vaskeritjenester ved Helse Stavanger.

Vil statsråden innføre egen kontroll for å sikre at denne type anskaffelser etterforskes, eller vil dagens regime hvor ulovlige direkteanskaffelser bøtelegges fra KOFA og innkjøpsfaglig skjønn ikke overprøves av KOFA fortsette?»

BEGRUNNELSE:

Svenske myndigheter har i egne utredninger (Rapport 2010:9 fra BRÅ, og 2011:11 fra Kammar-kollegiet) påpekt at lokale myndigheter, kommunale myndigheter, administrative sjefer, politikere og påviste direkteanskaffelser innenfor offentlige innkjøp utpekes som de mest utsatt i forhold til korrupsjonsfremstøt. Det fremheves også at "vennskap" med tidligere leverandører kan være et problem. Likeledes peker fagpersonell innenfor KOFA på at faren for korrupsjon er størst i tilfeller hvor anskaffelser bærer preg av utstrakt bruk av «innkjøpsfaglig skjønn», og hvor det gjennomføres «konkurranser med forhandlinger» på innkjøp av varer eller tjenester eller oppfattes som standardiserte eller lite komplekse. Med tanke på det store omfang av både påviste direkte anskaffelser og omfanget av anskaffelser lyst ut som konkurranser med forhandlinger hvor tildelingskriterier bærer preg av «innkjøpsfaglig skjønn». Det er kjent at Helse Stavanger i forbindelse med anskaffelser av vaskeritjenester har benyttet hovedvekt av «innkjøpsfaglig skjønn», med det resultat at de valgte et tilbud som lå ca. 20 % over billigste anbyder. De fleste anskaffelser innenfor denne type tjenester gjennomføres uten forhandling og/eller ved bruk av andre objektive kriterier.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet har gjennom flere år hatt stor oppmerksomhet knyttet til gjennomføring av offentlige anskaffelser i spesialisthelsetjenesten, og har derfor gitt en rekke styringskrav for å bedre kvaliteten i anskaffelsesprosessene. Spesialisthelsetjenesten har fått krav om god internkontroll, etterlevelse av regelverket for offentlige anskaffelser og tiltak for å styrke den generelle kompetansen på området. Dette er tiltak både i den enkelte region og tiltak gjennom nasjonalt samarbeid mellom regione-

ne og deres felles innkjøpsorganisasjon Helseforetakenes Innkjøpsservice AS (HINAS).

Det er Helse- og omsorgsdepartementets oppfatning at sektoren totalt sett har blitt bedre til å gjennomføre offentlige anskaffelser og avtaleinngåelser, og at det har skjedd en betydelig profesjonalisering i sektoren, bl.a. som følge av de styringskrav og tiltak som har blitt iverksatt. Dette innebærer imidlertid ikke at det fortsatt kan og vil skje feil. Spesialisthelsetjenesten kjøper varer og tjenester for et sted mellom 15 og 20 mrd. kroner hvert år, og hovedbildet er at dette skjer på en god måte både faglig og rettslig sett. I en kartlegging de regionale helseforetakene har gjennomført av offentlige anskaffelser i egen sektor kunngjort på Doffin i årene 2006, 2007 og 2008, fant en at det var kunngjort i alt 1921 kunngjøringene, og at 51 av disse ble klaget inn til KOFA. KOFA kom til at det i 32 av disse sakene var brudd på regelverket.

Når det gjelder håndhevelse av offentlige anskaffelser, er Helse- og omsorgsdepartementet av den oppfatning at en ikke bør etablere et særskilt håndhevelsesregime i helsesektoren. Norge gjennomførte for øvrig nye håndhevelsesregler fra 1. juli i år. Formålet med de nye bestemmelsene er å gjøre håndhevelsen mer effektiv, blant annet ved å sikre leverandører bedre muligheter for å gripe inn før kontrakter inngås. De nye reglene skal også bidra til å bekjempe ulovlige direkte anskaffelser og andre alvorlige brudd på anskaffelsesregelverket. Dette gjelder særlig tilfeller der kontrakten kan være tildelt "feil" leverandør, samtidig som øvrige leverandører er avskåret fra å stanse kontraktsinngåelsen. Her risikerer oppdragsgiverne nå å få den ulovlig inngåtte kontrakten annullert, at kontraktens løpetid avkortes eller å bli møtt med et overtredelsesgebyr.

Siden de nye sanksjonene kan være svært inngripende, er kompetansen til å ilegge disse lagt til domstolene (KOFA kan i en overgangsperiode på to år ilegge overtredelsesgebyr for ulovlige direkte anskaffelser foretatt før 1. juli 2012). Ulovlige direkte anskaffelser kan imidlertid fortsatt innklages til KOFA. Nemnda kan da uttale seg om lovligheten av anskaffelsen, men den kan altså ikke ilegge gebyr.

Det kan også være verdt å peke på at et av formålene med anskaffelsesregelverket er å motvirke korrupsjon og korrupsjonslignende atferd gjennom åpenhet om offentlige anskaffelser. Regelverket må imidlertid ikke bli så komplisert at det blir unødvendig vanskelig for "redelige" innkjøpere å gjøre gode offentlige anskaffelser.

Det er opp til oppdragsgiver å vurdere om kontrakten skal tildeles etter kriteriet ”laveste pris” eller ”det økonomisk mest fordelaktige tilbudet”. Dersom kontrakten skal tildeles ”det økonomisk mest fordelaktige tilbudet”, innebærer det at oppdragsgiver også må vektlegge andre kriterier enn pris, som for eksempel kvalitet. Dette kan lede til at det ikke er det tilbudet med lavest pris som vinner. Det er imidlertid viktig at kriteriene utformes slik at de presist angir hvilke egenskaper som skal evalueres – det må for eksempel fremkomme hva oppdragsgiver mener med kvalitet. Oppdragsgiver har her normalt et ganske vidt innkjøpsfaglig skjønn som bare i begrenset grad kan etterprøves rettslig. Det stilles imidlertid som krav at evalueringen må basere seg på objektivt konstaterbare fakta. Det er også krav om at skjønnsutøvelsen skal være saklig og forsvarlig og i samsvar med de grunnleggende kravene om likebehandling, ikke-diskriminering etc. Kriteriene kan med andre ord ikke være utformet slik at de gir oppdragsgiver et ubetinget fritt skjønn. Hvorvidt dette faktisk er oppfylt i de omtalte anskaffelsene, har vi ikke forutsetninger for å uttale oss om. Dersom en leverandør mener at Helse Stavanger ikke har opptrådt i tråd med regelverket, kan saken klages inn for KOFA.

Når det gjelder den konkrete saken, har imidlertid Helse- og omsorgsdepartementet bedt Helse Vest RHF om en kort orientering. De har formidlet følgende kommentar fra Helse Stavanger HF:

”I 2010 ble det igangsatt en anbudskonkurranse for vaskeritjenester. Konkurransen ble lyst ut som to deltilbud for å bidra til økt konkurranse. For ansatte-tekstiler endte Berendsen opp som vinner av dette deltilbudet.

For deltilbudet flattektstiler ble Nor Tekstil AS innstilt som vinner. Innstillingen ble påklaget av Breeze Tekstil til Kofa. Breeze Tekstil fikk medhold pga. en feil avkrysning under publisering på Doffin.no.

Hitsatt fra sammendrag i klagesak 2011/148:

”Klagenemnda fant at innklagede hadde brutt kravet til forutberegnelighet i loven

§ 5 ved ikke å ha angitt klart i kunngjøringen om det ville bli inngått én eller flere rammeavtaler under hver delleveranse.”

Kofa la til grunn at konkurransen måtte avlyses.

På denne bakgrunn ble konkurransen avlyst og det ble satt i gang ny anbudskonkurranse for vaskeritjenester, nå bare for flattektstiler.

Det ble benyttet konkurranseformen ”Konkurranse med forhandlinger”. Det ble gjennomført ett heldags forhandlingsmøte med de to tilbyderne, Breeze Tekstil og Nor Tekstil AS. I tillegg var medlemmer av prosjektgruppa for anbudet på en uanmeldt befaring på begge vaskerier.

Totalkostnad ble vektet med 45 %, Tjeneste og produkt med 25 % og Service og levering med 30 %.

Evalueringen viste at Breeze Tekstil var snaut 10 MNOK rimeligere akkumulert over avtalens fire år, slik at her kom Breeze Tekstil best ut på totalkostnad.

På ”tjeneste og produkt” samt ”service og levering” var det Nor Tekstil AS som ble rangert høyest.

Slik Helse Stavanger HF ser det har vi foretatt en ordinær og saklig evaluering som er godt dokumentert i evalueringsmatrisen. Som det fremgår av matrisen er det store forskjeller mellom Breeze Tekstil og Nor Tekstil AS når det gjelder:

- Tjeneste og produkt
- Service og levering

Forskjellen på kvaliteten på tjenesten var stor mellom tilbyderne, spesielt innenfor kontrollrutiner for hygienereglementet og prosedyrer, orden og godt renhold av produksjonslokalene og leveringspålitelighet. Totalvurderingen ble da at forskjellen på kvaliteten på tjenesten var så stor mellom tilbyderne at dette ble utslagsgivende på tildelingen av anskaffelsen til tross for at Breeze Tekstil kom best ut på totalkostnad.

Helse Stavanger HF er på denne bakgrunn av den oppfatning at kontrakten har blitt tildelt det firma som totalt sett leverte det mest fordelaktige tilbudet for Helse Stavanger HF.”

Denne konkrete saken har etter hva departementet har forstått, ikke blitt fremmet for verken KOFA eller domstolene per i dag. En eventuell tvist vil måtte håndteres av Helse Stavanger HF som er eget rettssubjekt, og som derfor står rettslig ansvarlig for de vurderinger og beslutninger som er gjort i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 80

Innlevert 11. oktober 2012 av stortingsrepresentant Anders B. Werp

Besvart 24. oktober 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Hvilken informasjon har næringsministeren fått fra Telenor vedrørende selskapets samarbeid med kinesiske telekom-selskaper i Norge og i andre land, og hvilke vurderinger har næringsministeren gjort, og hvilke signaler er gitt i forbindelse med denne informasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Staten er majoritetsaksjonær i Telenor, med Nærings- og handelsdepartementet som eierrepresentant. Overordnede strategier i selskapet bør være et tema i både eierdialogen med selskapet og i formelle sammenhenger som for eksempel generalforsamlin-

ger. Det stilles kritiske spørsmål ved kinesisk telekom-industri i flere land, basert på usikkerhet ved kinesiske myndigheters fullmakter til en inngripende adgang til å hente ut informasjon fra landets telekommunikasjonskaper. Telenor forvalter en viktig del av den kritiske infrastrukturen i Norge og i andre land. Opprettholdelse av integriteten i denne infrastrukturen er av avgjørende betydning.

Svar:

Til grunn for den statlige eierskapsutøvelsen ligger rolledelingen mellom selskapets eier, styret og den daglige ledelsen slik den fremgår av selskapslovgivningen. Dette innebærer at det er styret som har ansvaret for den forretningsmessige driften av selskapet.

I den grad operasjonelle vurderinger reiser problemstillinger ut over det forretningsmessige, er dette spørsmål som eventuelt må håndteres av selskapet og etter behov av relevante sektor- og tilsynsmyndigheter.

SPØRSMÅL NR. 81

Innlevert 11. oktober 2012 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 17. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvilke ekstraordinære tiltak er tilgjengelig for disse ungdommene under soning, samt hvilke tiltak igangsettes når det gjelder tilbakeføring til samfunnet?»

BEGRUNNELSE:

I ungdomsenheten i Bergen sitter det ungdommer fra 15 til 18 år. Mange av disse har en lang rekke kriminelle forhold bak seg. Ungdom er lette å påvirke, det er derfor viktig å ha en god samhandling mellom de tiltak som gis under soning og de som gis ved løslatelse og videre fremover. Videre er det av stor viktighet at den enkelte ungdom blir tatt med og lyttet til for videre oppfølging etter endt soning.

Svar:

Regjeringens mål er at barn ikke skal i fengsel. Det skal benyttes alternative reaksjonsformer til fengsel så langt dette er mulig, slik at fengsel kun benyttes når alle andre alternativer er vurdert. Selv om det benyttes alternative reaksjonsformer så langt det er mulig, vil det fortsatt være tilfeller der fengsel er nødvendig. Det gjelder særlig der unge har begått alvorlige eller gjentatte lovbrudd. Barn som soner fengselsstraff eller er under varetekt skal tilbys å gjennomføre straffen i egne, særskilte tilrettelagte, enheter.

På denne bakgrunn besluttet regjeringen å etablere en ungdomsenhet i Bergen, som startet opp i mid-

lertidige lokaler 1. september 2009. Det skal etableres en mer permanent enhet ved Bjørgvin fengsel, som forventes ferdigstilt medio 2014. En enhet på Østlandet er også til vurdering.

Innsatte under 18 år er en uensartet gruppe. De har ofte sammensatte behov, og de fleste barn som plasseres i fengsel vil ha alvorlige atferdsvansker knyttet til rus, vold og aggresjonsproblemer. Dette krever svært sammensatte hjelpetiltak fra både barnevern, kommunehelsetjenesten, psykisk helsevern for barn og unge, rusomsorgen, skole mv.

Ungdomsenheten skal være et tilbud til både varetektsinnsatte og domssonere i hele landet. De drives etter miljøterapeutiske prinsipper, de skal og ha tverrfaglig bemanning. Ettersom de innsatte i tiltaket vil ha tilhørighet fra ulike deler av landet, skal det søkes å legge til rette for bomuligheter for barnas nærmeste pårørende i tilknytning til enhetene.

Ungdomsenheten i Bergen har 18 stillinger i turnus. Halvparten av de ansatte har fengselsfaglig bakgrunn, mens de øvrige er ansatt som miljøterapeuter, med fagbakgrunn som blant annet sosionom, vernepleier, barnevernspedagog, kriminolog, lærer mv. I tillegg er det etablert et tverretattlig team som skal påse en flerfaglig tilnærming til barns behov, og sikre at relevante forvaltningsmyndigheter følger opp innsatte under 18 år både under og etter straffegjennomføring. Teamet består i dag av lederen av ungdomsenheten, en psykolog og en barnevernansatt. Det arbeides også med hvordan utdanningsetaten kan inngå i teamet. Teamet skal også ha ansvar for barn

som av ulike grunner er plassert i ordinære fengsler.

De tilsatte og det tverretatlige teamet arbeider for en individuelt tilpasset straffegjennomføring basert på det enkelte barns behov mht. utdanning, sysselset-

ting, bolig, nettverk, og arbeider også med andre etater for å få på plass et mest mulig tilpasset og varig tilbud etter løslatelse.

SPØRSMÅL NR. 82

Innlevert 11. oktober 2012 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 17. oktober 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å endre holdninger i skoleverket, når elever med funksjonshemninger opplever at lærere uttrykker at de er skeptiske til og har etiske problemer med, at en døv elev velger helsefaglig linje på videregående skole?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått en henvendelse fra en student som er døv, og som utdanner seg til sykepleier. Hun har fullført videregående skole, og valgte der å ta helsefaglig linje. Hennes opplevelse ved å velge helsefaglig utdanning på videregående, var at hun ble møtt med skepsis av flere faglærere som uttrykte at de hadde etiske problemer med at døve eller hørselshemmede valgte et slikt utdanningsløp. For den unge jenta ble dette en påkjenning, men hun kom seg igjennom skolen og valgte sykepleierstudiet slik hun hadde planlagt. Regjeringen har vært veldig klare på at flere med funksjonsnedsettelse skal komme i jobb, og i utdanning. Dette eksempelet viser at det fortsatt er en lang vei å gå for unge funksjonshemmede, som vil og kan gjennomføre en utdanning, og delta i arbeidslivet, når stigmatiseringen starter i skolen. Mobbing i skolene handler om mer enn relasjoner mellom elever, den handler veldig mye om forholdet lærer og elev i mellom. I dette tilfellet gikk det bra fordi eleven var en ressurssterk ungdom med støtte fra sin familie, men det kunne også ha fått et annet utfall.

Svar:

Når lærere uttrykker at de er skeptiske til og har etiske problemer med at en døv elev velger helsefaglig linje i videregående opplæring, er det et uttrykk for at kompetanse- og holdningsarbeidet i skolen ikke er god nok i alle kommuner og fylkeskommuner. Alle elever har rett til å møte en skolehverdag uten krenkende atferd som mobbing, diskriminering, vold eller rasisme. Opplæringsloven § 9a stadfester

at dersom en elev eller forelder ber om tiltak som omhandler det psykososiale miljøet skal skolen snarest mulig behandle saken etter reglene om enkeltvedtak i forvaltningsloven. Dette gjelder også dersom det er læreren som opptrer krenkende. Diskriminerings- og tilgjengelighetsloven har også som formål å fremme likestilling og likeverd, sikre like muligheter og rettigheter til samfunnsdeltakelse for alle, uavhengig av funksjonsevne, og hindre diskriminering på grunn av nedsatt funksjonsevne. Denne loven gjelder på de fleste samfunnsområder og skal bidra til holdningsendring også hos yrkesutøvere.

Lovverket er et viktig virkemiddel for å sikre gode holdninger og eventuelt endre uønskede holdninger. Endring av holdninger kan imidlertid ikke vedtas, men må utvikles i samarbeid og åpen dialog i samfunnet. Holdninger utvikles i samspill med omgivelsene og påvirkes av de erfaringene vi gjør oss. De endres gjennom bevisstgjøring, ved at man får ny kunnskap og reflekterer over det vi erfarer og opplever. Dette ansvaret er det ikke en person eller sektor som har. Alle må arbeide for å endre uønskede holdninger. Skoleledere har et særlig ansvar for å bygge en god holdningskultur blant lærere og personalet slik at alle elever opplever inkludering og får muligheten til å nå sine faglige mål.

Som kunnskapsminister har jeg satt i gang flere tiltak som skal bygge positive holdninger og profesjonelle yrkesutøvere. Den nye lærerutdanningen har et helt nytt fag som heter pedagogikk og elevkunnskap. Faget er det sentrale og samlende faget i lærerutdanningen, og danner et felles grunnlag for utøvelsen av lærerrollen. Faget skal bidra til at studentene dannes som yrkesutøvere i et profesjonelt fellesskap. Faget skal danne den lærerfaglige plattformen i utdanningen ved å være praktisk rettet og være et verdidanningsfag.

De siste årene har elevenes psykososiale miljø vært tema for det nasjonale tilsynet. Tilsyn i seg selv bidrar ikke til holdningsendring. Men jeg mener at

tilbakemeldinger gitt i tilsyn kan bidra til refleksjon over egen praksis slik at atferd og holdninger på sikt endres.

Kunnskap og kompetanse er avgjørende for å skape gode holdninger. Vi satser derfor på omfattende kompetanseutvikling for både lærere og skolele-

dere. I strategien for etter- og videreutdanning 2012-2015 Kompetanse for kvalitet er rådgivning prioritert som et videreutdanningstilbud. God og fordomsfri rådgivning er avgjørende for god opplæring og for å bygge ned barrierer slik at alle får den utdanningen de ønsker seg.

SPØRSMÅL NR. 83

Innlevert 11. oktober 2012 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 18. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Ifølge beregninger foretatt av GPS-produsenten TomTom gjengitt i på Aftenpostens nettsider 11. oktober sitter gjennomsnittsbilisten i Oslo 98 timer i rushtidskø i løpet av ett år. Kun Warszawa og Istanbul har tregere ettermiddagskøer enn Oslo. Trafikken i Oslo er ifølge undersøkelsen mer forstoppet enn i Amsterdam, Barcelona og Torino. Dette har store kostnader for samfunnet, og man kan spørre seg hvorfor veinettet ikke har vært utbedret for lengst.

Kan finansministeren beregne hvor store disse kostnadene er?»

BEGRUNNELSE:

Det ønskes oppgitt hvilken timesats finansministeren legger til grunn for de som sitter i rushtidskø, samt andre forutsetninger som tas for regnestykket.

Det ønskes også besvart hvordan regnestykket ville sett ut dersom forslagene i NOU 2012:16 legges til grunn.

Svar:

Det er en arbeidsdeling mellom Finansdepartementet og de ulike fagdepartementene på området samfunnsøkonomiske analyser. Finansdepartemen-

tets veileder i samfunnsøkonomiske analyser (2005) angir prinsipielle retningslinjer for utarbeidelse av slike analyser i Norge. Videre er verdier på sentrale størrelser som kalkulasjonsrente og skattekostnad gitt i rundskriv R-109/2005. På bakgrunn av Finansdepartementets generelle retningslinjer er det deretter opp til det enkelte fagdepartement å fastsette spesielle retningslinjer innenfor sitt ansvarsområde.

I henhold til Finansdepartementets veileder i samfunnsøkonomiske analyser (2005) skal lønn inklusive skatt og arbeidsgiveravgift mv. legges til grunn ved beregning av kalkulasjonspris for tid i arbeid. Kalkulasjonsprisen for fritid er lønn etter skatt. Hvilke timesatser som konkret legges til grunn for samferdselstiltak, fastsettes av Samferdselsdepartementet.

En viktig tilråding i NOU 2012:16 er å realprisjustere verdien av tid i tråd med utviklingen i BNP per capita. Dersom et tiltak gir innspart tid i flere år framover sammenlignet med en situasjon uten tiltaket, vil slik realprisjustering tilsi at verdien av innspart tid i framtiden justeres for utviklingen i BNP per capita. Med anslag om økonomisk vekst, vil dette isolert sett gi en høyere verdsetting av innspart tid for framtidige år sammenlignet med en situasjon der slik realprisjustering ikke finner sted.

SPØRSMÅL NR. 84**Innlevert 11. oktober 2012 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen****Besvart 19. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Informasjon jeg har mottatt kan tyde på at en mengde journaldokumenter som er overført til A-hus fra Ullevål sykehus ikke er signerte av lege. Svar fra laboratoriet er ikke undertegnet av lege og prøver som er tatt kan være analysert uten at pasienten har fått tilbakemelding. Det innebærer at mange pasienter kan ha helsemessige tilstander, også alvorlige, som pasienten ikke er blitt gjort oppmerksom på og som ikke er ivaretatt.

Dersom informasjonen er korrekt hva vil statsråden gjøre for å rydde opp i saken?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge min informasjon skal 23 000 usignerte journaldokumenter være overført til A-hus fra Ullevål sykehus. Dette kan innebære at noen pasienter ikke har fått svar på sine prøver og at mange kan ha alvorlige lidelser som ikke er blitt registrert eller tatt til behandling. For noen kan dette bli svært alvorlig. A-hus skal ha sendt bekymringsmelding til Helse Sør-øst om dette allerede i desember 2010 uten at saken er blitt ivaretatt.

Svar:

Jeg er svært opptatt av at helseforetakene skal ha god styring og kontroll med det pasient-administrative arbeidet inklusiv pasientdokumenter. Krav til forbedring av det pasientadministrative arbeidet, intern kontroll og risikostyring har vært sentrale temaer i foretaksmøtene med de regionale helseforetakene de senere årene. Senest i foretaksmøtet i januar 2012 ble det stilt krav om at helseforetakene skal sikre at de har metoder for å teste og overvåke eventuell svikt i det pasientadministrative arbeidet, og at dette følges opp med nødvendig organisasjons- og kompetanseutvikling. I januar 2011 ble det stilt krav om at styrene skal ha jevnlig gjennomgang med hensyn til risikovurdering, oppfølging av internkontroll og tiltak for å følge opp avvik. Videre ble det stilt krav om at det ved omstilling av virksomheten må foreligge risikovurderinger på hvilke konsekvenser omstillingen kan ha for andre deler av virksomheten og det samlede tjenestetilbudet for pasientene.

Arbeidet med risikostyring, internkontroll og forbedring av det pasientadministrative arbeidet i helseforetakene har svært høy prioritet og lederforankring i Helse Sør-Øst RHF. Helse Sør-Øst RHF har uttrykt at dette langsiktige arbeidet er det viktigste inn-

satsområdet innen pasientsikkerhet.

Fra 1. januar 2011 ble ansvaret for spesialisthelsetjenester til befolkningen i Bydel Alna og Follo kommunene overført fra Oslo universitetssykehus HF til Akershus universitetssykehus HF (om lag 160 000 innbyggere). Planlagt behandling (elektive pasienter) skulle gradvis overføres til Akershus universitetssykehus HF det første halvåret av 2011. Ansvaret for mottak av pasienter med behov for akutt helsehjelp (øyeblikkelig hjelp) skulle skje fra 1. januar 2011, og pasienter med påbegynt behandling i Oslo universitetssykehus HF skulle følges opp og behandling avsluttes ved Akershus universitetssykehus HF.

Helse Sør-Øst RHF opplyser at det i forarbeidet til overføringen ble det etablert et eget prosjekt "AHUS-OUS IKT 2011" for å sikre trygg overføring av elektroniske pasientjournaler/dokumenter. Det ble tidlig i prosjektet avdekket at det i de elektroniske journalsystemene i begge helseforetakene var et større antall pasientdokumenter med status ikke ferdigstilt/ikke godkjent. Det vil alltid være et viss antall av pasientdokumenter som ikke er ferdigstilt/signert. En viss treghet i ferdigstillelse av pasientdokumenter i de elektroniske journalsystemene er påregnelig fordi helsepersonell alltid må ha mulighet til å kunne mel-
lomlagre sin dokumentasjon pga. normale avbrudd i dokumentasjonsprosessen ved forskjellige typer intervjuer, andre presserende oppgaver, innhenting av data som ikke ennå foreligger som prøvesvar og lignende.

Omfanget av ulike typer ikke ferdigstilte pasientdokumenter ble analysert, og det ble utarbeidet en sikkerhetsvurdering og en tiltaksplan for håndtering av et betydelig omfang pasientdokumenter for å lukke avvik og hindre at nye avvik oppsto. Oslo universitetssykehus HF og Akershus universitetssykehus HF utarbeidet i fellesskap en spesifisering for å kunne gjøre uttrekk fra databasene som viste volumet av ikke ferdigstilte og ikke godkjente pasientdokumenter. Det viste seg at en ikke ubetydelig andel av pasientdokumenter var tomme, dvs. det var pasientdokumenter som var opprettet ved en feil, men som ikke var slettet igjen. Det viste seg også at den største andelen ikke ferdige/ikke godkjente pasientdokumenter var opprettet i 2010 og derfor trolig var under arbeid og naturlig nok åpne når registreringen i prosjektet "AHUS-OUS IKT 2011" ble foretatt.

Helse Sør-Øst RHF opplyser videre at de ble orientert om at overføringen av ansvaret fra Oslo uni-

versitetssykehus HF til Akershus universitetssykehus HF også innebar en overføring av pasientdokumenter med status ikke ferdigstilt/ikke godkjent. Disse pasientdokumentene ble tydelig vannmerket med status ikke ferdigstilt/ikke godkjent. I tillegg ble det laget oversikter over den pasientdokumentasjon som kom fra Oslo universitetssykehus HF. Ut fra dette fikk klinisk helsepersonell forhåndsvarsel slik at de eventuelt kunne innhente tilleggsinformasjon fra pasient, pårørende eller fra Oslo universitetssykehus HF når det var relevant. Akershus universitetssykehus HF opplyser at de ikke har indikasjoner på at dette har ført til uforsvarlighet i pasientbehandlingen i Akershus universitetssykehus HF i tiden etter 1. januar 2011.

Helse Sør-Øst RHF ser det som vesentlig at dokumentasjonen i de elektroniske journal-systemene har tilfredsstillende kvalitet, og at det raskt sikres ferdigstilling av alle pasient-dokumenter som skal sendes videre utenfor helseforetakene. Helse Sør-Øst RHF vurderte situasjonen slik at det var grunn til å frykte at det som var avdekket gjennom prosjektet "AHUS-OUS IKT 2011" for sikker overføring av pasientdata mellom Oslo universitetssykehus HF og Akershus universitetssykehus HF sannsynligvis også ville være situasjonen ved de andre helseforetakene i Helse Sør-Øst. Det ble derfor igangsatt et arbeid for å følge opp dette i alle helseforetakene i Helse Sør-Øst. I tillegg orienterte Helse Sør-Øst RHF Statens helsetilsyn om situasjonen og om arbeidet med kvalitetssikring av det pasientadministrative arbeidet og de elektroniske journalsystemene. Det ble sendt kopi til departementet bl.a. i brev datert 30. november 2010 og 24. januar 2011.

Helse Sør-Øst RHF har siden oktober 2010 gjennomført intern revisjon av det pasient-administrative arbeidet i alle sine helseforetak, og det er det enkelte helseforetak som har et selvstendig ansvar for å sikre at pasientenes rettigheter og behandlingsbehov ivaretas.

I perioden oktober 2010 til august 2012 har Helse Sør-Øst RHF gjennomført konsernrevisjon av det pasientadministrative systemet i alle helseforetakene. Det har vært full åpenhet om dette arbeidet, og resultatene fra revisjonen har vært kommunisert utad og behandlet i det enkelte helseforetaksstyre. Funnene har i tillegg vært gitt høyt ledelsesmessig fokus gjen-

nom behandling i ledermøter, direktørmøter, lederforum, styreseminar, underliggende fagfora, konserntillitsvalgte, brukerutvalget med mer.

Den 14. september 2011 behandlet styret i Helse Sør-Øst RHF (sak 058-2011) en oppsummering av de fire første revisjonene av det pasientadministrative arbeidet. Styret presiserte i sitt vedtak at det er nulltoleranse for avvik som kan medføre at pasienters rettigheter og behandlingsbehov ikke ivaretas. Videre ga styret sin tilslutning til administrerende direktør for Helse Sør-Øst RHF sin plan for videre oppfølging av tiltak for å sikre bedre intern styring og kontroll med det pasientadministrative arbeidet i helseforetakene. Styret forutsatte at det ble iverksatt tiltak som fremmer organisasjonsutvikling, god ledelse, standardisering og en hensiktsmessig oppgavedeling i helseforetakene.

Med bakgrunn i styrevedtaket ble det etablert et regionalt prosjekt "Økt pasientsikkerhet gjennom forbedret pasientadministrativt arbeid", med arbeidstittel "Glemt av sykehuset". Prosjektet har i løpet av perioden arbeidet aktivt for å sikre at risikoreducerende tiltak ble iverksatt.

Avslutningsvis har Helse Sør-Øst RHF informert departementet om at arbeidet med forbedring av det pasientadministrative arbeidet og med de elektroniske journalsystemene har høy prioritet. Styret i Helse Sør-Øst RHF vedtok i styremøte

21. september 2012 at det pasientadministrative tiltaksarbeidet ved helseforetakene er nødvendig for å oppnå trygge pasientforløp og for at behandlingsbehovene og rettighetene til den enkelte pasient blir ivarettatt. Forbedringsarbeidet så langt har ikke hatt tilstrekkelig effekt, og styret uttrykte at det ikke var tilfreds med dette. Styret ba administrerende direktør ha fokus på holdninger, kultur og ledelse for å sikre forståelse og forankring av dette viktige forbedringsarbeidet. Videre forutsetter styret at det legges til rette for tilstrekkelig og adekvat opplæring og oppfølging i det enkelte helseforetak av alle medarbeidere som har pasientadministrative oppgaver, og at helseforetakets pasientadministrative tiltaksarbeid er et viktig lederansvar. Styret påpeker at det er viktig at alle medarbeiderne bidrar til kvalitetsforbedring, og at avvik meldes og følges opp. Styret i Helse Sør-Øst RHF blir informert om status for dette arbeidet terti-

SPØRSMÅL NR. 85**Innlevert 11. oktober 2012 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 19. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Er statsråden fornøyd med at terskelen for å få sykehjemsplass i mange kommuner blir stadig høyere, og deler statsråden de mange ansattes bekymring for at pasienter ikke får behandling og pleie på rett omsorgsnivå?»

BEGRUNNELSE:

En rekke kommuner melder om at innføringen av samhandlingsreformen har ført til at pasienter skrives raskere ut fra sykehus enn før. I mange kommuner blir plasser som tidligere var forbeholdt pasienter som trengte lindrende behandling i terminalfase og korttidsplasser og avlastningsplasser nå tatt i bruk for å ta imot utskrivningsklare pasienter fra sykehus. Terskelen for hjemmeboende pleietrengende som har behov for sykehjemsplass har som en følge av dette blitt vesentlig høyere. NRK Trøndelag melder om at en undersøkelse viser at hele 90 prosent av de 850 ansatte i hjemmesykepleien i Steinkjer kommune har det siste året opplevd pasienter som burde hatt behandling enten på sykehjem eller sykehus, og lignende tilbakemeldinger får vi også fra andre kommuner.

Samhandlingsreformen lanserte begrepet BEON - Beste effektive omsorgsnivå. Dette var en endring fra tidligere brukte LEON prinsippet - laveste effektive omsorgsnivå og det ble hevdet at hensikten var å signalisere at pasienter skulle behandles på rett nivå i forhold til sine behov.

Svar:

Alle har krav på nødvendig og forsvarlig helsehjelp. Dette betyr riktig behandling til riktig tid og i tilstrekkelig mengde. Det er kommunene som har ansvar for å planlegge og yte tjenester til mennesker som har behov for nødvendig helsehjelp. Dersom en person har behov for døgkontinuerlig pleie og omsorg, er kommunen forpliktet til å yte et heldøgns tjenestetilbud til vedkommende, enten i institusjon eller i vedkommendes eget hjem. Dersom pasientens hjelpebehov tilsier at nødvendig og forsvarlig helsehjelp

bare kan ytes i sykehjem, inntreer samtidig retten til sykehjemsplass. Terskelen for å få sykehjemsplass skal således vurderes ut fra den enkeltes behov.

Det er gledelig at samhandlingsreformen virker etter intensjonen, og at pasienter skrives raskere ut fra sykehus enn før. Det er en ønsket og villet utvikling. Samtidig er vi kjent med at noen kommuner opplever utfordringer. Det er forståelig. I hovedsak får vi tilbakemeldinger om at det er positivt for pasienter som er ferdigbehandlet i spesialisthelsetjenesten å bli raskere overført til kommunale tilbud eller hjemmet, med tilpasset oppfølging. Det gjør at mange får mer ro og stabilitet i omsorgen og kommer raskere på beina.

Kommunene har lagt ned en betydelig innsats for å ta i mot utskrivningsklare pasienter og etablere alternative tilbud for å redusere behovet for sykehusinnleggelse. Tiltak som er igangsatt er å styrke hjemmetjenestene og sykehjem med medisinsk og helsefaglig kompetanse, styrke rehabiliteringstilbudet i kommunene, etablere korttidsplasser og tilbud innen for eksempel kreftomsorg og palliasjon. Det er overført 5,6 mrd. kroner fra de regionale helseforetakene til kommunene til de nye oppgavene som følge av reformen, hvorav om lag 560 mill. kroner til utskrivningsklare pasienter. Kommunene kan velge å bruke midlene til å etablere kommunale tilbud eller til å betale sykehusene. Det er også stor interesse i kommunene for å etablere døgntilbud for øyeblikkelig-hjelp.

Det er for tidlig å si om samhandlingsreformen har påvirket kommunenes kapasitet og kvalitet på døgnbemannede pleie- og omsorgstjenester. Dette er forhold som Helse- og omsorgsdepartementet i samarbeid med KS følger nøye gjennom et forvaltningsmessig følge-med-opplegg og igangsatt følgeevaluering i regi av Norges forskningsråd (NFR).

Kravet om faglig forsvarlige tjenester gjelder for øvrig alle, uavhengig om det er utskrivningsklare pasienter eller andre brukere og pasienter som har behov for kommunale helse- og omsorgstjenester.

SPØRSMÅL NR. 86**Innlevert 11. oktober 2012 av stortingsrepresentant Lars Joakim Hanssen****Besvart 17. oktober 2012 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Synes statsråden det er akseptabelt at barnehagebarn i Hedmark risikerer å få et dårligere barnehagetilbud enn barn i Akershus, fordi foreldrene deres ikke har høy nok utdanning, og ser statsråden at fordelingsnøkkelen dette gjøres etter kan føre til et dårligere barnehagetilbud til barn av foreldre som ikke har høyere utdanning, men som like fullt bidrar til velstand og vekst?»

BEGRUNNELSE:

I 2011 omgjorde Stortinget finansieringen av barnehager fra stykkprisfinansiering til å bli en del av rammeoverføringen til kommunene.

Et av kriteriene i rammefinansieringen er utdanningsnivået til befolkningen. Kommuner der innbyggerne har lav utdanning straffes til fordel for kommuner der befolkningen har høgskoleutdanning.

Hedmark fylke har et lavere utdanningsnivå enn for eksempel Akershus, og Elverum kommune er en av flere kommuner som taper på den nye rammefinansieringen av barnehager på grunn av dette tildelingskriteriet. Med en fra før presset kommuneøkonomi kan dette medføre at kommuner med redusert tilskudd, sammenlignet med tidligere, ser seg nødt til å redusere tilbudet i barnehagene, for å finansiere andre tjenester. Mange kommuner melder også om at den tidligere stykkprisfinansieringen fungerte godt.

Svar:

Fra og med 2011 ble de øremerkede tilskuddene til barnehage innlemmet i rammetilskuddet til kommunene. Rammefinansiering gjennom inntektssystemet er hovedfinansieringsmodellen for kommunesektoren. Endringen av finansieringsmodell for barnehagesektoren gjør at kommunene får økt handlingsrom til å foreta lokale tilpasninger og prioriteringer. I motsetning til tidligere er det nå opp til kommunepolitikerne å bestemme hvordan fordelingen mellom for eksempel barnehage og eldreomsorg skal være, ut fra lokale ønsker og behov.

Behovet for kommunale tjenester, og kostnadene ved å tilby disse tjenestene, varierer betydelig mellom kommunene. Når midlene til barnehage ble lagt inn i rammetilskuddet ble de også en del av utgiftsutjevningen i inntektssystemet. Gjennom utgiftsutjevningen kompenseres kommunene i prinsippet fullt ut for utgifter ved tjenesteytingen som de selv ikke kan påvirke. Kostnadsnøkkelen er den mekanismen i inn-

tektssystemet som i praksis sørger for dette, og som fordeler tilskudd til kommunene etter deres varierende behov. Målet med kostnadsnøkklene er å utjevne kommunenes forutsetninger for å gi et likeverdig tjenestetilbud. Kostnadsnøkklene er sammensatt av kriterier som bidrar til å forklare hvorfor de faktiske kostnadene varierer mellom kommuner. Formålet er å beskrive situasjonen i kommunene mest mulig slik den faktisk er, ikke hvordan vi skulle ønske at den var.

Det viktigste kriteriet i delkostnadsnøkkelen for barnehage er selvsagt antall barn i barnehagealder i kommunen. Men full barnehagedekning er ikke det samme i alle kommuner, bruken av barnehage varierer mellom kommunene. Delkostnadsnøkkelen for barnehage består i dag av de kriteriene som på en best mulig måte fanget opp variasjonene i kommunenes utgifter til barnehage. Statistiske analyser viser at antall barn uten kontantstøtte og utdanningsnivået i befolkningen er kriterier som bidrar til å forklare hvorfor etterspørselen etter barnehage varierer mellom kommuner, og dermed hvorfor kommunenes utgifter til barnehage varierer.

Utdanningskriteriet er kun ment å forklare hvorfor kostnadene til barnehage varierer mellom kommuner. Det betyr altså ikke at barn med høyt utdannede foreldre har større rett på barnehageplass enn andre. Retten til barnehageplass gjelder for alle barn uavhengig av for eksempel utdanningsnivået til foreldrene. Men statistisk sett er det en sammenheng mellom utdanningsnivået i befolkningen og etterspørselen etter barnehageplass. I kommuner med høyere utdanningsnivå er etterspørselen etter barnehage høyere, og dermed også kommunene sine utgifter til barnehage. Hvis vi ikke hadde hatt med utdanningskriteriet i kostnadsnøkkelen ville vi ikke greid å fange opp variasjonene i utgifter mellom kommunene på en like god måte. Kommuner med høy etterspørsel etter barnehageplasser ville få for lite penger til å dekke behovet for barnehageplass, mens kommuner med lav etterspørsel ville få for mye. Kommuner er pålagt å tilby alle som oppfyller retten en barnehageplass, og finansieringssystemet må utformes slik at alle kommuner settes i stand til å kunne tilby sine innbyggere likeverdige og gode tjenester.

Det er likevel opp til den enkelte kommune å avgjøre hvordan barnehagetilbudet i den enkelte kommune skal være, innenfor gjeldende lover og regelverk. Utdanningskriteriet er en liten del av den samlede kostnadsnøkkelen som benyttes for å beregne

rammetilskuddet til den enkelte kommune. Midlene til barnehage er nå en del av de frie inntektene til kommunene, og økningen i de frie inntektene i årene etter 2011 kommer også barnehagesektoren til gode.

Innenfor den totale rammen mener jeg det er rom for at alle kommuner skal kunne tilby sine innbyggere et godt barnehagetilbud.

SPØRSMÅL NR. 87

Innlevert 11. oktober 2012 av stortingsrepresentant Camilla Storøy Hermansen

Besvart 22. oktober 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Då utfordringane og løysingane er sektorovergripande, kva vert gjort frå regjeringa si side for at aktuelle departement samarbeidar for å få ned det høge antalet unge som mottok sosialhjelp?»

GRUNNGJEVING:

Ei fersk analyse frå Nav av utviklinga i økonomisk sosialhjelp frå 2005 til 2011 viser at etter at finanskrisen slo inn frå slutten av 2008 har dei mellom 18 og 24 år stått for 40 prosent av veksten i antall sosialhjelpsmottakarar fram til 2009. I løpet av 2011 mottok nærmare seks prosent av ungdomar mellom 18 og 24 år sosialhjelp.

Det er sektorovergripande årsaker til at stadig fleire unge fell utanfor arbeidslivet. Nokre er ein del av ein stadig aukande drop out-andel fra vidaregåande, nokre har korte eller langvarige sjukeopphald som skaper hol i CVen, medan andre har kompetanse som ikkje er ettertraka på arbeidsmarkedet.

Utfordringa og løysinga ligg slik under fleire departement, som arbeidsdepartementet, kunnskapsdepartementet, næringsdepartementet, helse- og omsorgsdepartementet og finansdepartementet, og treng ei samordna løysing.

Svar:

Det viktigaste for å hindre at menneske må ha økonomisk sosialhjelp er å sikre mogelegheit til arbeid. Regjeringa arbeider difor på brei front for å hindre at ungdom fell utanfor gjennom tiltak i opplæringssektoren og ved å følgje opp ungdom utanfor utdanning og arbeid. Innsatsen omfattar tiltak og verkemiddel under fleire departement. Som det går fram over, er det etablert samarbeid mellom departement og sektorar om fleire sentrale tiltak.

I 2011 mottok 26 400 personar i alderen 18-24 år økonomisk sosialhjelp. Talet er omtrent uendra frå året før (26 900, 2010), og på same nivå som ti år tid-

legare (26 900, 2001). Talet på unge mottakarar av sosialhjelp auka frå 2008 til 2009 og frå 2009 til 2010, etter ein nedgang i 2006 og 2007.

Unge i alderen 18-24 år er overrepresenterte blant mottakarar av sosialhjelp sett i forhold til kor stor del desse utgjer av folketalet. Auken i talet på stønadsmottakarar frå 2008 til 2010 var òg størst for denne aldersgruppa. Dette må sjåast i samanheng med at unge står svakare i arbeidsmarknaden i tider med arbeidsløyse. Mange har ikkje opparbeida seg rett til dagpengar. Ungdom har òg generelt høgare arbeidsløyse enn den eldre delen av arbeidsstyrken. Mange er i starten av sin arbeidskarriere og har fleire skifter mellom midlertidige jobbar, og mellom jobb og studiar. Dei fleste unge har difor korte periodar utan arbeid. Det er likevel alvorleg når unge menneske blir ståande utanfor arbeid og utdanning over tid.

I statsbudsjettet for 2013 foreslår Regjeringa å styrke Arbeids- og velferdsetaten si oppfølging av ungdom utanfor arbeid og utdanning med 30 mill. kroner. Deler av desse midla vil gå til å opprette stillingar for eigne kontaktpersonar for arbeidet med oppfølging av ungdom ved dei største NAV-kontora. Dette vil betre mulighetene for å tilby godt koordinert innsats for ungdom med samansette behov. Det foreslås òg ei endra innretting av garantiordningane for ungdom i alderen 20-24 år, og ei styrking av Arbeids- og velferdsetaten sitt arbeid med garantiane.

Ungdomsgarantien for ungdom under 20 år inneber at dei som står utan arbeid eller skuleplass skal være garantert tilbod om arbeidsretta tiltak. Denne gruppa har ofte ikkje fullført vidaregåande opplæring. Oppfølginga av målgruppa for denne garantien kan difor sjåast i samanheng med oppfølging av ungdom innafor Regjeringa si satsing for å auka fullføring i vidaregåande opplæring, Ny GIV. NAV-kontora samarbeider med fylkeskommunane om oppfølging av ungdom som har eller står i fare for å falle ut av vidaregåande opplæring. Oppfølginga av denne

gruppa ser ut til å fungere godt, og garantien for unge under 20 år vert vidareført i 2013.

Regjeringa ønskjer som nevnt å endre innrettinga på oppfølgingsgarantien og tiltaksgarantien for ungdom i alderen 20-24 år i 2013, med sikte på å få garantiane til å fungere betre i oppfølginga av unge som har behov for bistand frå Arbeids- og velferdsetaten. Endringane inneber ei målretting mot oppfølging av ungdom som har eit reelt behov for bistand for å kome i arbeid, og legg større vekt på at bistanden er tilpassa individuelle behov. Samtidig blir målgruppa utvida til òg å omfatte ungdom med nedsett arbeidsevne. Garantiordningane for denne aldersgruppa inneber garanti om godkjend aktivitetsplan innan ein måned for dei som ikkje har nedsett arbeidsevne. For den gruppa som har nedsett arbeidsevne er det sett eit

mål om at 90 pst. av gruppa skal ha slik plan til ein kvar tid. Aktivitetsplanen kan innehalde tiltak og verkemiddel frå NAV-kontora, men òg andre tilbod knytte til skule, rus, helse og psykiatri.

Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet (BLD) har gjennom Losprosjektet ein særskilt innsats retta mot ungdom i alderen 14-23 år som står i fare for å falle utanfor opplæring og arbeidsliv. BLD samarbeider med Kunnskapsdepartementet og Arbeidsdepartementet om prosjektet.

Unge personar med ei arbeids- og inntektsevne som er vesentleg nedsett og som står i fare for å bli langvarig avhengig av sosialhjelp kan få tilbod om kvalifiseringsprogram. Om lag ein av fem deltakarar i kvalifiseringsprogram er under 25 år.

SPØRSMÅL NR. 88

Innlevert 11. oktober 2012 av stortingsrepresentant Laila Dávøy

Besvart 22. oktober 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Det siste året har det vært en svært stor økning i innvilgning av uføretrygd, og spesielt blant unge mennesker.

Hva er årsaken til dette og hva gjør regjeringen som helhet for å sikre at den enkelte får mulighet til å bidra i samfunnet?»

BEGRUNNELSE:

I Vårt Land den 11. oktober 2012 fremkommer det at det har vært en økning i innvilgede uførepensjoner fra 30. juni 2011 til 30. juni 2012 på 132 pst. Det er spesielt oppsiktsvekkende at en tredjedel av de nye uføre er mellom 18 og 39 år.

Begrunnelsen som gis for det høye antall uføretrygder er omlegging av uføreordningen. Tidsbegrenset uførestønad er opphørt fra 1. mars 2010. Fra samme tidspunkt ble det innført en ny stønad, arbeidsavklaringspenger, som skulle erstatte tidsbegrenset uførestønad, attføringspenger og rehabiliteringspenger. Begrunnelsen for den nye ordningen var et ønske om enklere regelverk, slik at den enkelte skulle slippe å bli sendt mellom ulike stønadsordninger, hvor søker gjentatte ganger måtte dokumentere helsetilstanden og arbeidsevnen din. I tillegg ønsket man å vektlegge den enkeltes muligheter for hva som må til for å komme i arbeid eller aktivitet. Ordningen

skulle bidra til en tidligere og tettere oppfølging fra NAV, for å føre folk som kan være i arbeid raskere tilbake i arbeid eller aktivitet.

Årsaken til at en person trenger uføretrygd er ofte sammensatte, og komplekse.

Tilbudet fra det offentlige er ofte fragmentert og sektorisert, noe som kan slå uheldig ut for den enkelte. Regjeringen må sikre at hjelpeapparatet samordnes slik at tilbudet som gis fra det offentlige er helhetlig og bærekraftig.

Svar:

Med utgangspunkt i offentlig tilgjengelige tall fra Arbeids- og velferdsetaten vil jeg først opplyse om at det ble 28 252 nye uførepensjonister i tidsrommet 30.06.2010 til 30.06.2011 og 33 636 nye uførepensjonister i tidsrommet 30.06.2011 til 30.06.2012. Dette tilsvarer en vekst på 19 prosent. Om lag 16 prosent av nye mottakere av uførepensjon i 2011 var i aldersgruppen 18-39 år.

Det er flere årsaker til veksten i antall uførepensjonister. Veksten siden 2010 må sees i sammenheng med avviklingen av ordningen med tidsbegrenset uførestønad, og at mange av de nye unge uføre tidligere mottok tidsbegrenset uførestønad. Arbeids- og velferdsdirektoratet forventer at denne utviklingen fortsetter videre utover i 2013. Veksten i antall

unge uførepensjonister er likevel bekymringsfull, og regjeringen gjennomfører en rekke tiltak som skal sikre at unge får mulighet til å delta i arbeidslivet:

Frafall i videregående opplæring øker sannsynligheten for uførhet for den enkelte. I statsbudsjettet for 2010 ble det bevilget midler til tiltak for å få flere til å gjennomføre videregående opplæring. Satsingen ble trappet opp i 2011 og 2012 gjennom prosjektet Ny GIV – gjennomføring i videregående opplæring. Prosjektet foreslås videreført i 2013.

Tiltakene i Nasjonal strategiplan for arbeid og psykisk helse (2007-2012) er så langt gjennomført. De fleste unge med psykiske lidelser ønsker å komme i arbeid eller utdanning, men de kan være spesielt sårbare i overgangene mellom behandling, tiltak, arbeid og utdanning. Det er derfor etablert veilednings- og oppfølgingslosler over hele landet som skal samordne den offentlige bistanden.

Jobbstrategien for personer med nedsatt funksjonsevne ble iverksatt i år og retter seg mot unge under 30 år som trenger bistand for å komme i jobb. Strategien omfatter blant annet et forsøk med tilretteleggingstilskudd for arbeidssøkere. Andre virkemidler er bruk av tilretteleggingsgarantier og kontaktper-

soner i Arbeids- og velferdsetaten, noe som innebærer tettere oppfølging av den enkelte fra etaten. Tiltakene videreføres i 2013. For 2013 foreslås det også at 400 nye tiltaksplasser avsettes til strategiens målgruppe, og med det er vi oppe i 900 plasser totalt.

Et forsøk med å benytte arbeidsavklaringspenger som lønnstilskudd til arbeidsgivere innføres i fire fylker fra 1. januar 2013. Unge med rett til arbeidsavklaringspenger skal prioriteres. Vi forventer at dette forsøket sammen med Jobbstrategien skal bidra til at flere unge får en varig forankring i arbeidslivet.

Regjeringen foreslår å styrke Arbeids- og velferdsetatens arbeid med oppfølging av ungdom med 30 mill. kroner i 2013. Ungdomsgarantien sikrer tilbud om arbeidsmarkedstiltak til ungdom under 20 år som ikke har jobb eller skoleplass, og denne garantiene foreslås videreført i 2013. Regjeringen foreslår imidlertid å endre garantiene for ungdom mellom 20 og 24 år, slik at innsatsen i større grad målrettes mot den delen av ungdomsgruppen som har et særskilt behov. Derfor er også ungdom som har nedsatt arbeidsevne, for eksempel grunnet psykiske lidelser, tatt med i målgruppen for de endrede garantiene.

SPØRSMÅL NR. 89

Innlevert 11. oktober 2012 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 23. oktober 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«I følge dagens lovgivning kan arbeidstakere stå i arbeid til fylte 70 år og for offentlig ansatte kan man stå lengre i arbeid, jfr. § 3 i lov om aldersgrenser for offentlige tjenestemenn m.fl.

På hvilken måte følger Nav som arbeidsgiver opp arbeidstakere som ønsker å jobbe utover fylte 70 år?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig at lovens intensjon om å kunne la arbeidstakere få stå i arbeid etter fylte 70 år blir fulgt opp av arbeidsgivere på en god måte og ikke kategorisk avvist. Levealderen i Norge øker og det vil i fremtiden være behov for at arbeidstakere står lengre i arbeid enn i dag. Eldre arbeidstakere har også ofte mye kunnskap og unik erfaring som andre yngre arbeidstakere ikke har, som er svært verdifull for arbeidsgivere. Ved kun å vektlegge aldersgrense i vurderingen av om offentlig ansatte kan fortsette i stil-

lingen eller ikke, bygger det på en prinsipielt uholdbar forestilling om at grupper av arbeidstakere, sett under ett, ikke kan fortsette i arbeid utover en gitt alder. Et slikt system tar ikke hensyn til individuelle forskjeller mellom arbeidstakere når det gjelder fysisk og psykisk helse. Ei heller tar det hensyn til de ulike krav som ulike yrker og arbeidssituasjoner krever. Det er ikke holdbart i møte med den enkelte arbeidstaker som ønsker å bidra i samfunnet.

Svar:

Innledningsvis vil jeg fremheve at jeg ser det som viktig at arbeidstakere kan stå lengre i arbeidslivet, og at det legges til rette for dette. I lys av sin erfaring vil eldre arbeidstakere ofte være en viktig ressurs i arbeidslivet.

Spørsmålet som er stilt av representanten Dåvøy, har vært forelagt Arbeids- og velferdsdirektoratet.

Direktoratet opplyser at eldre arbeidstakere i Arbeids- og velferdsetaten gjennomgående har mye erfaring, god kompetanse og er stabil arbeidskraft. Som et tiltak for å bidra til at eldre arbeidstakere står lengre i arbeid, er det bl.a. avtalt 6 ekstra seniordager pr. år lokalt i tillegg til 8 seniordager sentralt i staten etter fylte 62 år. Etaten har et IA-mål om å øke yrkesaktiviteten for ansatte over 50 år med 0,5 år innen utgangen av 2013. Resultatene for perioden 2009-2011 har vist en positiv utvikling.

Hovedtyngden av de ansatte i etaten er i alderen 40 til 62 år med en gjennomsnittsalder på 46,8 år. Det er for tiden om lag 100 ansatte over 67 år i etaten, og 12 personer er over 70 år.

Jeg har fått opplyst at Arbeids- og velferdsetaten forholder seg både til hovedregelen i Aldersgrenselovens § 2 om den alminnelige aldersgrensen i staten på 70 år med plikt til å fratruke, og unntaksmuligheten i § 3 som gir tilsetningsmyndigheten anledning til å forlenge arbeidsforholdet utover fylte 70 år.

I tilfeller der det er personer som passerer 70 år og som ønsker å fortsette i arbeidsforholdet, har direktoratet opplyst om at etaten foretar en vurdering av det enkelte tilfellet. I vurderingen legges det vekt på arbeidsgivers behov, den enkeltes kompetanse og arbeidsevne. Beslutningen om eventuell forlengelse av arbeidsforholdet tas av ledelsen i den enheten vedkommende er ansatt.

SPØRSMÅL NR. 90

Innlevert 11. oktober 2012 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 23. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Hva mener statsråden bør være retningslinjene for at det skal kunne forventes et ordinært postkontor i en by / fylke, og er statsråden enig i avgjørelsen om at ålesundregionen ikke skal ha et eneste postkontor?»

BEGRUNNELSE:

For 10 år siden startet Posten omleggingen fra postkontor til Post i Butikk (PiB). Resultatet har vært at alle har fått anledning til å utføre grunnleggende post- og banktjenester på tredjepartsteder som dagligvarebutikker, kiosker og bensinstasjoner. Disse stedene har lengre åpningstider og er således mer tilgjengelig for publikum. Kundenes tilfredshet med PiB har vært stigende siden konseptet ble etablert for ti år siden.

Et velfungerende postsystem er en forutsetning for verdiskaping og vekst. Privatpersoner og næringsliv er avhengige av å sende og motta post for å kunne gjennomføre sine daglige gjøremål. For mange av gjøremålene er det avgjørende å ha tilgang på et ordinært postkontor, da PiB ikke har alle tjenester i sortimentet. Det må derfor være en viss balanse mellom tilgangen på PiB og ordinære postkontor.

Ålesundregionen er den største byregionen mellom Bergen og Trondheim, og er et kjerneområde på Sunnmøre når det gjelder næringslivsaktivitet. Byen Ålesund fungerer som et tjeneste- og kommunikasjonsknutepunkt for befolkningen i hele regionen.

I dag er Ålesund i vekst og forventes å passere 50 000 innbyggere innen 2018.

I Møre og Romsdal bor over halvparten av befolkningen på Sunnmøre, der Ålesund er hovedby i regionrådet Sunnmøre regionråd, en region med rundt 150 000 innbyggere.

På tross av dette skal det likevel være foreslått å legge ned postkontoret i Ålesund, mens Molde en mindre by med et mindre omland - skal ha det eneste postkontoret i fylket. Å reise fra Ålesund til Molde tar et par timer hver veg, og innbefatter en lang og dyr ferjestrekning.

Svar:

Ved behandlingen av Meld. St. 18 (2011-2012) Virksomheten til Posten Norge AS, ga Stortinget sin tilslutning til at inntil 149 postkontorer kan legges om til Post i Butikk (PiB). Når denne omleggingen er gjennomført, innen utløpet av 2014, vil antallet egen-drevne postkontorer være redusert til 30.

Innenfor rammene av Stortingsmeldingen har Posten i sine planer for omlegging av postkontor til PiB lagt til grunn at det skal være minst ett postkontor i hvert fylke. Videre legger Posten vekt på god betjening av bedriftsmarkedets behov samt det totale volumet av post og pakker.

I Møre og Romsdal er postkontoret i Molde størst ut fra disse kriteriene. Selv om Sunnmøre er den regionen i fylket som har flest postkontorer, er avstan-

dene mellom disse så store at det ikke har vært heniktsmessig å se dem som ett betjeningsområde.

Det er et mål at det samlede tjenestetilbudet til næringslivet etter omleggingen ikke svekkes sammenliknet med dagens nivå. I planleggingen vil Posten derfor se spesielt på betjeningen av bedriftskunder og eventuelt tilby supplerende løsninger til PiB for bedriftsmarkedet i Ålesund (og andre steder). Når det gjelder privatkunder vil posttjenestetilbudet ved PiB etter omleggingen være tilnærmet likt tilbudet ved postkontorene.

Generelt vil antall ekspedisjonssteder som tilbyr alle leveringspliktige posttjenester bli videreført på samme nivå som tidligere. I tillegg vil omlegging fra postkontor til PiB innebære utvidede åpningstider og bedret tilgjengelighet til Postens leveringspliktige posttjenester for alle kunde grupper.

Ålesund kommune er orientert om den forestående omleggingen av ekspedisjonsnett, herunder tids-

plan for gjennomføringen og konkurransegrunnlaget for valg og etablering av nye PiB-enheter.

Med grunnlag i ovennevnte redegjørelse er det Samferdselsdepartementets vurdering at omleggingen fra postkontor til PiB vil bidra til fortsatt å sikre et godt og likeverdig posttilbud i berørte kommuner i tråd med konsesjonens krav om tjenestetilbud og tilgjengelighet. I omleggingsprosessen legger Samferdselsdepartementet til grunn at Posten finner gode løsninger for bedriftskunder, og spesielt for kunder med store postvolum. Videre forutsettes det at Posten tar hensyn til at inventar- og betjeningsløsningen i de nye PiB-enhetene vil bli dimensjonert med tilstrekkelig kapasitet, eventuelt også supplert med tilpassede henteordninger for å opprettholde dagens service-nivå. For å ivareta kundenes behov for veiledning vil Posten legge vekt på lokal kompetanseutvikling ved etablering av nye PiB-enheter.

SPØRSMÅL NR. 91

Innlevert 12. oktober 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 19. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvilke politiske grep vil statsråden gjennomføre for å sikre at færre enn 40 pst. av alle trafikkulykker blir henlagt, og hvor dette i stor grad kan tilskrives mangel på ressurser generelt og politijurister spesielt?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til statsrådets svar på følgende tidligere spørsmål: Er statsråden bekvem med at 4 av 10 av alle trafikkulykker blir henlagt der hvor politiet mener det har blitt begått en straffbar handling, og at dette i stor grad kan tilskrives mangel på ressurser generelt og politijurister spesielt?

Jeg oppfatter ikke at spørsmålet er besvart, utover generelle formuleringer om straffbarhetsvilkår og at behandling av enkeltsaker på straffesaksområdet hører under påtalemyndigheten. Dette ser ut til å blitt en trend under sittende statsråd. Sist beskrevet ved at statsråden ikke ser ut til å ha noen mening om påtalemyndighetens arbeid kan evalueres eksternt på noe som helst vis, men kun kan evaluere seg selv. Riktignok er det et par år siden denne representanten ble ferdig utdannet cand. jur. men det presiseres innled-

ningsvis at dette er kjent stoff og for øvrig ikke forholder seg til det spørsmålet mitt dreier seg om heller denne gang. Ovenfornevnte spørsmål handler i bunn og grunn om følgende forhold; Ressurssituasjonen i norsk politi, med fokus på de utfordringene de skaper at det er press på antallet politijurister som skal vurdere hvorvidt saker skal henlegges eller ikke. Jeg tillater meg derfor å gjenta mitt spørsmål med disse presiseringer.

Svar:

Jeg viser til ditt skriftlige spørsmål nr. 10, som jeg besvarte 9. oktober 2012. Som jeg opplyste der, tilligger behandlingen av enkeltsaker på straffesaksområdet inn under påtalemyndighetens ansvarsområde, under riksadvokatens ledelse. Jeg viser til svaret 9. oktober, der jeg siterte uttalelse fra riksadvokaten.

For straffesaksbehandlingen er det utarbeidet sentrale mål. Det stilles krav både til kvalitet og oppfyllelse av mål for oppklaring, saksbehandlingstid og adekvat reaksjon. Måloppnåelsen følges opp både i sentrale dokumenter og i styringsdialoger med politidistriktene og Den høyere påtalemyndighet, jf. Prop. 1 S 2012-2013 s. 99.

Riksadvokaten har opplyst at han ikke har fått signaler om at henleggelse av trafikkulykker med personskade begrunnet i bevismangler dekker over kapasitetsproblemer i behandlingen av trafikksaker. Riksadvokatembetet deltar imidlertid på Utrykningspolitiets påtalekontaktmøte, og jeg har fått opplyst at embetet vil forelegge problemstillingen for møtedeltakerne.

Når det gjelder ressursproblemer, legger jeg til

grunn at politiet som alle andre virksomheter må foreta prioriteringer med hensyn til hvilke saker som skal gis prioritet og derav etterforskes. Her gir riksadvokaten i sitt prioriteringsskriv klare føringer for dette arbeidet.

For øvrig vil jeg opplyse om at departementet og jeg holdes løpende orientert om den generelle oppfølgingen av straffesaker.

SPØRSMÅL NR. 92

Innlevert 12. oktober 2012 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 19. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Verdens helseorganisasjon, EU og Helsedirektoratet har klassifisert snus som kreftfremkallende.

Vil regjeringen legge denne vurderingen til grunn i sitt videre tobakksforebyggende arbeid?»

BEGRUNNELSE:

Snusen som brukes i Norden øker risiko for kreft i bukspyttkjertel og spiserør. Når det gjelder andre kreftformer er det ikke avklart om snus øker risikoen. Snus inneholder mer enn 30 kreftfremkallende stoffer. Stoffene som er forbundet med kreftrisiko er først og fremst nitrosaminer (TSNA), polysykliske hydrokarboner (PHA) og tungmetaller.

Svar:

Andelen røykere i befolkningen har gått ned de siste årene, mens andelen unge som bruker snus har økt kraftig. Dette er bekymringsfullt fordi også snus kan føre til alvorlige helseskader.

Selv om det er enighet om at bruk av snus er mindre helseskadelig enn røyking, har snusbruk likevel alvorlige, negative helsekonsekvenser. Verdens helseorganisasjons kreftforskningsinstitutt IARC fastslo i 2012 at snus er kreftfremkallende. Snusbruk er også

assosiert med forhøyet blodtrykk, økt dødelighet etter hjerteinfarkt og slag.

Ettersom snusbruken øker særlig hos unge, er bruken av snus i svangerskapet et økende problem. I en stor nordisk studie fra 2011 er det vist en markert økning i risikoen for dødfødsler. Risikoen for dødfødsler ved snusbruk hos gravide kvinner var større enn for kvinner som røykte mindre enn ti sigaretter hver dag. Andre har vist en sammenheng mellom snusbruk og for tidlig fødsel og svangerskapsforgiftning.

I Norges høringssvar av 17. desember 2010 til revisjonen av EUs tobakksproduktdirektiv tok departementet til orde for at helseadvarslene på snus bør endres slik at de påføres en kreftadvarsel.

Norske helsemyndigheter har lenge praktisert et føre-var-prinsipp når det gjelder snus, og anbefaler generelt ikke bruk av snus i røykeavvenning. Snus er underlagt strenge lovreguleringer som f.eks. reklameforbud og forbud mot synlig oppstilling av tobakksvarer.

Jeg har som mål å redusere andelen unge som begynner å bruke snus. Denne politikken er i tråd med anbefalingene fra Verdens helseorganisasjon i evalueringsrapporten av norsk tobakksforebyggende arbeid fra 2010.

SPØRSMÅL NR. 93**Innlevert 12. oktober 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 22. oktober 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Høyesteretts kjennelse i Kleiva/Dørum-saken innebærer at dagens rettstilstand ikke gir erstatning når grunnlaget for næring faller bort som følge av at rovvilt prioriteres.

Mener statsråden at dette er en forsvarlig rettstilstand i en situasjon der mulighetene til å utnytte beite i realiteten er avskaffet i enkelte områder av landet?»

BEGRUNNELSE:

Rovviltpolitikken er omstridt og konfliktskapende. Høyesteretts dom svekker rettighetshavers stilling ytterligere. Dette vil øke konfliktnivået ytterligere. Sonopolitikken og det mer generelle begrepet "prioriterte beiteområder" vil kunne få som en konsekvens at alle rettigheter utenfor "prioriterte områder", faller bort uten noen form for erstatning.

Stortingets enstemmige innstilling var allerede under behandlingen av St.meld. nr. 35 (1996-1997) at "det må så langt som mulig unngås at forebyggende tiltak fører til innskrenkinger i beiteretten. Forebyggende tiltak som fører til nedlegging av bruk eller avvikling av næring er uaktuelle". Forutsetningen om full erstatning og en rettferdig behandling av rettighetshavere er gjentatt i alle rovviltforlik etter dette.

Svar:

Jeg antar at det her siktes til Høyesterett sin dom av 10. oktober 2012. Denne saken gjelder gyldigheten av Direktoratet for naturforvaltning sitt vedtak om ikke å tilkjenne Eli Dørum og Kåre Kleiva erstatning for rovviltskade.

Jeg kan ikke helt slutte meg til den beskrivelse av dommen som fremgår av spørsmålet fra stortingsrepresentanten. Jeg oppfatter saken som følger: Gårdens utmarksbeite ligger innenfor forvaltningsområdet for ynglende ulv. Etter at det innenfor området på begynnelsen av 2000-tallet ble etablert et ulverevir med ynglende ulv, steg de årlige rovvilttap betydelig. I likhet med forutgående år ble buskaper sluppet på beite i gårdens beiteområde også i 2007. På forhånd forelå det tilbud fra fylkesmannen om tilskudd til ulike forebyggende tiltak, blant annet flytting av sauene til beiteområde utenfor ulvesonen. Dette ble imidlertid avslått av eierne, og 98 av 314 dyr gikk tapt. Krav om erstatning ble avslått av fylkesmannen i første instans og Direktoratet for naturforvaltning som klageinstans, med den begrunnelse at eierne ikke hadde handlet aktsomt, og heller ikke gjort det som med ri-

melighet kunne forventes for å avverge eller redusere tapet.

Høyesterett kom i dommen av 10. oktober 2012 til at eierne ved å avslå tilbudet fra fylkesmannen ikke hadde utvist den aktsomhet som erstatningsforskriften § 4 bokstav a krever. At det forebyggende tiltaket som eierne sa nei til (flytting av sau til andre beiteområder) forutsatte at eierne unnlot å benytte gårdens eget beiteområde, var ikke til hinder for avslaget.

Som det fremgår av dommen, er resultatet godt forankret i de ulike stortingsmeldinger om rovviltforvaltning som har vært fremlagt, og Stortingets behandling av disse. I dommen vises det til at det i rovviltmeldingene gjentatt har vært fremhevet at erstatningsordningen for rovvilttap må ses i sammenheng med de forebyggende tiltak som iverksettes. Det fremgår at man ønsket å bruke erstatningsordningen aktivt ikke bare for å yte erstatning for faktisk skade, men også i arbeidet med å forebygge skader. Dette gjøres ved at manglende forebyggende tiltak fra saueeiers side kan få følger for retten til erstatning.

I dommen vises det også til hvordan det på samme måte er forankret i stortingsmeldinger og Stortingets behandling av disse, at det ved avgjørelsen av om erstatning helt eller delvis skal falle bort, legges opp til en bred vurdering hvor alle virkemidler kan trekkes inn, forutsatt at det er rimelig å kreve at den næringsdrivende benytter disse. Det gjelder også tiltak som innebærer at buskaper benytter andre beitearealer enn de som tilligger gården, selv om dette vil kunne bli en mer varig situasjon. Det pekes på at under stortingskommiteens behandling av St.meld. nr. 35 (1996-97) ønsket et mindretall å gi uttrykk for "at forebyggende tiltak som fører til avvikling av næring eller innskrenker beiteretten, er uaktuelle som forebyggende tiltak". Når flertallet ikke sluttet seg til uttalelsen, viser det at synspunktet ikke hadde allmenn tilslutning i Stortinget. Isteden uttaler flertallet at "en samla strategi for å redusere tapene av sau i kjerneområdene for bjørn og jerv i første omgang bør prioritere tiltak som i større grad skiller rovdyr og beitedyr i hele eller deler av beitesesongen. Dette kan f.eks. gjøres ved flytting til alternative beiteområder og tidligere innsanking av sauer om høsten". Selv om uttalelsen direkte gjaldt forvaltning av bjørn og jerv, viser den at flertallet har behandlet "flytting til alternative beiteområder" som et virkemiddel på linje med tidlig innsanking av sauer om høsten, jf. Innst. S. nr. 301 (1996-97) side 11-12.

Jeg er glad for at Høyesterett har avsagt en dom som jeg mener er i tråd med de føringer Stortinget har gitt og som forvaltningen har basert sin praksis på.

Mitt håp er videre at de juridiske avklaringene som nå har kommet fra Høyesterett sin side vil bidra til mer ro på dette feltet.

SPØRSMÅL NR. 94

Innlevert 12. oktober 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 19. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at Helse Nord foretar en konsekvensutredning som også inneholder en samfunnsøkonomisk analyse av sykehusstrukturen i Vest-Finnmark før det investeres i et helt nytt sykehusbygg i Hammerfest, og er det riktig som styreleder i Helse Nord sier at Soria Moria erklæringen ikke tillater Helse Nord å konsekvensutrede ulike lokaliseringalternativer?»

BEGRUNNELSE:

Sykehusstrukturen i Finnmark ble bestemt før krigen, og lokalsykehuset for Vest-Finnmark ligger i Hammerfest. Dagens sykehusstruktur stemmer ikke lenger overens med de demografiske endringene og veksten i befolkningen som har vært i Vest-Finnmark. Befolkningen har økt fra 39.000 til 47.000 fra 1965 til i dag. I Alta har veksten vært på 10.000 innbyggere fra 1965, bare de 3 siste årene 1000 personer. Det er derfor avgjørende viktig at det blir foretatt en grundig konsekvensanalyse før en går til investering i nye sykehusbygg, og en må også vurdere om det er grunnlag for to sykehus i Vest Finnmark; ett i Alta og ett i Hammerfest.

Sammenlignet med andre områder i Helse Nord kommer befolkninga i Vest Finnmark svært dårlig ut når det gjelder tilgang til sykehustjenester og nærhet til sykehus. Alta kommune er den mest folkerike kommunen i Finnmark (20.000 innbyggere), er dobbel så stor som Hammerfest, men har i dag kun kommunal sykestue og fødestue. Befolkningen i Alta står for 34 % av fødslene i fylket. Avstanden til nærmeste sykehus for majoriteten av de fødende i Vest-Finnmark er fra 140 til 260 km til Hammerfest sykehus. Reisetiden er 2,2 – 4,5 timer.

I tillegg må en over en værutsatt fjellovergang

som ofte er stengt om vinteren.

Flere andre helseforetak har utredet alternative lokaliseringer av nye sykehusbygg. Helse Nord tolker Soria Moria erklæringen dit hen at regjeringen ikke tillater helseforetaket å utrede andre alternativer enn eksisterende sykehusstruktur.

Svar:

Helse Nord RHF har ansvar for å sikre nødvendige spesialisthelsetjenester til alle som bor i helseregionen. Samferdselstilbud, bosettingsmønster, medisinsk kunnskap og teknologi har gitt føringer for dagens sykehusstruktur. I Vest-Finnmark tilbys det i dag spesialisthelsetjenester i Alta, Hammerfest, Jansnes, Karasjok og Lakselv.

Før større byggeprosjekter igangsettes skal det i tråd med styringssystemet for de regionale helseforetakene foretas utredninger i form av utviklingsplaner. En slik utviklingsplan skal vurdere overordnede utviklingstrekk for den helsefaglige virksomheten framover - inkl. bl.a. demografi, sykdomsutvikling, brukermedvirkning, tilgjengelighet, kompetanse, teknologi, samferdsel og andre samfunnsøkonomiske forhold - og vil synliggjøre bygningsmessige konsekvenser som følge av den overordnede utviklingen. I Helse Nord sin langtidsplan er det tatt høyde for å sette i gang et prosjekt i Hammerfest i 2020. Styret for Helse Nord RHF har lagt til grunn at utviklingsplaner og nødvendig beslutningsunderlag for dette arbeidet skal utarbeides i løpet av 2015.

Helse Nord opplyser at Hammerfest sykehus har behov for oppgradering og at helsetilbudet i Alta skal utvikles. Helse Nord planlegger ikke å utrede en nedlegging av Hammerfest sykehus. Jeg ønsker heller ikke å bidra til å skape usikkerhet knyttet til den overordnede sykehusstrukturen i Vest-Finnmark.

SPØRSMÅL NR. 95**Innlevert 12. oktober 2012 av stortingsrepresentant Camilla Storøy Hermansen****Besvart 23. oktober 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kva gjer statsråden for å auke kunnskapen om rusforebyggjande arbeid i vidaregåande skular?»

GRUNNGJEVING:

Kompetansesenter Rus Midt-Norge gjorde i samarbeid med Møre og Romsdal fylke ein spørjeundersøking i fjor haust, der alle vidaregåande skular i fylket skulle svare på spørsmål relatert til rusmiddelvarn blant elevar.

På spørsmål om skulen trengte meir kunnskap og metodar om rusforebyggjande arbeid svarte 14 av 17 skular at dei trengte meir kunnskap. På spørsmål om skulen sine tilsette trengte meir kunnskap for å oppdage elevar som har eit rusproblem svarte 11 av 17 skular at dei trengte meir kunnskap.

Skulesjefen i Møre og Romsdal, Sverre Holm, seier at det for mange skular kan vere vanskeleg å vite korleis ein skal handtere ein rusavhengig elev på ein god måte, og at det er tydeleg at det trengs felles rettleiarar for korleis ein skal gå fram.

Svar:

Rusforebyggende tiltak i skolen er viktig, og skolen løftes gjerne fram som en velegnet arena for forebygging og holdningspåvirkning. Det er iverksatt flere tiltak for å komme utfordringene på dette området i møte både fra utdannings- og helsemyndighetenes side. Lovverket stiller klare krav til å drive med helsefremmende arbeid i skolen. Rus som tema er berørt i flere kompetansemål i ulike fag på grunnskolenivå og i videregående opplæring.

Skolehelsetjenesten kan i mange fall bidra med råd, undervisning og veiledning til elevene og vidare, om nødvendig, gi dem tilgang til relevante fagpersoner innenfor spesialisthelsetjenesten. Den fylkeskommunale pp-tjenesten kan også bidra til å kontakte aktører innen rus og psykiatri. Kommunene der elevene bor har også en plikt til å bidra ut over skolehelsetjenesten, med hjelp fra rus- og psykiatritjeneste, barnevern og sosialtjeneste.

Kompetansesenter rus – region nord (KoRus-Nord) har på vegne av Helsedirektoratet, i nært samarbeid med Utdanningsdirektoratet, utarbeidet støttemateriellet Rusmiddelforebyggende arbeid i skolen – forslag til læringsaktiviteter (2011). Målgruppen for støttemateriellet er først og fremst skoleeiere, skoleledere, lærere og skolehelsetjenesten. Formålet med veilederen er at skolene skal bruke de samme prinsipi-

pene, strategiene og metodene over hele landet. Dette støttemateriellet er ett av tiltakene i Helse- og omsorgsdepartementets opptrappingsplan på rusfeltet. Å øke elevenes kunnskap om rusmidler, kan i følge forskning bidra til å påvirke de unges holdninger i gunstig retning. Derfor er dette materiellet først og fremst en støtte til undervisningen om rusmidler og tilpasset relevante kompetansemål i læreplanverket i de ulike fagene.

I eget kapittel beskrives skolens bidrag til positiv russetid, da dette er en risikosituasjon med tanke på overdreven bruk av rusmidler. Det pekes på andre sentrale elementer i lokalt rusforebyggende arbeid som lokale forebyggingsplaner, samarbeid med foresatte og foreldremøter på skolen. Disse elementene kan sees i sammenheng med lokalt folkehelsearbeid og implementering av Folkehelseloven, som regulerer kommunenes og fylkeskommunenes oppgaver og ansvar i å fremme befolkningens helse og trivsel.

Grunnleggende for alt helsefremmende og forebyggende arbeid i skolen er en vedvarende innsats for å styrke elevenes læringsmiljø. Utdanningsdirektoratets femårige satsing Bedre læringsmiljø(2009-2014) har også betydning for det rusmiddelforebyggende arbeidet i skolen. Støttemateriellet fra KoRus-Nord er derfor også tilpasset denne satsingen. Hensikten er å spre kunnskap om hvordan skolen kan bidra til det rusmiddelforebyggende arbeidet og være en støtte i undervisningen om rusmidler.

Materiellet er imidlertid ikke rettet mot lærernes oppfølging av bekymringer knyttet til enkeltelever og konkrete situasjoner med rusmiddelbruk blant elevene. Her vises det til Helsedirektoratets tidlige intervensjonssatsing og veilederen Fra bekymring til handling (2009). Denne veilederen beskriver metoder og tilnæringsmåter som helsepersonell, lærere og andre i offentlige tjenester kan bruke når man er bekymret for om en ungdom har et rusproblem. Målet er å komme raskt fra bekymring til handling og henvise til nødvendig hjelp i en slik situasjon.

Kunnskapsdepartementet er også indirekte gjennom NY GIV-satsingen involvert i det rusforebyggende arbeid. Ny GIV ble opprettet for å øke gjennomføringen i videregående opplæring. Målet for satsingen er å motivere/kvalifisere målgruppen for retur til videregående opplæring eller til ordinært arbeid. Oppfølgingen av frafallselever skal settes inn tidligere enn tilfellet har vært fram til i dag. Ny GIV ble lansert høsten 2010 og vil pågå ut 2013.

Vi vet at veiledningene ikke alltid er like kjent el-

ler tatt i bruk. Det er et felles ansvar for statlige myndigheter og skoleeiere å sørge for at det materialet

som er utviklet blir gjort kjent for skoleledere, lærere og andre brukere.

SPØRSMÅL NR. 96

Innlevert 12. oktober 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen

Besvart 18. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Hva er Finansdepartementets anslag for utviklingen i skattegrunnlagene i fastlandsøkonomien, utviklingen i forventet realavkastning av kapitalen i Statens pensjonsfond utland, og bindinger på utgifts- og inntektssiden fra tidligere vedtak, herunder veksten i folketrygdens utgifter, for de nærmeste årene framover?»

Svar:

Skattegrunnlagene i fastlandsøkonomien øker over tid som følge av økt sysselsetting og produktivitet. For de nærmeste årene anslås den underliggende realveksten i skatte- og avgiftsinntektene til om lag 18 mrd. 2013-kroner per år.

Statens pensjonsfond utland anslås å øke i forhold til verdiskapingen i fastlandsøkonomien en tid framover. I Nasjonalbudsjettet 2013 anslås fondets bidrag til finansiering av statsbudsjettet å stige fra 5¼ pst. av BNP for Fastlands-Norge i 2013 til i underkant av 8 pst. i 2025. Det tilsvarer en økning i bruken av oljeinntekter på om lag ¼ prosentenheter i året, eller rundt 8 mrd. kroner per år de nærmeste årene framover.

Samtidig innebærer etablerte velferdsordninger og tidligere vedtak betydelige bindinger i budsjettet i årene framover. Utgiftene i folketrygden anslås å øke med om lag 11 mrd. 2013-kroner per år, regnet som gjennomsnitt for treårsperioden 2014–2016. Det er særlig utgiftene til alderspensjon som ventes å øke

sterkt fordi andelen eldre i befolkningen nå øker raskt. Denne veksten vil fortsette i mange år framover. Det er underliggende vekst i andre overføringsordninger også, herunder i tilskuddet til ressurskrevende tjenester i kommunene og til pensjoner i Statens pensjonskasse. I tillegg medfører utviklingen i befolkningen et behov for økt tjenestetilbud i bl.a. kommunesektoren og helseforetakene for å videreføre dagens standarder og dekningsgrader. For 2013 kan den isolerte virkningen av befolkningsutviklingen grovt anslås til rundt 5 mrd. kroner innenfor helse og kommunal tjenesteyting.

Det er betydelig usikkerhet i anslagene for fondskapital og normalnivået på skatteinngangen framover. Under finanskrisen opplevde flere land at det de trodde var stabile skatteinntekter sviktet da konjunktorene snudde. Dette illustrerer betydningen av å bygge opp reserver i gode tider.

Budsjettpolitikken må også ses i et langsiktig perspektiv. Aldringen av befolkningen innebærer at vi etter hvert vil stå overfor store utfordringer knyttet til finansieringen av velferdsordningene. Etter å ha falt jevnt siden tidlig på 1990-tallet begynte andelen i befolkningen som er eldre enn 67 år å vokse i 2010. Denne utviklingen vil fortsette i tiårene framover og gi økte utgifter til bl.a. pensjoner, helse og omsorg.

Det vises til nærmere omtale i avsnitt 3.1.4 i Nasjonalbudsjettet 2013 og kapittel 10 i Gul bok 2013.

SPØRSMÅL NR. 97**Innlevert 15. oktober 2012 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 24. oktober 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«I juni 2011 fikk regjeringen Stortingets fullmakt til å børsnotere og/eller selge 2/3 av aksjene i Entra A/S. I DN 8/10 fremgår av et intervju med styrets leder at prosessene med privatisering av selskapet synes å være bare så vidt i gang.

Hvilken fremdrift er det lagt opp til fra eiers side for å gjennomføre den fullmakt regjeringen ba om og fikk for 16 måneder siden?»

Svar:

Ved behandlingen av Prop. 83 S (2010-2011) Rammer for forvaltningen av eierskapet i enkelte selskaper fikk Nærings- og handelsdepartementet fullmakt til å kunne redusere statens eierandel i Entra Eiendom AS ned mot 33,4 pst. Reduksjonen kan skje i forbindelse med et nedsalg og/eller en børsnotering.

Fullmakten representerer en mulighet for departementet til å vurdere endringer i eierstrukturen, men det ble ikke fra Stortinget gitt noen tidsramme for eller noe pålegg om å redusere statens eierandel.

Det ble fra et flertall i næringskomiteen lagt til grunn at det før en delprivatisering blir iverksatt, gjennomføres en grundig vurdering av om enkeltbygg i Entrass portefølje burde overføres til Statsbygg. Flertallet la videre til grunn at regjeringen foretar en nærmere vurdering av konsekvensene ved å børsnotere selskapet med en eiendomsmasse som benyttes av det offentlige og bygninger av særskilt samfunnsmessig betydning, før fullmakten eventuelt blir benyttet.

Det arbeides med disse spørsmålene og eventuelt nedsalg og/eller børsnotering er aktuelt først etter at disse vurderingene er konkludert.

SPØRSMÅL NR. 98**Innlevert 15. oktober 2012 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 6. november 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Det har i pressen vært reist spørsmål om et av styremedlemmene i Entra A/S, kan ha vært inhabil i forhold til Rune Olsø, da sistnevnte ble ansatt som ny adm. dir. i Entra A/S av et knapt flertall i styret. Så knapt at inhabilitet kunne ha påvirket utfallet.

Kan jeg i den forbindelse be om en redegjørelse for hvordan og av hvem utvelgelsen av de forskjellige personer er foretatt, og hvordan prosessen har vært gjennomført?»

Svar:

Valg til organene i selskaper med statlig eierandel, skjer på generalforsamling eller i foretaksmøte. Regjeringen har som mål at styret i det enkelte selskap samlet sett representerer den ønskede kompetansen ut fra selskapets virksomhetsområde og utfordringer, de valgte personers kompetanse samt statens formål med eierskapet.

Regjeringen vektlegger forskjeller i erfaringsbakgrunn i styresammensetningen da et kompetent og relevant mangfold gir et bredere beslutningsgrunnlag, og dette vil heve kvaliteten på styrearbeidet. Det hender i mange selskaper at styremedlemmer i behandling av enkeltsaker erklærer seg inhabile. Håndteringen av dette er styremedlemmenes eget ansvar i alle selskaper.

Verken i de hel- eller deleide selskapene er det noe system for at kandidater blir "nominert" inn til valgkomiteen eller departementet. Derimot vurderes i disse prosessene svært mange navn, med mål om å sette sammen et godt styre med god og bred kompetanse. For at man skal kunne vurdere flest mulige kandidater på fritt grunnlag er det i slike prosesser ikke offentlig hvem som vurderes, eller hvilke innspill/vurderinger de enkelte valgkomitemedlemmer har. Dette er i tråd med etablert praksis også under tidligere regjeringer. Det er selvsagt offentlig hvem

som i kjølevannet av prosessen blir foreslått og valgt til styreverv.

Når det gjelder spørsmål om prosessen i forbin-

delse med ansettelse av administrerende direktør i Entra vises det til settestatsråd.

SPØRSMÅL NR. 99

Innlevert 15. oktober 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen

Besvart 18. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Hva er fordelingseffektene av Høyres og FrPs samlede forslag til skatteutt?»

BEGRUNNELSE:

Høyre har sagt at de vil fjerne formuesskatten og arveavgiften. I tillegg har de en rekke skatte- og avgiftskuttforslag som ligger inne i deres alternative statsbudsjett for 2012, herunder økt minstefradrag, redusert toppskatt, økt avskrivningssats og redusert pensjonistskatt. FrP vil fjerne formuesskatten og arveavgiften, kutte drivstoffprisene med 2 kr/l, fjerne alle bompenger, fjerne dokumentavgiften, innføre svensk prisnivå på alkohol og tobakk, fjerne engangsavgiften på bil, redusere moms på næringsmidler, øke minstefradraget, øke avskrivningssatsene, og innføre et ROT/RUT-fradrag etter svensk modell.

Svar:

Departementet har ikke mulighet for å beregne

fordelingsvirkningene av Høyres og Fremskrittspartiets samlede forslag til skatteutt. Det skyldes dels at SSBs modellapparat for beregning av fordelingsvirkninger av skatteendringer ikke er egnet til å analysere alle typer skatte- og avgiftsendringer, dels at partiene ikke har konkretisert alle sine forslag til skatte- og avgiftsendringer tilstrekkelig detaljert til at fordelingsvirkningene lar seg tallfeste. For eksempel uttrykker Fremskrittspartiet i sitt forslag til parti-program at partiet vil ha et "flatere og mer oversiktlig skattesystem med solide bunnfradrag". Det framgår ikke av programforslaget hva dette eventuelt betyr konkret for eksempelvis minstefradrag og toppskatt.

Partienes alternative budsjetter inneholder derimot tilstrekkelig detaljerte opplysninger om skatteendringer til at fordelingsvirkninger kan anslås, så langt modellapparat tillater. Det vises til anslåtte fordelingsvirkninger av opposisjonspartiernes skatteforslag for 2012 i mitt svarbrev til Arbeiderpartiets stortingsgruppe 24. november 2011. Fordelingsvirkningene av henholdsvis Fremskrittspartiets og Høyres forslag vises i tabell 1.

Tabell 1 Gjennomsnittlig endring i skatt med henholdsvis Fremskrittspartiets skatteforslag og Høyres skatteforslag sammenlignet med Regjeringens forslag til statsbudsjett 2012 i ulike intervaller for bruttoinntekt.¹ Alle personer 17 år og eldre. Kroner. Negative tall betyr lettelser

Bruttoinntekt inkl. skattefrie ytelser. Tusen kroner	Antall	Skatt med Regjeringens forslag	Endring i skatt med FrPs skatteforslag sammenlignet med Regjeringens forslag.	Endring i skatt med Høyres skatteforslag sammenlignet med Regjeringens forslag.
			Kroner	Kroner
0 – 150	556 372	4 300	-900	-400
150 – 200	319 671	12 800	-2 100	-800
200 – 250	350 380	26 000	-3 200	-1 000
250 – 300	338 249	44 200	-3 900	-1 500
300 – 350	344 834	63 400	-3 800	-2 000
350 – 400	363 178	81 300	-3 600	-2 200
400 – 450	344 421	97 800	-3 400	-2 200
450 – 500	291 656	114 600	-3 500	-2 300

Bruttoinntekt inkl. skattefrie ytelser. Tusen kroner	Antall	Skatt med Regjeringens forslag	Endring i skatt med FrPs skatteforslag sammenlignet med Regjeringens forslag. Kroner	Endring i skatt med Høyres skatteforslag sammenlignet med Regjeringens forslag. Kroner
500 – 600	391 258	141 700	-5 400	-3 200
600 – 750	265 300	192 400	-6 400	-3 600
750 – 1000	172 688	273 600	-7 100	-4 000
1000 – 2000	118 182	463 100	-9 800	-6 000
2000 – 3000	13 053	903 300	-18 800	-11 500
3000 og over	8 736	2 230 500	-65 400	-36 100
I alt	3 877 978	100 300	-4 000	-2 100

¹ Omfatter blant annet ikke fjernet arveavgift og avgiftsendringer. Avrundet til nærmeste 100 kroner.

Kilder: Statistisk sentralbyrå og Finansdepartementet.

De relativt betydelige lettelsene for dem med de høyeste inntektene skyldes i all hovedsak lettelser i formuesskatten. Både Høyre og Fremskrittspartiet har gitt uttrykk for at de vil fjerne formuesskatten. Det

vil i så fall ha betydelige fordelingsvirkninger, jf. tabell 2 som viser fordelingsvirkningene dersom formuesskatten hadde blitt fjernet fra 2013.

Tabell 2 Gjennomsnittlig endring i skatt i ulike intervaller for bruttoinntekt. Forslag om å fjerne formuesskatten sammenlignet med Regjeringens forslag for 2013. Alle personer 17 år og eldre. Negative tall betyr lettelser. Kroner

Bruttoinntekt. Tusen kroner	Antall	Endring i skatt. Alle personer. Mill. kroner	Gjennomsnittlig endring i skatt. Kroner	Gjennomsnittlig endring i skatt for de som berøres. Kroner. (Prosent som berøres i parentes)	
0 - 150	572 000	-400	-700	-12 900	(5)
150 - 200	331 500	-270	-800	-6 200	(13)
200 - 250	383 300	-420	-1 100	-7 600	(14)
250 - 300	368 500	-510	-1 400	-8 200	(17)
300 - 350	354 200	-550	-1 600	-8 700	(18)
350 - 400	362 200	-590	-1 600	-10 100	(16)
400 - 450	354 800	-630	-1 800	-12 000	(15)
450 - 500	309 200	-610	-2 000	-13 400	(15)
500 - 600	433 500	-1 100	-2 500	-15 900	(16)
600 - 750	303 300	-1 380	-4 500	-22 700	(20)
750 - 1000	192 200	-1 440	-7 500	-30 400	(25)
1000 - 2000	137 000	-2 790	-20 300	-54 600	(37)
2000 - 3000	13 500	-1 150	-85 600	-146 700	(58)
3000 og over	8 600	-3 200	-374 100	-501 300	(75)
I ALT	4 123 900	-15 030	-3 600	-23 000	(16)

Kilde: Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE-Skatt.

Beregningene er basert på Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE-Skatt. Datagrunnlaget for modellen er et utvalg fra Statistisk sentralbyrås inntektsstatistikk for husholdninger for 2010. Denne statistikken gir informasjon om sammensetningen av inntekt og formue for hele befolkningen. Datagrunnlaget

er framskrevet til 2013. Beregningene kan være usikre bl.a. fordi datagrunnlaget ikke omfatter alle skattyterne og er sjablongmessig framskrevet. Modellen tar heller ikke hensyn til mulige endringer i atferden som følge av endringer i skattereglene.

SPØRSMÅL NR. 100**Innlevert 15. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 1. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til opprettelse av et utbyggingsselskap for bygging av dobbeltspor på jernbanen Oslo - Göteborg (GO-samarbeidet), for å kunne videreutvikle den grensekryssende jernbane-forbindelsen mellom Halden i Norge og Trollhättan i Sverige?»

BEGRUNNELSE:

Det foregår i dag utstrakt planlegging og utbygging av jernbanen mellom Göteborg og Öxnered, og mellom Oslo og Halden.

For å kunne utnytte disse satsingene og sikre økt samfunnsnytte er det viktig å se på strekningen mellom Öxnered og Halden.

Denne strekningen er i dag enkeltsporet, noe som gir begrenset kapasitet både for person- og godstransport. Strekningen binder sammen Sverige og Norge og har stor betydning for å sikre en god transportkorridor på jernbanen fra Oslo til København og videre til kontinentet. En korridor viktig for næringslivet og persontransporten.

Med relativt beskjedne strekningsvise tiltak, kan reisetid og kapasitet på denne strekningen forbedres betraktelig. Det er også en politisk målsetting å flytte godstransport fra vei til bane.

Med dagens vekst i godstransporten på E6, vil en viktig mulighet til å bremse veksten være å flytte denne transporten til jernbanen.

For å sikre en videreutvikling av denne viktige transportkorridoren, bør infrastrukturministeren i Sverige og samferdselsministeren i Norge sikre en god dialog om utvikling av strekningen mellom Halden og Öxnered.

For å få til gode løsninger både for Sverige og Norge vil det kreves både samordning og koordinering på begge sider av grensen.

Dette vil gjelde så vel planlegging som finansiering av utbygging.

Et felles svensk/norsk utredningsarbeid om forutsetningene for å bygge og finansiere en bedre jernbane over grensen bør snarest påbegynnes, med sikte på en samordnet utbygging av denne viktige grense-

kryssende jernbanestrekningen.

Gjennom samarbeidet innen Göteborg-Osloregionen finnes etablerte og gode kontakter over grensen, inklusive kontakter både med Trafikverket og Jernbaneverket.

Göteborg-Oslo Samarbeidet (GO) behandlet i sitt møte 18. november 2011 spørsmålet om "Arbete med intentionsavtal mellan Samferdselsdepartementet och Näringsdepartementet och berörd region rörande utredning av utbyggnad av järnvägen Halden-Trollhättan".

På GO-møtet ble det vedtatt at det skulle utarbeides et basisnotat om « Forslag til prosess mellom Jernbaneverket / Trafikverket og norsk/svenske regionale myndigheter for å utarbeide en «Intensjonsavtale» for å videreutvikle den grensekryssende jernbaneforbindelsen mellom Halden i Norge og Trollhättan i Sverige».

Strekningen Oslo- København utgjør i dag en del av «Det Nordiske Triangel». Dette er prioritert av de nordiske regjeringer når det gjelder grensekryssende forbindelser i Norden og utgjør nå en del av den prioriterte «Kjerne Nettverket»(Core Network) for transportinvesteringer i EU-sammenheng. Det er i EU-sammenheng foreslått at prosjekter som utgjør en del av kjernenettverket kan søke på tilleggsfinansiering fra et nyopprettet fond kalt «Connecting Europe Facility».

Slik dette er foreslått er det kun deler av «Det Nordiske Triangel» som vil inngå i denne finansieringsordningen. Dette innebærer at det eksempelvis primært er opp til de norske og svenske regjeringer i samarbeid å sørge for å videreutvikle den grensekryssende jernbane-forbindelsen mellom Halden i Norge og Trollhättan i Sverige.

Svar:

Organisering og finansiering av veg- og jernbaneprosjekter vil bli et tema i stortings- meldingen om Nasjonal transportplan 2014-2023. Der vil også spørsmål om opprettelse av egne utbyggingsselskap bli vurdert.

SPØRSMÅL NR. 101**Innlevert 15. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 17. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Har politiet myndighet til å be barnevernet om å plassere et nyfødt barn i fosterfamilie, uten en vurdering av «barnets beste», slik Barnekonvensjonens artikkel 9 forutsetter?»

BEGRUNNELSE:

Barneministeren har i svar til mitt spørsmål nr. 1735 (2011-2012) uttalt at «Retten kan beslutte plassering i institusjon (varetekstsurrogati)».

Politiet fremholder på sin side at «først når en innsatt går over på soning er det mulig å søke om å utholde deler av fengselsstraffen i institusjon, i medhold av fengselsloven § 12».

Gjelder Fangehåndboken kun for soningsfanger og ikke for varetektsfanger?

Spørsmålene stilles på prinsipielt grunnlag, med bakgrunn i en pågående enkeltsak.

FNs Barnekonvensjons artikkel 9, sier at et barn ikke skal adskilles fra sine foreldre mot sin vilje, med mindre det er nødvendig av hensyn til barnets beste.

En marokkansk kvinne, varetektsfengslet siden 16. januar i 2012, fødte en pike ved Helseforetaket I Østfold, Fredrikstad 18. august i år.

Babyen er plassert i fosterhjem, etter vedtak av Sarpsborg kommunes barnevern.

I denne konkrete saken har Barnevernet plassert barnet i fosterhjem etter anmodning fra politiet - og mot foreldrenes vilje. Barnevernet uttaler at mors omsorgsevne ikke er dratt i tvil.

Saken illustrerer ansvarsfraskrivelse fra Barnevernet og et alvorlig inngrep fra Politiet som «bestiller» fosterhjem for et nyfødt barn, uten at «barnets

beste» vurderes, slik Barnekonvensjonens artikkel 9 forutsetter.

Myndighetenes manglende rolleforståelse og ansvarsfraskrivelse har således frarøvet et nyfødt barn retten til omsorg fra sin mor.

Kvinnen har fått avslag på søknad om overføring til Sebbelows Stiftelse i Oslo, en institusjon som nevnes som soningsalternativ i Fangehåndboken kapittel 18.

Svar:

Jeg ber om forståelse for at jeg ikke kan gå inn i den konkrete saken, men vil på generelt grunnlag presisere at politiet ikke kan be barnevernet om særskilte tiltak for et barn.

Politiets ansvar er å sikre at rett myndighet overtar den videre oppfølging av et barn som befinner seg i en situasjon der barnets helse og utvikling kan bli skadelidende.

Politiet er således ikke «bestiller» av fosterhjem, men informerer den lokale barneverntjenesten om den faktiske strafferettslige situasjonen for omsorgspersonene.

Det lokale barnevernet har beslutningsmyndigheten og skal legge avgjørende vekt på å finne tiltak som er til beste for barnet etter barnevernlovens regler.

I et skriftlig spørsmål fra representanten Schou til barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen, besvart 16. 08.2012, er det redegjort for grunnlaget for barnevernets saksbehandling. Jeg viser derfor til hennes redegjørelse når det gjelder vurderingen av barnets beste.

SPØRSMÅL NR. 102**Innlevert 15. oktober 2012 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 22. oktober 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Hvem har ansvaret for vigslere og deres handlinger, herunder undersøkelse av at vilkårene for inngåelse av ekteskap er oppfylt, og hvordan utøves dette ansvaret i praksis?»

BEGRUNNELSE:

Det viktig at ansvarsforholdene er klare ved inngåelse av ekteskap. Manglende kunnskap om de ulike rollene vil kunne få store konsekvenser.

Svar:

Jeg er enig i at det er viktig at det ikke hersker noen tvil om ansvarsforholdene ved inngåelse av ekteskap. For å sikre klarhet rundt ansvarsfordelingen er det i ekteskapsloven gitt utførlige regler om hvem som på den ene side kan forestå en vigsel og hvem som på den andre side har ansvaret for å foreta kontroll av om ekteskapsvilkårene er oppfylt.

Ekteskapsloven § 12 bestemmer hvem som er vigslere. Av bestemmelsen følger blant annet at prester i Den norske kirke kan være vigslere, i likhet med prester eller forstandere i registrerte trossamfunn. Ekteskapsloven § 12 åpner også for at seremoniledere eller tilsvarende i livssynssamfunn kan være vigslere, såfremt Kongen (delegerer til Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet) har godkjent formen for inngåelse av ekteskap. Det følger videre av bestemmelsen at notarius publicus er borgelig vigslere, og at vigslere kan forestås av norsk utenriksstjenestemann, jf. lov om utenriksstjenesten § 17.

Som det fremgår ovenfor, vil grunnlaget for vigselmyndigheten til ulike typer vigslere variere. Felles for alle som kan være vigslere etter ekteskapsloven § 12 er imidlertid at de må oppfylle nærmere bestemte vilkår for å utøve denne myndigheten, enten i kraft av sin stilling eller tittel, eller på annet vis gjennom offentlige myndigheters kontroll og godkjenning.

Når det gjelder spørsmålet om hvem som har ansvaret for å undersøke om vilkårene for inngåelse av ekteskap er oppfylt, er det gitt regler om dette i ekteskapsloven § 6. I motsetning til tidligere, da vigsleren selv hadde ansvaret for å prøve vilkårene, er det nå folkeregistermyndigheten eller norsk utenriksstjenestemann som skal foreta prøvingen. Norsk utenriksstjenestemann skal prøve ekteskapsvilkårene bare dersom prøvingen ikke kan foretas av norsk folkeregistermyndighet.

Bakgrunnen for lovendringen som trådte i kraft 1. oktober 2004 var ønsket om en mer enhetlig og betryggende prøving av ekteskapsvilkårene, jf. Ot.prp. nr. 103 (2002-2003) s. 18-19. En ordning med offentlig prøving av ekteskapsvilkårene sikrer en grundige-

re og jevnt over mer korrekt og ensartet prøving enn det som var tilfellet tidligere. Offentlig prøving av ekteskapsvilkårene gjør det også mye enklere å sikre at de som skal stå for prøvingen, har god kunnskap om regelverket og det blir dessuten mulig å føre en grundigere kontroll med ekteskapsvilkårene. Folkeregisteret sitter på mye informasjon som er viktig for prøving av ekteskap, som for eksempel brudefolkens alder, sivilstand og opplysninger om at tidligere ekteskap er oppløst ved skilsmisse eller død, og egner seg derfor godt til å foreta prøving av ekteskapsvilkårene. Jeg vil også trekke frem at personvernet blir godt ivare tatt når prøvingen er lagt til folkeregisteret, og dette synet ble støttet av Datatilsynet under høringen av forslaget til lovendringen, jf. Ot.prp.nr. 103 (2002-2003) s. 16.

Til bruk for prøvingen av om ekteskapsvilkårene er oppfylt må brudefolkene fremskaffe de bevis som kreves etter ekteskapsloven. Bevisene gis enten i form av en skriftlig erklæring fra brudeparet selv, attest utstedt fra offentlig myndighet eller sakkyndig, eller på annet vis. Ekteskapsloven legger altså opp til at folkeregistermyndigheten i sin utøvelse av prøvingen, også skal ta utgangspunkt i bevis utstedt av andre offentlige myndigheter. Dette er etter min mening med på å gjøre prøvingsmyndighetenes kontroll av om ekteskapsvilkårene er oppfylt enda mer betryggende.

Når vigsel er foretatt, skal vigsleren senest innen tre dager sende melding om vigselen til prøvingsmyndigheten som deretter foretar en kontroll av om vigselen er gyldig og dermed kan registreres. Prøvingsmyndigheten vil i den forbindelse undersøke om vigsler hadde vigselsmyndighet, og om det forelå gyldig prøvingsattest på vigselstidspunktet. Dersom prøvingsmyndigheten finner at vigselen ble utført av noen uten vigselskompetanse, eller gyldig prøvingsattest ikke forelå ved vielsen, vil ekteskapet være ugyldig etter ekteskapsloven § 16.

Jeg mener vi med dagens ordning sikrer en klar og hensiktsmessig rollefordeling, både når det gjelder prøving av ekteskapsvilkårene og utførelsen av selve vigselen.

SPØRSMÅL NR. 103**Innlevert 15. oktober 2012 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 23. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Forskjellige formuleringer om samme tema i forslagene til statsbudsjett for 2012 og 2013 er egnet til å forvirre. I budsjettforslaget for 2012 fastholdes målet om 12 000 omsorgsplasser innen 2015. I budsjettforslaget for 2013 fastholdes det et mål om tilskudd til 12 000 omsorgsplasser innen 2015. Samme sak er også omtalt i budsjettforslaget for 2013 til Helse- og omsorgsdepartementet. Der står det at det gis "tilsagn om tilskudd".

Betyr dette at regjeringen ikke akter å innfri løfter om 12 000 omsorgsplasser innen 2015?»

BEGRUNNELSE:

I 2005 ble det lovet at det skulle skinne av eldreomsorgen hvis det rødgrønne alternativet kom i regjering. Et viktig ledd i forbedret eldreomsorg var etableringen av nye heldøgns omsorgsplasser. Målet var 12 000 nye plasser innen 2015. Fremskrittspartiet er enig i målet, men sterkt bekymret over tilsynelatende evne og vilje til å oppnå målet. Dette kan illustreres ved at klart ulike formuleringer er brukt i budsjettforslag for 2012 og 2013.

Svar:

Investeringsstilskuddet til heldøgns omsorgsplasser i sykehjem og omsorgsboliger ble innført i 2008, og det er en målsetting å gi tilsagn om tilskudd til 12 000 omsorgsplasser i perioden 2008-2015. Vi er omtrent halvveis til målet, og har hittil gitt tilsagn om

tilskudd til om lag 6000 heldøgns omsorgsplasser. Om lag 3000 er ferdigstilt.

Tilskuddet skal stimulere kommunene til å fornye og øke tilbudet av plasser i sykehjem og omsorgsboliger for mennesker med behov for heldøgns helse- og omsorgstjenester uavhengig av beboerens alder, diagnose eller funksjonsnedsettelse. Tilskuddet skal gi kommunene bedre forutsigbarhet og mulighet for langsiktig planlegging av investeringene i omsorgssektoren. Denne målsettingen har vært opprettholdt siden tilskuddsordningen ble introdusert som en viktig del av Omsorgsplan 2015. Omsorgsplan 2015 og investeringstilskuddet er omtalt og redegjort for i St.meld. nr. 25 (2005-2006) og i St.prp. nr. 1 (2007-2008), samt etterfølgende budsjettproposisjoner.

Ordningen er innrettet slik at Husbanken, etter søknad fra kommunene, innvilger et tilsagn om tilskudd som realiseres etter at omsorgsplassene er ferdigstilt og tatt i bruk. Erfaringene viser at det ofte tar flere år fra kommunene starter planlegging av investeringer i omsorgssektoren til prosjektene fullføres og plassene ferdigstilles. Dette skyldes blant annet omfattende bygg- og anleggsmessige prosesser.

Kommunene kan søke om tilskudd til både oppføring, kjøp, ombygging, utbedring, leie eller annen fremskaffelse av heldøgns omsorgsplasser. En viktig del av målet er å heve kvaliteten på botilbudet til omsorgstrengende, og kommunene har derfor mulighet til å søke om tilskudd til å utbedre eksisterende botilbud.

SPØRSMÅL NR. 104**Innlevert 15. oktober 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 19. oktober 2012 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Viser til tidligere spørsmål vedrørende hestegården i Troms.

Kan statsråden redegjøre for når vi kan forvente at situasjonen rundt hesteholdet blir i samsvar med de krav som stilles til forsvarlig dyrehelse og dyrevelferd?»

Svar:

Jeg viser til svar på tidligere spørsmål fra representanten Trældal, stilet til daværende landbruks- og matminister Lars Peder Brekk.

Departementet har holdt seg orientert om utviklingen i denne saken. Mattilsynet rapporterte 1. oktober at de hadde gjennomført fem tilsyn siden juni i det aktuelle hesteholdet. Mattilsynet har som oppfølging av tilsynsbesøk 1. oktober, ytterligere trappet opp virkemiddelbruken.

SPØRSMÅL NR. 105**Innlevert 16. oktober 2012 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 23. oktober 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden løse utfordringen med forutsigbarhet og situasjonen for elevene ved Kongshaug musikkgymnas når det kuttes i statsstøtten midt i et skoleår?»

BEGRUNNELSE:

Kongshaug Musikkgymnas er en privat kristen videregående skole som har en viktig nasjonal funksjon når det gjelder musikkutdanning. Der tilbyr en treårig utdanning innen musikk, dans og drama. Skolen er kjent for å ha fostret opp dyktige og anerkjente musikere. Det er 90 elever som per dags dato går på skolen. Skolen har 25 årsverk av ansatte. Skolen får nå et kutt på over 3 millioner i statsstøtte midt i et skoleår, etter at elever har fått opptak, og skoleåret er godt i gang. Vedtaket om økonomiske kutt vil gjøre det vanskelig å få hjulene til å gå rundt, samtidig som man setter elever og ansatte i en håpløs situasjon når det gjelder forutsigbarhet og framtidig utdanning. Med dette vedtaket risikerer man at staten fører en politikk som tvinger frem "drop outs" blant ungdommen samt påfører arbeidsledighet til mange ansatte. Som igjen må innom Nav kontoret. For heller ikke blant lærere er det så enkelt å få arbeid midt i et undervisningsår.

Svar:

Kongshaug musikkgymnas har siden 2001 fått et ekstra tilskudd utover det skolen har krav på etter privatskoleloven. Bakgrunnen for dette er at Stortinget i behandlingen av budsjettet for hhv. 2001 vedtok å gi skolen et ekstra tilskudd. I behandlingen av budsjettet for 2003 ba Stortinget departementet om å legge inn tilskuddet på samme nivå i senere budsjetter.

Bakgrunnen for vedtaket var at Stortinget ville kompensere for ekstra kostnader knyttet til å drive et rent musikktilbud i forhold til et tilbud om musikk, dans og drama som skolen er godkjent for. Kongshaug musikkgymnas var på den tiden den eneste skolen med et rent musikktilbud.

I dag finnes det en skole til, Oslo by Steinerskole, som driver et rent musikktilbud. Denne skolen får ikke et ekstra tilskudd for å dekke eventuelle merkostnader ved dette tilbudet. Dette er bakgrunnen for at skolen i år saksøkte Kunnskapsdepartementet for forskjellsbehandling. Skolen vant ikke frem i Tingretten. Oslo by Steinerskole har anket dommen.

Departementet har i budsjettet for 2013 foreslått å avvikle det ekstra tilskuddet til Kongshaug musikkgymnas av hensyn til likebehandling av de private skolene. Selv om både Kunnskapsdepartementet og Oslo tingrett er klar på at det ikke foreligger tilstrekkelig grunnlag for at Oslo by Steinerskole kan påberope seg forskjellsbehandling i denne konkrete saken, mener jeg likevel av hensyn til lik behandling av skoler at ordningen med ekstratilskuddet til Kongshaug bør avvikles. På den måten vil alle de private skolene som er godkjent etter utdanningsprogram for musikk, dans og drama kun få det tilskudd de har krav på etter privatskoleloven. Kongshaug musikkgymnas er godkjent etter utdanningsprogram for musikk, dans og drama og får tilskudd etter satsen for dette utdanningsprogrammet.

Jeg ser at det er uheldig at det ekstra tilskuddet til Kongshaug musikkgymnas avvikles midt i skoleåret 2012-2013. Jeg er kjent med at representanter fra den rød/grønne fraksjonen i Kirke-, utdannings- og forskningskomiteen ønsker å finne en løsning på dette og har forståelse for det.

SPØRSMÅL NR. 106**Innlevert 16. oktober 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 22. oktober 2012 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Viser innledningsvis til svar på skriftlig spørsmål nr. 11 (2012-2013) om tunnelmasse på BHS (Bodø hovedflystasjon).

Siden det ikke fremkommer tydelig i nevnte svar fra statsråden spør jeg om fremtidig lagring av tunnelmasse, på det som i dag er forswarets eiendom, først kan skje når forswarets aktivitet der er avviklet eller om det kan skje fra d.d.?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 17. oktober 2012 med spørsmål fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen om lagring av tunnelmasser på Bodø hovedflystasjon.

Det er i utgangspunktet ikke noe til hinder for at lagring av tunnelmasser på Forsvarets område i Bodø

kan finne sted før Forsvarets virksomhet på flystasjonen er avviklet.

Som anført i mitt svar av 9. oktober 2012 på spørsmål nr. 11 til skriftlig besvarelse fra representanten Ellingsen, anses spørsmålet om lagring av tunnelmasser i første rekke å være et anliggende mellom Bodø kommune, Avinor og Statens vegvesen.

Jeg er imidlertid positiv til at muligheten for lagring på Forsvarets område drøftes i en nærmere dialog mellom nevnte aktører og Forsvarsbygg sentralt. Gjennom en slik dialog vil rammer og forutsetninger for eventuell lagring kunne bli avklart.

Forsvarsbygg vil i en slik sammenheng, i tett dialog med øvrige interessenter med virksomhet på flystasjonen, måtte vurdere mulige konsekvenser, herunder miljømessige aspekter knyttet til en eventuell lagring.

SPØRSMÅL NR. 107**Innlevert 16. oktober 2012 av stortingsrepresentant Håkon Haugli****Besvart 22. oktober 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Ukrainas parlament vedtok 2.10. et lovforslag mot såkalt «homopropaganda» som innebærer en kraftig – og menneskerettsstridig – innskrenking av ytringsfriheten for LHBT-personer og andre menneskerettighetsforkjempere. Forslaget skal opp til anngangsbehandling senere i høst.

Hva kan og vil Norge gjøre for å påvirke utfallet og påpeke at en slik lov vil være i strid med Ukrainas internasjonale forpliktelser og en krenkelse av landets LHBT-minoritet?»

BEGRUNNELSE:

Det ukrainske lovforslaget innebærer at enhver positiv omtale av LHBT-personer kan bli straffbar. Et slikt forbud strider mot grunnleggende prinsipper som Ukraina gjennom sitt medlemskap i Europarådet har gitt sin tilslutning til. Loven vil innskrenke ytringsfriheten, forsamlingsfriheten og organisa-

sjonsfriheten. Den vil vanskeliggjøre politisk arbeid for LHBT-personers rettigheter, ramme kulturelle uttrykk, men kan også komme til å ramme bredere. Loven kan - etter sin ordlyd - gjøre det ulovlig å omtale familiemedlemmer som er LHBT på en positiv måte.

Ingen av landets parlamentarikere stemte imot forslaget da det ble behandlet første gang, 289 stemte for. Det skal opp til endelig behandling om kort tid.

Svar:

Jeg vil i denne sammenheng også vise til tidligere utenriksminister Støres svar av 29.05.12 på spørsmål fra representanten Haugli om diskriminering av seksuelle minoriteter i Ukraina.

Dessverre finnes det en rekke land hvor fordommer og diskriminering gjør seg gjeldende, til tross for bred oppslutning om internasjonale forpliktelser som forbyr diskriminering på grunnlag av seksuell orientering. Ukraina har ratifisert de fleste sentrale internasjonale konvensjoner på menneskerettighetsområ-

det, og er folkerettslig forpliktet til å avstå fra diskriminering av seksuelle minoriteter. Landet er medlem av Europarådet og skal overta formannskapet i OSSE i 2013.

Norge er sterkt engasjert i det internasjonale arbeidet for lesbiske, homofile, bifile og transpersoners (LHBT) rettigheter og jobber aktivt med dette i FN, OSSE og Europarådet. Vi har også tatt opp disse spørsmålene med Ukrainas myndigheter bilateralt.

Vi er svært bekymret for den foreslåtte lovteksten, som har vage formuleringer og i praksis vil kunne innebære et forbud mot informasjon om seksuelle minoriteter. For at forslaget skal bli gjeldende lov, må det behandles på nytt i parlamentet og til sist signeres av presidenten.

Norge oppfordrer på det sterkeste ukrainske parlamentarikere til å revurdere dette initiativet, som kun vil bidra til en ytterligere stigmatisering og diskriminering av seksuelle minoriteter. Vi har tidligere tatt opp det aktuelle lovforslaget direkte med ukrainske myndigheter, og vi sier nå på nytt klart fra at dette ikke samsvarer med landets mål om å være et moderne europeisk demokrati. Vi forventer at ukrainske myndigheter påser at landets lover, og praktiseringen av dem, ikke strider mot landets internasjonale forpliktelser. Den ukrainske ambassadøren fikk dette budskapet da han ble innkalt til Utenriksdepartementet 3. mai i år, og statssekretær Gry Larsen gjentok dette budskapet i en uttalelse 5. oktober. Videre ga Norge i en uttalelse sammen med EU og en rekke andre land 10. oktober uttrykk for at lovforslaget strider mot Ukrainas forpliktelser overfor Europarådet. Seksuelle minoriteters rettigheter vil også bli et tema når den ukrainske statsministeren kommer til Oslo i slutten av november.

Norge har ved flere anledninger tatt opp diskriminering av seksuelle minoriteter i Øst-Europa i OSSEs råd, alene eller sammen med likesinnede land. Sist dette skjedde var 15. oktober, da Canada, på vegne av også Sveits og Norge, uttrykte sterk bekymring for konsekvensene av en eventuell lov mot LHBT-personers rettigheter i Ukraina. Vi vil bidra til at

LHBT-personers rettigheter forblir høyt på OSSEs dagsorden også framover. Norges fokus på å ivareta seksuelle minoriteters rettigheter ble også fremhevet av statssekretær Gry Larsen da hun 23.mai deltok på Europarådets ministerkonferanse i Strasbourg. Hun tok da også saken direkte opp med den ukrainske representanten. I Europarådet har Norge sammen med flere likesinnede stater støttet opprettelsen av en egen enhet for seksuelle minoriteter i sekretariatet, som har etablert prosjektsamarbeid med et utvalg stater. Norge sekunderte også en saksbehandler til denne enheten.

I FN vil Norge arbeide for at diskriminering basert på seksuell legning fortsetter å stå på FNs agenda, blant annet gjennom støtte til det arbeidet FNs høykommissær for menneskerettigheter gjør på dette feltet, både politisk og finansielt.

Norges ambassade i Kiev har tett kontakt med det ukrainske sivilsamfunn, og deltok på en LHBT-konferanse i mai år. Etter vedtaket i den ukrainske nasjonalforsamlingen 2. oktober har ambassaden vært i kontakt med flere LHBT-aktivister i Norge og i Ukraina for å gi sin støtte og for å diskutere hvordan saken kan følges opp. Norge har flere ganger gitt klart uttrykk for støtte til aktivistene og redegjort for Norges klare holdning til seksuelle minoriteters rettigheter. Da lovforslaget var oppe tidligere i år, tok ambassaden sammen med USAs ambassade dette opp gjennom en uttalelse i Ukraina. Norske myndigheter har signalisert at man for 2013 vil stille prosjektmidler til rådighet for LHBT-relaterte prosjekter i Ukraina, og har oppfordret norsk sivil samfunn til å søke om midler sammen med ukrainske organisasjoner.

Jeg kan forsikre representanten Haugli om at Norge vil fortsette å benytte de tre nevnte internasjonale fora – og andre kanaler – til å gi klart uttrykk for våre forventninger om at ukrainske myndigheter respekterer sine internasjonale forpliktelser på dette området, og sikrer seksuelle minoriteters fundamentale rettigheter uten diskriminering.

SPØRSMÅL NR. 108**Innlevert 16. oktober 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 25. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Kan statsråden garantere at ny Trøa-undergang på Rv 7 ved Geilo, gjennomføres i 2013 som planlagt, eller når mener statsråden at dette viktige prosjektet eventuelt skal stå klart?»

BEGRUNNELSE:

Trøo-undergang på Rv 7 på Geilo har i årevis vært en flaskehals og trafikksikkerhetsrisiko for trafikken langs vegen så vel som for togtrafikken. Heldigvis har en ikke sett alvorlige ulykker her ennå, men det er en betydelig risiko for dette, så lenge punktet ikke utbedres.

Både Jernbaneverket og Statens vegvesen har lenge vært enige om at en ny undergang må til. Saken står i Statens vegvesens handlingsprogram for 2013, og Hol kommune er villige til å forsere arbeidet med reguleringsplan. Alt lå klart for å få på plass en ny undergang neste år.

Dessverre så står ikke prosjektet oppført i Statsbudsjettet, og det ser derfor ut som at dette likevel ikke blir noe av.

Svar:

I Statens vegvesens handlingsprogram for perioden 2010-2013 er det lagt til grunn 15 mill. kr til dette prosjektet i 2013. I følge Statens vegvesen er kostnadsoverslaget nå økt til om lag 25 mill. kr, og det er derfor ikke funnet rom for å prioritere prosjektet innenfor foreslåtte investeringsrammer for 2013. Prosjektet har imidlertid høy prioritet. Jeg er enig i at denne undergangen er en flaskehals og sikkerhetsrisiko som må utbedres så raskt som mulig. Jeg forutsetter derfor at det blir vurdert forsering av anleggsstart til 2013 gjennom midlertidig omdisponering av midler. Dette må imidlertid Statens vegvesen vurdere nærmere når de første forbruksprognosene for 2013 foreligger.

SPØRSMÅL NR. 109**Innlevert 16. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 24. oktober 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Riksantikvaren skal verne om og sikre viktige kulturminner som det er viktig å ta vare på. Men Riksantikvaren skal ta hensyn til om verningen kan føre til store private eller samfunnsmessige konsekvenser. I dette tilfellet har Fylkesmannen i Telemark kommet frem til at dette området har store samfunnsmessige konsekvenser og derfor anbefalt reguleringsplanen.

Vil statsråden se på saken og oppheve Riksantikvaren sin innsigelse, og vil statsråden se på lovverket og åpne for at fylkesmannen kan gi dispensasjon?»

BEGRUNNELSE:

Det er utarbeidet en reguleringsplan for Skyggestein grustak i Skien kommune, i forbindelse med ut-

arbeidelsen av reguleringsplanen så er det lokalisert sju lokaliteter med fredede kulturminner deriblant gravhauger og kokegroper. Disse ligger i et område med sand av svært høy kvalitet, og er svært ettertraktet hos næringslivet. Som statsråden sikkert er kjent med så er sand i ferd med å bli en stor mangelvare i Norge og dersom Riksantikvarens vedtak blir stående så betyr det at et svært viktig område med store samfunnsmessige konsekvenser ikke kan utvinnes. Telemark Fylkeskommune har på bakgrunn av at denne forekomsten er svært viktig, søkt Riksantikvaren om dispensasjon for fredningen av kulturminnene. Fylkesmannen i Telemark har også kommet frem til at de ikke vil gi innsigelser på reguleringsplanen, fordi de mener at de samfunnsøkonomiske konsekvensene er større enn behovet for å verne disse kulturminnene. Fylkesmannen er ikke kjent for å gi tillatelser dersom det er viktige kulturminne interesser

eller andre føringer fra sentrale myndigheter. Jeg mener derfor at statsråden fint kan gi dispensasjon slik lovverket åpner opp for uten at dette vil forringe kulturminnevernet.

Svar:

Spørsmålet gjelder forslag til reguleringsplan for Skyggestein grustak i Skien kommune. Riksantikvaren har innsigelse til reguleringsplanen fordi det er automatisk fredede kulturminner i området. Planen blir nå behandlet videre av kommunen i samarbeid med Riksantikvaren.

Etter plan- og bygningsloven er det kommunen

som i utgangspunktet vedtar reguleringsplaner. Fylkeskommunen og statlige fagmyndigheter skal medvirke i planprosessen, og de kan om nødvendig fremme innsigelse for å ivareta overordnede interesser. Fylkeskommunen eller eventuelt Riksantikvaren kan fremme innsigelse for å ivareta kulturminnehensyn. Der det er innsigelse og det ikke blir enighet lokalt, sendes saken til Miljøverndepartementet til endelig avgjørelse.

Jeg kan ikke kommentere den konkrete saken fordi den er under behandling i kommunen og seinere kan bli sendt Miljøverndepartementet til avgjørelse.

SPØRSMÅL NR. 110

Innlevert 17. oktober 2012 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 26. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvordan vil justisministeren sikre at grove sedelighetssaker ikke blir liggende i uakseptabel lang tid?»

BEGRUNNELSE:

Avisen Varden melder 8.10.12 at en 54-åring allerede i 2009 ble siktet for besittelse av barnepornografi. Den samme 54-åringen ble i 2010 siktet for samleie med et barn under 14 år. Det er fortsatt ikke tatt ut tiltale og politiadvokaten i Telemark forklarer det hele med høyt arbeidspress og ressursmangel. Dagen etter melder avisen Varden om en sak hvor en far for tre år siden ble anmeldt for overgrep av sine to døtre. Saken har, i følge avisen, "støvet ned". I begge sakene vil tiltalte kunne få såkalt strafferabatt fordi sakene har ligget i lang tid.

At sakene er blitt liggende så lenge er selvfølgelig en svært stor påkjenning for de som hevder seg utsatt for grove overgrep.

Det har vært klare politiske signaler om at grove sedelighetssaker som involverer barn, skal prioriteres. Det er også oppsatte tidsfrister for slike saker.

Svar:

Jeg viser til mitt svar til representanten Gunnar Gundersen spørsmål nr. 143 om tilsvarende problematikk.

Etterforskning av saker der barn er utsatt for sek-

suelle overgrep er en prioritert oppgave. I den praktiske håndteringen av den enkelte sak er det viktig å sikre bevis samtidig med at hensynet til den anmeldtes rettsikkerhet ivaretas.

Jeg er enig med representanten i at det ikke er akseptabelt at grove sedelighetssaker der barn er involvert blir liggende lenge.

Det har vist seg at hovedårsaken til tidsbruken synes å være mangel på etterforskere med dommeravhørskompetanse, selv om dette varierer noe mellom politidistriktene.

For å avhjelpe dette har Politihøgskolen økt dommeravhørsutdanningen fra 15 i 2010 til 48 i 2012, samt iverksatt kompetanseutviklende tiltak rettet mot etterforskere som har gjennomgått dommeravhørsutdanning tidligere. Det er også bestemt at Politidirektoratet skal utarbeide en nasjonal oversikt over personer med dommeravhørskompetanse, slik at politidistrikt med begrenset kapasitet lett kan få oversikt over mulighet til bistand fra annet distrikt.

Hensynet til å gjennomføre en best mulig etterforskning vil i en del tilfelle medføre at dommeravhøret finner sted litt senere enn hva dommeravhørsforskriften forutsetter som en hovedregel. En av årsakene som oppgis er ønsket om å unngå gjentatte avhør av barnet. En annen årsak er faren for at etterforskningen skades: Når dommeravhør berammes, skal mistenkte varsles og vedkommende får status som siktet. Slik kunnskap om forestående dommeravhør kan gi siktede mulighet til å påvirke den som skal av-

høres og til å fjerne bevis. Både hensynet til å unngå gjentatte avhør og etterforskningstaktiske hensyn begrunner innhenting av ytterligere informasjon eller bevissikring før saken oversendes retten for beramning av dommeravhør.

Forskriften om dommeravhør og observasjon 2. oktober 1998 § 4 tar høyde for dette, når den fastsetter at avhøret skal «foretas så fort som mulig og senest innen to uker etter at anmeldelsen av den straffbare handlingen er inngitt til politiet, med mindre særlige grunner tilsier at det skal foretas senere».

I noen tilfelle vil det også være en utfordring for domstolen å finne tidspunkt for dommeravhør som passer for aktørene som skal være tilstede; dommer, forsvarer, påtalejurist, etterforsker og bistandsadvokat. Jeg forutsetter dag at alle aktørene av hensyn til

barnets beste strekker seg langt for å få på plass dommeravhør.

I november åpner det åttende Statens Barnehus i Ålesund. Jeg har tro på at det vil ha betydning for utviklingen av dommeravhør.

Justisdepartementet har nylig mottatt rapport fra en arbeidsgruppe som har gjennomgått regelverket for dommeravhør og observasjon av barn og psykisk utviklingshemmede. Arbeidsgruppen har presentert forslag til endringer i regelverket. Samtidig mottok man Barnehus evalueringen 2012 (Delrapport 1 og 2). Disse er nå til behandling i departementet og vil være viktige i vårt videre arbeid med dommeravhør generelt, og særlig i arbeidet med å få ned saksbehandlingstiden.

SPØRSMÅL NR. 111

Innlevert 17. oktober 2012 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 25. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Statsråd Støre sa om omstillingsprosessen på Oslo Universitetssykehus på TV2 mandag 15. oktober.» Det er ikke noen tvil om at den omstillingen vi har vært igjennom har vært krevende, og at man må kunne si at man må kunne stille spørsmål ved både planleggingen og gjennomføringen av den."

Hvilke konsekvenser vil denne nye erkjennelsen få i forhold til de svar tidligere statsråd Strøm Eriksen har gitt Stortinget?»

Svar:

Oslo universitetssykehus tar i mot og behandler mange pasienter, utfører en omfattende forskningsinnsats og er arbeidsplass for mange dyktige og engasjerte medarbeidere. Det har vært bred enighet om målet for omstillingene i hovedstadsområdet og jeg ser det som avgjørende at denne prosessen lykkes og at den i fortsettelsen kan gjennomføres på best mulig måte.

Jeg har merket meg oppmerksomheten om omstillingen, både planleggingen og gjennomføringen. Siden jeg ble utnevnt som helse- og omsorgsminister har jeg brukt tid til å sette meg inn omstillingsprosessen i hovedstadsområdet gjennom bl.a. møter med de ansatte og ledelsen ved Oslo universitetssykehus og Akershus universitetssykehus.

Jeg har i mine møter med ansatte og ledelse gitt

uttrykk for at jeg forstår hvordan omstillingen har vært krevende. Vi ser positive sider av omstillingen på noen områder og gjenværende utfordringer på andre. Mitt samlede inntrykk er at målet for sammenslåing om omstilling er riktig, men jeg ser samtidig at har vært svakheter ved planleggingen og gjennomføringen, særlig ved Oslo universitetssykehus. Dette gjelder bl.a. spørsmålet om å tilpasse bemanningen til aktiviteten og utfordringer innen IKT etter at prosjektet klinisk arbeidsflate ikke lot seg gjennomføre. Det er som kjent også utfordringer med bygningsmassen, og det har tatt tid å få frem kvalitetssikrede investeringsprosjekter.

La meg understreke at jeg oppfatter en høy bevissthet omkring disse forholdene både ved Oslo universitetssykehus HF og ved Helse Sør-Øst RHF. Jeg oppfattet at det er godt samarbeid mellom ansatte og ledelse. Jeg merker meg uroen som følger av ressurs-situasjonen og forestående tiltak for å sikre at virksomheten kommer i balanse. Jeg viser til Prop. 1 S (2012-2013) der jeg har foreslått styrkninger overfor sykehusene i 2013. Helse og omsorgsdepartementet følger ellers situasjonen løpende.

Jeg kan for øvrig ikke se at mine uttalelser står i motstrid til tidligere informasjon som er gitt Stortinget. Jeg vil her vise til Innst. 316 S (2011-2012) fra kontroll- og konstitusjonskomiteen om sak om deler av omstillingen ved Oslo universitetssykehus.

SPØRSMÅL NR. 112**Innlevert 17. oktober 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 29. oktober 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Mange familier har utfordringer med tidsklemma. En svensk forskningsrapport tok nylig til orde for 35 timers uke for småbarnsforeldre. Statsråden ser ut til å erkjenne utfordringene siden hun omtaler forslaget som interessant å diskutere (Aftenposten 15.10). YS går nå inn for seks timers uke for småbarnsforeldre (Aftenposten 17.10).

Hvordan vil statsråden følge opp disse og ev. andre forslag som kan avhjelpe utfordringene med tidsklemma?»

BEGRUNNELSE:

Det er interessant at flere nå tar til orde for nye grep for å gi familier og barn en bedre hverdag gjennom å avhjelpe utfordringene med tidsklemma. KrF har andre forslag enn de nevnte forslagene men det er likevel positivt at stadig flere erkjenner behovet for nye grep for å bedre barnas og småbarnsfamiliens hverdag.

Svar:

Mange barnefamilier har uten tvil en travel hverdag og opplever utfordringer med å få tidsregnskapet til å gå opp. Forskning er viktig for å få kunnskap om småbarnsforeldres tidsbruk og tilpasninger i skjæringsfeltet mellom yrkesaktivitet og omsorgsoppgaver. Det gjelder ikke minst endringer som følger av økt likestilling mellom foreldre både i familien og i arbeidslivet. For eksempel gir de norske tidsbruksundersøkelsene nyttig kunnskap om endringene over tid; departementet har nettopp gitt Statistisk sentralbyrå i oppdrag å analysere funnene i tidsbruksundersøkelsen fra 2010, for å få kunnskap om kvinner og menns tidsbruk i ulike familietyper. Også den svenske forskningen er interessant og verd å følge med på.

De aller fleste unge mennesker tar utdanning og

ønsker å være yrkesaktive. Samtidig er det stort behov for arbeidskraft i Norge; både kvinner og menn trengs i arbeidslivet. Regjeringens politikk er derfor å legge til rette for at både kvinner og menn kan kombinere yrkesdeltakelse og familieliv; mødre og fedre skal kunne beholde tilknytningen til yrkeslivet når de får barn og dele på omsorgsoppgavene hjemme.

Likestilte foreldre har mest ressurser til å løse hverdagens utfordringer; familiepolitiske tiltak må derfor bidra til økt likestilling mellom foreldrene. Regjeringen har gjennomført en rekke tiltak for å styrke likestillingen. En lang og fleksibel foreldrepermisjon som skal brukes av begge foreldre er grunnsteinen i en god barneomsorg. I forslaget til statsbudsjett for 2013 øker foreldrepermisjonen fra 1. juli neste år med ytterligere to uker til 49 uker med full lønnskompensasjon eller 59 uker med 80 prosent. Permisjonen kan tas ut fleksibelt innen barnet fyller tre år; dette gir foreldre gode muligheter til å innrette seg slik det passer for dem, for eksempel ved å arbeide deltid i kombinasjon med graderte foreldrepenger i en lengre periode. Gode og rimelige barnehager, rett til barnehageplass og rett til å være hjemme med syke barn er andre viktige brikker i samfunnets tilrettelegging.

Innspillene om sekstimersdag for småbarnsforeldre er interessante. Redusert arbeidstid med lønnskompensasjon fra staten vil imidlertid, i tillegg til å være svært kostbart, kunne bli en ordning som benyttes mest av mødre. En slik ordning kan bidra til å befeste et tradisjonelt kjønnsrollemønster og svekke kvinnes posisjon på arbeidsmarkedet. Regjeringen har derfor prioritert andre tiltak for å bidra til at småbarnsforeldre får et større handlingsrom. Jeg vil arbeide videre for en god barneomsorg som er basert på likestilling og en jevnere fordeling av yrkesdeltakelse og omsorgsoppgaver mellom foreldrene.

SPØRSMÅL NR. 113**Innlevert 17. oktober 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 25. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«DN har den 17.10.12 en sak om Helse Nord og holdningen til legers adgang til å varsle om bekymringsfulle forhold. Saken hevder at man "kalles inn på teppet" hvis man ønsker å si ifra om forhold som bekymrer.

At alle helseforetakene, inklusiv Helse Nord, ivaretar sine oppgaver på en god og profesjonell måte er en selvfølge, og mitt spørsmål til statsråden er om han mener at dette fullt ut gjelder for Helse Nord på ståtte fremgangsmåte i som beskrives i DN?»

BEGRUNNELSE:

Adgangen til å varsle om bekymringsfulle forhold er en positiv del av vårt samfunn. Det skal være adgang til å varsle uten at dette skal ramme den enkelte som finner en situasjon så vanskelig at man ikke har noe annet valg. Dette er en kvalitet vi må ta vare på, på samme måte som vi har en Gjenopptagelseskommisjon fordi det finnes tilfeller der våre domstoler kan ha fattet feil beslutning av ulike årsaker under behandling av straffesaker. Likeledes har vårt system med Sivilombudsmannen også en svært viktig samfunnsmessig funksjon. Grunnloven § 100 om selve bautaen i denne sammenhengen. Med andre ord har vi flere forhold som tillater oss som nasjon å stille spørsmål ved beslutninger og måten vi utfører samfunnsmessige handlinger på. Jeg ser derfor frem til å få statsråden svar og hans vurderinger.

Svar:

Staten har en viktig rolle som eier av selskap med sektorpolitiske mål, blant annet de regionale helseforetakene. For å sikre målene og skape tillit både hos aktørene, hos medarbeiderne og i befolkningen må statens eierskap være profesjonelt og i tråd med statens prinsipper for godt eierskap (jf. Meld. St. 13 (2010-2011) Aktivt eierskap)).

Helse Nord RHF skal gjennom sitt sørge-for-ansvar, sikre spesialisthelsetjenester til befolkningen i helseregionen i tråd med Stortingets vedtak, regjeringens politikk, oppdragsdokument og aktuelle styringsdokumenter. I tråd med Regjeringens eierskapspolitikk har Helse Nord RHF bedt sine helseforetak om å utarbeide gode systemer for varsling av kritikk-

verdige forhold, slik at henvendelser om varsling blir mottatt og behandlet på en profesjonell måte som ivaretar varslernes rettigheter. Universitetssykehuset i Nord-Norge HF (UNN) har nedfelt dette styringskravet i sine etiske retningslinjer.

Omstillinger må gjennomføres med tillitsbaserte relasjoner til alle parter, samtidig som kravene til et godt arbeidsmiljø for medarbeiderne og forsvarlige tjenester til pasientene blir ivaretatt. Omstillinger kan medføre offentlig kritikk fra egne medarbeidere. Helse- og omsorgsdepartementet er opptatt av at medarbeiderne skal ha anledning til å komme med offentlig kritikk. I foretaksmøtene i de regionale helseforetakene i januar i år ble det presisert at det skal mye til før slike ytringer er i konflikt med lojaliteten til arbeidsgiver. Foretaket må, dersom slik kritikk reises, vurdere om ytringen skal medføre endringer eller om den bør møtes med motinnlegg.

Helse- og omsorgsdepartementet har gjennom orientering fra Helse Nord RHF forstått at de oppfatter at varslingsinstituttet har en viktig rolle som sikkerhetsventil og demokratisk ventil, men at de ikke har oppfattet denne konkrete saken som en "varslings sak". Helse Nord RHF har derfor uttrykt at en oppfølging av slike problemstillinger både formelt og reelt bør løses gjennom et konstruktivt samarbeid og dialog mellom arbeidstakernes representanter og styret og ledelsen i helseforetaket. Dette gir etter deres oppfatning de beste løsninger over tid, og som gir grunnlag for et konstruktivt og tillitsbasert videre samarbeid. Samtidig er det viktig å understreke at foretakene også skal behandle varslinger som gjøres av enkeltpersoner i tråd med de varslingsrutiner som virksomhet har.

Helse- og omsorgsdepartementet vil understreke at det er viktig at medarbeiderne opplever takhøyde og åpenhet rundt spørsmål om omstillingsprosesser, og forutsetter at både Universitetssykehuset i Nord-Norge HF (UNN) og Helse Nord RHF følger opp de problemstillingene som Legeforeningen har pekt på. Dette innbefatter et ledelsesansvar for å skape tillitsbaserte relasjoner og dialog med alle parter. Samtidig må kravene til et godt arbeidsmiljø og gode arbeidsforhold for medarbeidere og forsvarlige tjenester til pasientene bli ivaretatt.

SPØRSMÅL NR. 114**Innlevert 17. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 26. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil statsråden gjøre noe for å gi politiet tilbake tilgangen til passfotoregisteret eller synes statsråden det er greit at de har mistet denne informasjonskanalen?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten skriver 17.10.12 at Kripos har kuttet politiets tilgang til passfotoregisteret til bruk i etterlysning av kriminelle. Det fremstår som om en forskrift som regulerer tilgangen ikke åpner for at politiet kan benytte bildene til nevnte formål og at Kripos derfor skjerper inn praksisen. I tillegg har Datatilsynet vært skeptisk til praksisen over noe tid.

Jeg ønsker statsrådets tanker rundt denne endringen og om hun eventuelt kommer til å endre forskriften det er snakk om.

Svar:

Stortingsrepresentant Leirsteins spørsmål synes å være foranlediget av en artikkel i Aftenposten 17.10.2012, der det ble hevdet at en endring i forskrift til passloven har avstedkommet den omtalte endringen om at politiet ikke lenger fritt kan søke i passregisteret.

Jeg finner derfor innledningsvis grunn til å presisere at artikkelen i Aftenposten ikke medfører riktighet hva gjelder fremstillingen av bakgrunnen for at politiet ikke lenger skal ha fritt tilgang til opplysningene i passregisteret.

Den faktiske og juridiske situasjonen er følgende:

Det medfører riktighet at politiet har brukt opplysningene i passregisteret, herunder bilder, til andre formål enn gjennomføring av passloven. Denne praksis var basert på en tolking av taushetsbestemmelsene i politiloven § 24 fjerde ledd, hvoretter utgangspunktet er at taushetsplikten ikke er til hinder for at opplysninger kan utveksles mellom politiets forvaltningsvirksomhet og politimessig virksomhet. Da Justisdepartementet ble kjent med denne praksis, gjorde man i brev av 26.4.2011 til Politidirektoratet oppmerksom på at taushetsbestemmelsene i politiloven § 24 ikke kunne brukes for å åpne for ubegrenset tilgang til passregisteret.

Begrunnelsen for dette er at tilgang til opplysninger i ulike registre ikke bare reguleres av taushetspliktsbestemmelsene. Passregisteret er hjemlet i passloven § 8. Videre er passregisteret et forvaltningsregister og behandling av opplysninger reguleres således også av personopplysningsloven. Det fremgår av passloven § 8 at passregisteret kan inneholde opplysninger som er nødvendige for å gjennomføre passloven. Denne bestemmelsen gjenspeiler de personvernrettslige prinsippene om formålsbestemthet og nødvendighet, det vil si at personopplysninger bare kan behandles når det er nødvendig for det formålet de er innhentet for, jf. også personopplysningsloven § 11 første ledd bokstav b. Dersom man vil bruke opplysninger til et annet formål, må dette være forankret i den loven som hjemler registeret eller i annen lovgivning. Jeg vil i denne sammenheng nevne at politiet i medhold av straffeprosessloven har adgang til å innhente bevis dersom vilkårene der er oppfylt, noe som også omfatter utlevering av opplysninger.

Tilgang til passregisteret er lovlig i de tilfellene der tilgang er begrunnet i bruk for passutstedelse, grensekontroll og ved innlevering og beslag, jf. passforskriften § 13. I tillegg har departementet lagt til grunn at tilgang kan gis når personer er savnet, idet man da kan legge til grunn at den savnede presumtivt ville gitt et slikt samtykke eller i forbindelse med kriminalitet som er knyttet til forfalskning av pass mv.

Den omtalte endringen i passforskriften var således bare en presisering av gjeldende rett, og det er derfor misforstått når man legger til grunn at det er denne endringen som er årsaken til at politiet ikke lenger fritt kan søke i passregisteret til andre formål enn gjennomføringen av passloven. Dersom man vil åpne for generell tilgang til passregisteret til andre formål, må dette forankres i passloven.

Til orientering vedlegger jeg også svar fra tidligere justisminister Knut Storberget til stortingsrepresentant Vaksdal, der spørsmålet gjaldt politiets tilgang til førerkortregisteret. I svaret der ble den aktuelle problemstillingen fremstilt i et noe bredere perspektiv, som også gjør seg gjeldene i nærværende sak.

SPØRSMÅL NR. 115**Innlevert 17. oktober 2012 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 24. oktober 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Gjennom en rekke oppslag har Avisas Sør-Trøndelag avdekket svært alvorlige og kritikkverdige forhold rundt barnevernstjenesten i Orkdal kommune.

Hva gjør statsråden for å sikre at kommunenes barnevernstjenester utføres i samsvar med lov om barneverntjenester, mener departementet fylkesmannen har tilstrekkelige sanksjonsmuligheter overfor kommuner som bryter regelverket, og har departementet i denne sammenheng vurdert å gi fylkesmannen større adgang til å sette kommunale barnevernstjenester under administrasjon?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Avisas Sør-Trøndelag har Fylkesmannen mottatt brev fra barnevernsadvokater med påstander om løgn, dokumentfalsk og manipulering av barns lovpålagte klagerett til fylkesnemnda for overprøving av vedtak om flytting.

Ifølge barnevernslovens § 2.3 har departementet ansvar for å føre tilsyn med at loven og forskriftene og andre bestemmelser som gjelder for tjenester og tiltak etter barnevernsloven blir anvendt riktig og på en måte som fremmer barnevernlovens formål. Fylkesmannen er statlig barnevernmyndighet på fylkesnivå, og plikter å føre tilsyn med barnevernvirksomheten i de enkelte kommuner, jf. § 2-3b.

Departementet har også utgitt egen forskrift om internkontroll for kommunens oppgaver etter lov om barnevernstjenester. Forskriftene pålegger kommunen systematiske tiltak som skal sikre at barneverntjenestens aktiviteter planlegges, organiseres, utføres og vedlikeholdes i samsvar med av fastsatt i eller i medhold av lov om barneverntjenester.

Etter dagens lovverk har fylkesmannen svært få sanksjonsmuligheter overfor kommuner hvor det avdekkes systemsvikt og manglende kvalitet i kommunal barnevernstjeneste.

Svar:

Fylkesmannen har ansvar for å føre tilsyn med barnevernvirksomheten i de enkelte kommunene. Dette innebærer at fylkesmannen skal føre tilsyn med at barneverntjenestene oppfyller sine plikter etter barnevernloven, jf. barnevernloven § 2-3 b. Tilsynsansvaret omfatter både å føre tilsyn med at kommunene faktisk utfører de oppgavene de er pålagt etter

barnevernloven, og at oppgavene utføres innenfor lovens rammer.

Fylkesmannen kan pålegge kommuner å rette forhold som er i strid med bestemmelsene i barnevernloven, jf. kap. 10 A i kommuneloven. Ved brudd på tidsfristene om oppfølging av meldinger og undersøkelser i barnevernloven §§ 4-2 og 4-3, kan fylkesmannen ilegge kommunene mulkt, jf. barnevernloven § 9-6 og forskrift til denne. I tillegg gjennomfører tilsynsmennene årlige landsomfattende tilsyn der fylkesmennene kan gi avvik dersom det er grunnlag for det.

Fylkesmannens tilsyn med kommunens barneverntjeneste er et viktig virkemiddel for å sikre at kommunen ivareta de oppgavene de er pålagt etter barnevernloven. Dagens system bygger på en forutsetning om at kommunene retter seg etter pålegg og retter opp avvik fra fylkesmannen. Jeg legger til grunn at fylkesmennene på sin side følger opp at kommunene retter seg etter fylkesmannens pålegg. På denne bakgrunn ser jeg det ikke som nødvendig å gi fylkesmannen ytterligere sanksjonsmuligheter ved brudd på barnevernloven.

Jeg vil også vise til at Statens helsetilsyn i 2010 fikk det overordnet faglige ansvaret for tilsynet med kommunens barneverntjeneste. Dette ble gjort for å styrke og profesjonalisere tilsynet med kommunene.

Jeg vil samtidig benytte anledningen til å vise til at departementet nå har ute på høring et notat med forslag til endringer i barnevernloven. Flere av forslagene i høringsnotatet har som formål å styrke rettssikkerheten til barn i barnevernet, og å bedre tilsynet med barn som har behov for hjelp fra barnevernet. Jeg vil i den forbindelse blant annet vise til forslaget om å lovfeste et krav til forsvarlighet i barnevernloven, og forslaget om tilsyn og kontroll med barn i fosterhjem.

Jeg vil avslutningsvis nevne at enhver som mener å ha vært utsatt for urett fra den offentlige forvaltnings side, kan klage til Stortingets ombudsmann for forvaltningen. Sivilombudsmannen kontrollerer forvaltningen. Kontrollen utføres på grunnlag av klager fra borgerne om urett og feil som måtte være gjort av offentlig forvaltning. Ombudsmannen behandler klager som gjelder både statlig, kommunal og fylkeskommunal forvaltning. Ombudsmannen kan også ta opp saker av eget tiltak.

SPØRSMÅL NR. 116**Innlevert 17. oktober 2012 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 23. oktober 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«NAV v/ Kjersti Moland uttaler til TV 2 16.10.2012 at regelverket for pleiepenger ikke er innstrammet, men at NAV er blitt flinkere til å etterkomme vedtakene i Stortinget.

Kan statsråden bekrefte at det ikke er forskriftsendringer, men kun politiske vedtak som har ført innstramminger de siste årene, og ser statsråden det etiske dilemmaet foreldre og leger kommer i når foreldre må ta ut egen sykemelding for å følge opp alvorlig syke og pleietrengende barn?»

BEGRUNNELSE:

Klinisk sosionom og familiepedagog ved Rikshospitalet, Sissel Berg Haveraan, har siden 1998 studert regelverket for tildeling av pleiepenger. Hun hevder at reglene er blitt kraftig innstrammet.

Hun har også uttalt at senere års endringer av forskrift og rundskriv har medført betydelige innstramminger av fortolkningen samtidig som bruken av lokalt skjønn har økt. Dette har ført til flere begrensninger som følge av paragrafenes definisjon av varig, alvorlig sykdom, startfasen av en sykdom, progredierende sykdom og gradering av tilsyn. Foreldre til akutt livstruende syke barn får pleiepenger, mens ved kronisk og progredierende sykdom ytes dette bare i startfasen og hvis tilstanden forverrer seg. Dette innebærer stor uforutsigbarhet for foreldre og barneleger. Som følge av disse innstramminger erfarer vi nå at foreldrene blir sykmeldte med egen diagnose for å kunne ta seg av barnet. Fastlegene antas å ha kommet i et etisk dilemma, og fortolkning av regelverket synes å gi økende problemer for både foreldre og medisinsk fagpersonell. Pleiepenger er et tilbakevendende tema i stortinget, og vi mottar stadig henvendelser fra fortvilte foreldre med pleietrengende barn som ikke får rett på pleiepenger.

Jeg ønsker derfor å få avklart om det er politiske vedtak i Stortinget, eller om det er forskriftsendringer foretatt av departementet eller rundskriv med nye tolkninger av regelverket som har ført til innstramminger i tildelingen av pleiepenger de siste årene.

Svar:

Spørsmålsstilleren viser til at klinisk sosionom og familiepedagog ved Rikshospitalet, Sissel Berg Haveraan, hevder at regelverket er kraftig innstrammet. Haveraan uttaler også at ”senere års endringer

av forskrift og rundskriv har medført betydelige innstramminger av fortolkningen samtidig som bruken av lokalt skjønn har økt. Dette har ført til flere begrensninger som følge av paragrafenes definisjon av varig, alvorlig sykdom, startfasen av en sykdom, progredierende sykdom og gradering av tilsyn.”

Innledningsvis vil jeg slå fast at siden stønad ved barns sykdom ble innført i 1978, har materielle endringer i folketrygdloven på dette området gitt forbedrede rettigheter. Det er ikke gitt noen forskrifter til bestemmelsene om pleiepenger. Jeg kan dermed bekrefte at det ikke er foretatt noen forskriftsendringer på området. Det er derfor ikke riktig at regelverket er innstrammet.

Det er heller ikke gitt innskrenkende retningslinjer i etatens rundskriv. Det er imidlertid tatt grep for å sikre en mer ensartet praksis i tråd med regelverket. Ansvaret for pleiepengesaker lå tidligere på lokalt nivå, men er nå lagt til NAV Forvaltning på fylkesnivå. Ved gjennomgang av saker hvor det var søkt om fornyet periode med pleiepenger, viste det seg at det i flere saker var innvilget pleiepenger på feil grunnlag, for eksempel fordi sykdommen (nå) måtte anses varig eller fordi kravet om svært alvorlig sykdom ikke var oppfylt. Når vilkårene for rett til pleiepenger ikke er oppfylt, er etaten forpliktet til å avslå krav om eller stanse utbetalingen av pleiepenger. Det har således ikke forekommet en generell innstramming av praksis eller regelverk, men det er tatt grep som sikrer en sakshåndtering som er i tråd med regelverket.

Jeg er klar over at foreldre og andre pårørende befinner seg i en vanskelig situasjon når barna blir alvorlig syke og omsorgsforpliktelsene store. Det følger av folketrygdloven at pleiepenger ikke skal ytes for å dekke inntektstap som følge av varig pleiebehov hos barnet med unntak av ustabile faser, i startfasen eller ved svært alvorlig progredierende sykdom. Helse- og omsorgstjenesteloven gir alle, barn som voksne, rett til å få dekket nødvendige pleie- og omsorgsbehov gjennom kommunale tjenester. Det er således et kommunalt hovedansvar å hjelpe familier med tyngende omsorgsforpliktelse, og familier kan kreve at kommunen treffer vedtak om at det skal settes i verk tiltak for å avlaste omsorgsbyrden. For foreldre som av ulike årsaker selv ønsker å ha tilsyn og pleie av barn med varig lidelse eller barn som ikke er svært alvorlig syke, kan hjelpstønad fra folketrygden eller omsorgslønn fra kommunen være aktuelle ytelser.

Kaasa-utvalget har levert en rapport med flere

forslag knyttet til pleiepenger, hjelpestønad og omsorgslønn. Kaasa- utvalgets høringsrunde er nylig avsluttet, og departementet vil nå foreta en grundig

gjennomgang av rapportens forslag på bakgrunn av innkomne høringsuttalelser.

SPØRSMÅL NR. 117

Innlevert 17. oktober 2012 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 26. oktober 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«En gutt på 15 år måtte amputere en arm da han var 14 dager gammel. Familien får store utgifter til transport hver gang armprotesen må tilpasses. Familien bor i Trøndelag og reiser vanligvis til Trondheim Ortopediske verksted. Transportutgiftene må de selv legge ut, men får dem refundert. På grunn av sykdom ved bedriften i Trondheim måtte familien reise til Hamar for å få protesen tilpasset. Reiseutgiften på kr. 9 000 måtte de selv legge ut.

Er det akseptabelt at så store utgifter må tas av husholdningsbudsjettet?»

BEGRUNNELSE:

Gutten var svært liten da han måtte amputere armen. Etersom han vokser til må armprotesen med jevne mellomrom tilpasses. For å få dette gjort profesjonelt må familien vanligvis reise til Trondheim, til Trondheim Ortopediske verksted. Reiseutgiftene må de selv dekke og senere kreve refusjon. Når verkstedet i Trondheim ikke kan hjelpe må familien reise til Hamar for å få protesen tilpasset. Reiseutgiftene kom på ca. 9 000 kr. Dette er et stort beløp å ta ut av det månedlige husholdningsbudsjettet og refusjonen mottas ikke omgående. Det kan bli svært vanskelig for en familie med slike store utlegg. Familien hadde henvendt seg til Nav for å be dem legge ut, men fikk ikke hjelp. Det burde kanskje være en plikt for Nav å hjelpe i slike tilfeller.

Svar:

Representanten Eriksson stiller spørsmål vedrørende reiseutgifter i forbindelse med utprøving av ortopediske hjelpemidler.

Stønad til ortopediske hjelpemidler, herunder armproteser, gis etter folketrygdloven § 10-7. I forskrift om stønad til ortopediske hjelpemidler m.v. er reiseutgifter i forbindelse med blant annet utprøving særskilt regulert i § 12. Utlegg i forbindelse med reise

til utprøving av ortopediske hjelpemidler refunderes som hovedregel fra Arbeids- og velferdsetaten.

I tilfeller der det er nødvendig å benytte drosje i stedet for kollektivt transportmiddel av helsemessige årsaker, har arbeids- og velferdsetaten en rekvisisjonsordning. Rekvisisjonen gjelder kun der det er nødvendig å reise med drosje, slik at dersom en bruker har behov for eksempelvis fly- eller togreise, må vedkommende selv legge ut for dette.

Normalt skal ikke personer med behov for proteser måtte reise langt for å komme til nærmeste ortopediske verksted. Tilbudet om ortopediske tjenester er rimelig godt geografisk spredt over landet. For noen spesielle typer proteser har imidlertid ikke alle verksteder den nødvendige spesialistkompetanse. Tilpasning av armproteser er en spesialisert tjeneste som bare er tilgjengelig fra noen få verksteder. Vanligvis reiser ortopediingeniører med spesialkompetanse på armproteser til de lokale verkstedene for å utføre nødvendige tilpasninger slik at brukeren skal slippe lange reiser. Ortopediingeniører kan også reise hjem til enkelte brukere for å unngå at brukeren må reise langt for å få utført nødvendige tilpasninger. I noen tilfeller vil det kunne være den beste løsningen for brukeren å reise til verkstedet for å få utført nødvendige tjenester. Dette gjelder særlig i kompliserte saker.

Det er noe uklart hva som tilsier at utgiftene til reise for bruker og en ledsager fra Trøndelag til Hamar skal medføre så store kostnader som 9 000 kroner i denne saken. Siden det ikke er etablert en rekvisisjonsordning for annen type transport enn for bruk av drosje, må bruker selv legge ut og få utgiftene refundert fra arbeids- og velferdsetaten i ettertid.

Det kan selvsagt være utfordrende for enkelte å få et så stort utlegg som 9 000 kroner. Som jeg har redegjort for, vil imidlertid dette kun dreie seg om et fåtall brukere, da man normalt reiser til det nærmeste ortopediske verkstedet for å få utført tjenester.

SPØRSMÅL NR. 118**Innlevert 17. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 29. oktober 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ved en fusjon av Studentsamskipnadene i Narvik og Bodø vil 40 % av student boligene i Narvik selges. Det er fullt belegg i disse boligene i Narvik samtidig som studenttallet øker. Samskipnadsdriften i Narvik er i dag meget god og blant de beste i landet. Myndigheter, høyskole og studenter frykter at et salg av boliger og fusjon vil ha en ødeleggende effekt for hele student og høyskolemiljøet i Narvik.

Vil statsråden ta initiativ til å stanse fusjons- og studentboligsalg i Narvik slik at studentenes interesser ivaretas?»

BEGRUNNELSE:

Ved en fusjon av Studentsamskipnadene i Narvik og Bodø vil det bli lagt opp til at 40 % av studentboligene i Narvik legges ut for salg. Det er i dag stor økning i studenttallet ved Høgskolen i Narvik samtidig som det er fullt belegg i studentboligene. En stor del av studentene kommer fra utlandet og mange av disse må ha visum for å kunne få studere i Norge, og dermed bolig og fast boligadresse. Studentsamskipnaden i Narvik driftes i dag meget godt og har driftsresultat som ligger helt i Norgestoppen. Det er nettopp på grunn av at eiendomsmassen er tilpasset studenttallet at driftsresultatet er blitt så bra. Et studentfiendtlig nedslag vil forverre rekrutteringsmulighetene til Høgskolen i Narvik, betydelig forverre driftssituasjonen og ikke minst forverre studentvelferden til studentene i Narvik. En slik utvikling kan neppe sies å være i tråd med regjeringens og Stortingets vedtatte nordområdepolitikk, hvor det bl.a. understrekes behov for en kraftig styrking av ingeniørutdanningen i nord, hvor Narvik er tiltenkt en helt sentral rolle.

Svar:

Jeg viser til brev datert 17. oktober 2012 med spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen om fusjonsprosessen mellom Studentsamskipnaden i Narvik og Studentsamskipnaden i Bodø samt salg av studentboliger i Narvik.

Før jeg svarer konkret på spørsmålet til representant Kristiansen synes jeg det er viktig å opplyse om noen faktiske forhold knyttet til Studentsamskipnaden i Narvik. Det er riktig som representant Kristiansen skriver at studentsamskipnaden nå går med posi-

tivt driftsresultat, men den rangeringen som fremkommer i utsagnet om å ligge på "Norgestoppen" når det gjelder drift er jeg ikke uten videre enig i.

Studentsamskipnaden i Narvik har gjennom økonomiske disponeringer og eiendomsutvikling som ikke har vært studentrettet, satt seg selv i en meget vanskelig økonomisk situasjon. Studentsamskipnaden hadde for 2011 en negativ egenkapital på 11,5 mill. kroner. Departementet har fulgt opp Studentsamskipnaden i Narvik siden 2008 og har i tillegg til ekstratilskudd på om lag 17,9 mill. kr gitt klare signaler med hensyn til avhending av eiendom og virksomhet som ikke er studentrelatert, samt en rekke andre økonomiske råd.

Samlet sett har dette bidratt til at studentsamskipnaden har kunne produsere et positivt driftsresultat de siste årene. Uten departementets inngripen og ekstra tilskudd til virksomheten kunne saken sett langt verre ut. Med all sannsynlighet ville konkurs vært utfallet.

Det er fattet vedtak om sammenslåing av Studentsamskipnaden i Narvik og Studentsamskipnaden i Bodø med virkning fra 1. januar 2013. Denne beslutningen ønsker jeg ikke å endre på.

Beslutningen om en ny organisering av studentvelferden for studentene i Narvik og Bodø har som hensikt å bevare og skape en mer robust studentvelferd for studiestedene samlet. Det er videre en forutsetning at velferdstilbudet til studentene i både Narvik og Bodø fortsatt skal tilbys lokalt, men innenfor rammene av en felles studentsamskipnad.

Departementet ønsker å ha en dialog med den nye studentsamskipnaden om hvordan vi skal få ned gjelden samtidig som vi skal kunne gi studentene rimelige og akseptable boligvilkår.

Kunnskapsdepartementet har et overordnet ansvar for å følge opp og bidra til at studentvelferden i Norge er best mulig. Nettopp fordi studentvelferden er så viktig, er det i noen tilfeller nødvendig med særskilte grep for å sikre en robust studentvelferd over hele landet.

Jeg mener at det grepet vi har tatt i Narvik har vært nødvendig og at det over tid vil styrke studentvelferden slik at studentene fortsatt vil se Narvik som et attraktivt og godt studiested. Jeg viser for øvrig til min redegjørelse i Stortingets spørretime onsdag 17. oktober i år om samme sak.

SPØRSMÅL NR. 119**Innlevert 17. oktober 2012 av stortingsrepresentant Laila Dávøy****Besvart 29. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«For pasienter og deres pårørende som lider av kronisk borreliose er sykdommen tung å leve med. Noen av dem ser seg nødt til å oppsøke private behandlere.

Hva er for tiden status på området kronisk borreliose når det gjelder forskning, antibiotikakonsensus og internasjonalt samarbeid?»

BEGRUNNELSE:

En norsk arbeidsgruppe som ble nedsatt av Helsedirektoratet i 2009, kom blant annet med anbefaling om å opprette en poliklinikk med landsfunksjon til å behandle tilfeller av borreliose med komplikasjoner. Den samme arbeidsgruppen anbefalte videre å utvikle nasjonale og internasjonale samarbeidsfora for å diskutere muligheten av nye testmuligheter og eksperimentell behandling.

Svar:

Jeg vil takke for spørsmålet om et tema jeg er engasjert i. Siden jeg tiltrådte som helse- og omsorgsminister har jeg mottatt en rekke henvendelser fra enkeltpersoner og miljøer som er opptatt av Borreliose.

Helsedirektoratet sendte våren 2010 anbefalinger om diagnostikk og behandling av Lyme borreliose til de regionale helseforetakene, kommunene og fylkesmennene. Anbefalingene bygget på rapporten fra den

bredt sammensatt faglig arbeidsgruppen som avsluttet sitt arbeid i 2009. I rapporten var det konsensus om behandlingsforslagene med unntak av hvilket medikament som skal være førstevalg ved visse ukompliserte tilfeller i primærhelsetjenesten. Helse Sør-Øst RHF, Helse Vest RHF og Helse Midt-Norge RHF rapporterer at ved diagnostikk og behandling forholder sykehusene seg til anbefalingene i rapporten til Helsedirektoratet og til internasjonale faglige retningslinjer på området. Helse Nord har ikke rukket å innhente nok informasjon til å besvare henvendelsen innen frist til å besvare Stortinget.

Fra Helsedirektoratet rapporteres det om stor forskningsaktivitet på området Lyme Borreliose, og at det jevnlig publiseres studier der etablert testmetodikk og behandlingsprotokoller utfordres. Også i Norge har flere forskningsprosjekter vært gjennomført de senere årene, bl.a. om borreliose hos barn. De siste ti årene har det vært publisert i alt 15 vitenskapelige artikler om Lyme borreliose fra norske fagmiljøer, ifølge Folkehelseinstituttet.

Forskere fra Norge, Sverige og Danmark skal nå samarbeide om å utvikle et kunnskapsnettverk om flåttbårne sykdommer i de tre landene. EU-prosjektet "ScandTick" har en totalramme på ca. 15 millioner kroner.

Helsedirektoratet opplyser at norske fagmiljøer er oppdatert om den siste utvikling på fagfeltet gjennom deltakelse i internasjonale fagfora.

SPØRSMÅL NR. 120**Innlevert 17. oktober 2012 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 25. oktober 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I Stortingets ordinære spørretime 10. oktober uttalte kunnskapsministeren at «Av de over 150 kommunene som ikke benytter seg av dette veldig gode videreutdanningstilbudet nå, er ca. en tredjedel Høyre-styrte».

Hvilken dokumentasjon har statsråden for dette utsagnet, og kan statsråden legge frem en samlet

oversikt over hvilke kommuner som ikke benytter seg av videreutdanningstilbudet, og hvilke partier som styrer disse kommunene?»

Svar:

Jeg viser til spørsmål fra representanten Elisabeth Aspaker med spørsmål om hvilke kommuner som ikke benytter seg av videreutdanningstilbud i

strategien Kompetanse for kvalitet, og hvilke partier som styrer disse kommunene.

I muntlig spørretime 10. oktober ga jeg som svar på oppfølgingsspørsmål fra representanten Aspaker at ca en tredel av kommunene som ikke deltar i videreutdanningen, er styrt av Høyre. Det riktige er at en tredjedel av de kommunene som har Høyreordfører, ikke deltar videreutdanningen. Det er i dag 119 kommuner som har ordfører fra Høyre. Av disse er det 34 som ikke benytter seg av videreutdanningstilbudet.

Representanten Aspaker ber om en oversikt over kommuner som ikke benytter seg av videreutdanningstilbud og hvem som styrer dem politisk. Opplysningene om kommuner som ikke deltar, er utarbeidet av Utdanningsdirektoratet og følger vedlagt.

Lenke til vedlegget:

<http://www.stortinget.no/dok15-201213-120-vedlegg>

SPØRSMÅL NR. 121

Innlevert 17. oktober 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 26. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Jeg viser til TV2s dekning av skatteamnestiet som tidligere politiansatte har fått etter avsløringen av svart arbeid for utenlandsk ambassade.

Kan jeg be om finansministerens redegjørelse for hva som har skjedd i saken og hans vurdering av de beslutninger som er gjort innenfor hans kompetanseområde?»

Svar:

Det er et viktig prinsipp at verken politiske myndigheter eller departementer skal gå inn i politiets behandling av konkrete straffesaker, eller i Skatteetatens saksbehandling i enkeltsaker. Utover å gi overordnede styringssignaler går Finansdepartementet heller ikke inn i vurderinger av hvordan underordnede etater organiserer den praktiske siden av sin saksbehandling.

På grunn av omtalen denne saken har fått i media, har Finansdepartementet likevel funnet at det er behov for å be om en orientering i saken. Skattedirektoratet sendte en slik orientering 16. oktober.

I lys av det som er blitt kjent gjennom media, har Skatteetaten også valgt å gi informasjon i form av en pressemelding om vurderingene som er gjort om årsaken til at sakene ble flyttet og årsaken til at Skatteetaten ikke påklaget politiets henleggelse. Skatteetatens pressemelding av 18. oktober d.å. ligger ute på etatens hjemmeside.

For en mer utfyllende gjennomgang av saken og regelverket viser jeg til mitt svar på spørsmål fra stortingsrepresentant Geir Ketil Hansen om skatteamnestiordningen av 23. oktober d.å. Jeg viser også til brev fra meg 30. april 2012, som er svar på spørsmål nr. 1251 fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde om reglene for frivillig retting. Begge brev følger vedlagt.

2 vedlegg til svar:

Vedlegg 1:

Svar på skriftlig spørsmål nr. 1251 (2011-2012) fra Tybring-Gjedde av 30. april 2012.

Se lenke:

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/fin/dok/andre/brev/brevtortinget/2012/svar-pa-sporsmal-nr-1251-fra-stortingsre.html?id=680436>

Vedlegg 2:

Svar på spørsmål fra stortingsrepresentant Geir Ketil Hansen av 23. oktober 2012.

Se lenke:

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/fin/dok/andre/brev/brevtortinget/2012/svar-pa-sporsmal-fra-stortingsrepresentanta.html?id=705639>

SPØRSMÅL NR. 122**Innlevert 17. oktober 2012 av stortingsrepresentant Anne Karin Olli****Besvart 24. oktober 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«I dag er det fritt kongekrabbefiske fra Nordkapp og vestover. Nordkapp og alle kommuner øst er imidlertid med i det kommersielle kongekrabbefisket, og det er satt en geografisk grense for dette ved 26°Ø i Nordkapp kommune. Konsekvensen er at mange kystsamfunn vest for grensen opplever en raflytting.

Hvilke kriterier har statsråden brukt når hun fastslår at dagens grense er "hensiktsmessig"?»

BEGRUNNELSE:

I Dokument nr. 15:1762 (2011-2012) svarer statsråden følgende: "Ett sted må grensen gå, og dagens grense er vurdert å være hensiktsmessig for å begrense videre spredning av kongekrabben.". Det hadde vært meget interessant for allmennheten å vite hva som ligger bak vurderingen av hensiktsmessighet. Mange kystsamfunn vest for grensen, blant annet Måsøy kommune, opplever at fiskere flytter østover. I 2012 er det åtte fiskere som har flyttet, eller planlegger å flytte, fra kommunen for å kunne utøve sitt yrke et annet sted.

Svar:

Da vestgrensen for det regulerte området ble satt ved 26°Ø i august 2004, var dette bl.a. basert på en tilrådning fra Havforskningsinstituttet om at en slik grense – ved 26°Ø og videre langs vestsiden av Porsangerfjorden – ville være mest hensiktsmessig for å kunne lykkes i å begrense spredningen vestover langs kysten. Dette basert på topografien i området.

Vestgrensen ved 26°Ø ble også nøye vurdert i St.meld. nr. 40 (2006-2007) Forvaltning av kongekrabbe. Både Havforskningsinstituttet og Fiskeridirektoratet vurderte da at en vestgrense ved 26°Ø ville være mest hensiktsmessig for å begrense videre spredning av krabben vestover. Det ble samtidig bestemt at den åpne adgangen til å delta i det regulerte området øst for 26°Ø skulle avgrenses til fiskere hjemmehørende i det samme området. Stortinget behandlet og sluttet seg som kjent til meldingen i mars 2008.

Vest for 26°Ø er det ingen adgangsbegrensning i fisket etter kongekrabbe. Etter initiativ fra Måsøy kommune innførte vi imidlertid i 2009 et generelt forbud mot å fiske med krabbeteiner med fartøy over 21,35 meter i kystnære områder. Dette for å skjerme lokal flåte og tradisjonelt fiskeri fra redskapskonflikt med større fartøy som fangster kongekrabbe. Departementet har således vært oppmerksom og iverksatt tiltak som skjermer for uheldige virkninger i det området som ligger nærmest inntil det regulerte området, hvor interessen for å delta i det frie fisket sannsynligvis er størst.

Det siste året er det blitt rimelig klart at nedfangstingen vest 26°Ø har vært effektiv. Tettheten av kongekrabbe, og dermed fangstratene, er betydelig redusert. Dette er helt i tråd med målsettingen i stortingsmeldingen om kongekrabbe. Redusert forekomst av kongekrabbe i vest er ikke et argument for å flytte grensen vestover.

SPØRSMÅL NR. 123**Innlevert 17. oktober 2012 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 22. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Det fremgår av VG 15. oktober at dommeravhør av barn som er utsatt for vold eller seksuelle overgrep i snitt skjer 63 dager etter at saken er anmeldt. I Kristiansand er det så mye som 80 dager. Straffeloven § 239 krever at dette skal skje innen 14 dager.

Hva er årsaken til at det tar så lang tid og hva gjør

statsråden for å sikre at barns rettssikkerhet blir ivaretatt?»

BEGRUNNELSE:

Statlig Barnehus er et tverrfaglig kompetansesenter for barn som har vært utsatt for vold og seksuelle overgrep, hvor dommeravhør av barn foretas. Ifølge

straffeloven § 239 skal dommeravhør av barn i sedelighetssaker skje innen to uker fra de er anmeldt. Årsmeldinger fra Barnehusene viser at det i snitt tar 63 dager før anmeldte saker blir gjennomført. Det er 49 dager lengre enn straffeloven tilsier. Barn blir ikke prioritert av politiet, noe som er helt uakseptabelt og rettsikkerheten svekkes betydelig.

Forskningen viser klart at barn som er utsatt for overgrep kan slite med dette i lang tid, og utvikle psykiske lidelser. Tidlig intervensjon er derfor svært kritisk for å gi barn den hjelpen de trenger.

Foreldre får beskjed om at de ikke skal påvirke barnet i noen retning før avhøret finner sted. Det medfører at de ikke kan være til hjelp for barnet sitt, noe som er svært vanskelig og uheldig for barnet. Denne problematikken underbygges av psykologer.

Medisinsk undersøkelse av barnet skjer som oftest i sammenheng med dommeravhør, og når det kan gå så lang tid som 63 dager, og i noen tilfeller lengre, kan viktige bevis gå tapt. Noe som kan medføre at saken svekkes betydelig.

Svar:

Etterforskning av seksuelle overgrep mot barn er en prioritert oppgave. I den praktiske håndteringen av den enkelte sak er det viktig å sikre bevis samtidig som hensynet til den anmeldtes rettssikkerhet ivaretas.

Det er ikke akseptabelt at det tar så lang tid å gjennomføre dommeravhør.

Hovedårsaken til tidsbruken synes å være mangel på etterforskere med dommeravhørskompetanse, selv om dette varierer noe mellom politidistriktene. Får å avhjelpe dette har Politihøgskolen økt dommeravhørsutdanningen fra 15 i 2010 til 48 i 2012, samt iverksatt kompetanse-utviklende tiltak rettet mot etterforskere som har gjennomgått dommeravhørsutdanning tidligere. Det er også bestemt at Politidirektoratet skal utarbeide en nasjonal oversikt over personer med dommeravhørskompetanse, slik at politidistrikt med begrenset kapasitet lett kan få oversikt over mulighet for bistand fra annet distrikt.

Hensynet til å gjennomføre en best mulig etterforskning vil i en del tilfeller nødvendiggjøre at dommeravhøret finner sted noe senere enn hva dommeravhørsforskriften forutsetter som en hovedregel. En av årsakene som oppgis er ønsket om å unngå gjentatte avhør av barnet. En annen årsak er faren for at etterforskningen skades: Når dommeravhør berammes, skal mistenkte varsles og vedkommende får status som siktet. Slik kunnskap om forestående dommeravhør kan gi siktede mulighet til å påvirke den som skal avhøres og til å fjerne bevis. Både hensynet til å unngå gjentatte avhør og etterforskningstaktiske hensyn begrunner innhenting av ytterligere informasjon eller bevissikring før saken oversendes retten for berømming av dommeravhør. Forskrift om dommeravhør og observasjon 2. oktober 1998 § 4 tar høyde for dette, når den fastsetter at avhøret «skal foretas så fort som mulig og senest innen to uker etter at anmeldelsen av den straffbare handlingen er inngitt til politiet, med mindre særlige grunner tilsier at det foretas senere».

I en del tilfeller vil det være en utfordring for domstolen å finne tidspunkt for dommeravhør som passer for de aktørene som skal være tilstede; dommer, forsvarer, påtalejurist, etterforsker og bistandsadvokat. Jeg forutsetter dog at alle aktørene av hensyn til barnets beste strekker seg langt for raskt å få på plass dommeravhør.

I november åpner det åttende Statens Barnehus, i Ålesund. Jeg har tro på at det vil ha betydning for utviklingen av dommeravhør.

Justis- og beredskapsdepartementet har nylig mottatt rapport fra en arbeidsgruppe som har gjennomgått regelverket for dommeravhør og observasjon av barn og psykisk utviklingshemmede. Arbeidsgruppen har presentert forslag til endringer i regelverket. Samtidig mottok man Barnehusevalueringen 2012 (Delrapport 1 og 2). Disse er nå til behandling i departementet og vil være viktige i vårt videre arbeid med dommeravhør generelt, og særlig i arbeidet med å få ned saksbehandlingstiden.

SPØRSMÅL NR. 124**Innlevert 18. oktober 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 23. oktober 2012 av utviklingsminister Heikki Eidsvoll Holmås****Spørsmål:**

«Hva mener statsråden om mikrofinans som virkemiddel i kampen mot fattigdom, og hvordan ønsker statsråden å prioritere mikrofinans i den norske utviklingspolitikken?»

BEGRUNNELSE:

Mikrofinans har vært et anerkjent tiltak i den norske utviklingspolitikken for å stimulere fattige entreprenørers verdiskapning. Mikrofinans er et tiltak rettet mot enkeltpersoner og grupper som ikke har tilgang til kommersielle banker på grunn av manglende garantier i egen eiendom og høye administrasjonskostnader forbundet med små lån. Økt tilgang til mikrofinansordninger styrker fattige menneskers mulighet til å skape egne inntekter som et vesentlig bidrag i kampen mot fattigdom. Tanken bak mikrofinans er å bidra til at mennesker kan ta kontroll over eget liv og skape sin egen fremtid. Det kan se ut til at mikrofinans de siste årene har blitt nedprioritert som virkemiddel i kampen mot fattigdom til fordel for andre virkemidler, selv om disse små lånene faktisk gir store muligheter for enkeltmennesker.

Svar:

Mikrofinans har spilt og spiller en svært viktig rolle for veldig mange fattige. Det er bevist at mikrolån hjelper fattige til å håndtere sin fattigdom og dermed bedrer sin livskvalitet. Rundt 70 % av verdens fattige mangler fortsatt tilgang på finansielle tjenester; dette tilsier at behovet for mikrofinans fortsatt er stort. Mikrofinans har medvirket til å styrke kvinners stilling i stort omfang.

Det har vært vanskelig å dokumentere at mikrofinans bidrar til redusert fattigdom. Lån til små og mellomstore bedrifter synes å ha større betydning for den økonomiske utviklingen, da dette bidrar til etablering

av mer formelle arbeidsplasser. De studier som er foretatt av dette er imidlertid i stor grad basert på svak metodologi og utilstrekkelige data.

Mikrofinans er mer enn smålån til fattige. Det inkluderer et knippe av ulike tjenester og aktører; fra klassiske låneprodukter til forsikring, og fra tradisjonelle tilbydere som mikrofinansinstitusjoner til mobiltelefonoperatører. Det overordnede mål for mikrofinansindustrien har til enhver tid vært å bygge opp et tilbud om finansielle tjenester til alle.

For at mikrofinans skal være bærekraftig, er det viktig at aktørene er profesjonelle, at sektoren er regulert, og at kundene gis opplæring. De siste år har vi sett en positiv utvikling på alle disse områdene. Norge er med på å legge til rette for en slik positiv og bærekraftig utvikling av mikrofinanssektoren, ved å gi støtte til organisasjoner som er engasjert i kompetanse- og institusjonsbygging, herunder forskning og utarbeidelse av standarder og retningslinjer, for å forbedre sektoren som helhet. Det vil vi fortsette med.

Mikrofinanssektoren er en ung næring i konstant utvikling som har gått fra bistandsfinansiering til å bli gradvis mer integrering i den kommersielle finanssektoren. Norsk gavebistand til sektoren er en refleksjon av denne utviklingen. På 90-tallet var Norges innsats inn mot mikrofinanssektoren preget av gavefinansiering til enkeltinstitusjoner som Grameen, BRAC og Pride. I dag har disse mikrofinansinstitusjoner flere alternative finansieringskilder.

Norsk hovedsatsing på mikrofinans er derfor i dag kommersielle investeringer gjennom Norfund. Til tross for at bistandsbudsjettet har økt signifikant siden 1998 har norsk ODA fra bistandsbudsjettet til mikrofinanseringsprosjekter gått ned fra 0,82 % til 0,12 %. Skiftet gjenspeiler modningen av mikrofinansindustrien, fra tidligere å være helt avhengig av gavebistand til nå å være en mer kommersielt finansiert industri.

SPØRSMÅL NR. 125**Innlevert 18. oktober 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 26. oktober 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Er statsråden enig med Rovdyrsoneutvalgets forslag til å fortsatt ha rovdyrsoner?»

Svar:

Som ei oppfylging av rovviltforliket frå juni 2011 sette Miljøverndepartementet i vår ned eit utval som skulle evaluere ulvesona (forvaltningssona for yng-

lande ulv). Eg går ut frå at representanten i sitt spørsmål syner til dette utvalet og deira rapport som vart overlevert meg 15. oktober.

Eg vil sjå denne evalueringa av ulvesona i samanheng med oppfylginga av rovviltforliket når det gjeld bestandsmål for ulv, og vil fylgje opp rapporten på eigna måte.

SPØRSMÅL NR. 126**Innlevert 18. oktober 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 24. oktober 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«I Kåfjord i Troms er det blitt færre gårdsbruk som driver med sau pga. store tap av husdyr. Det ene store gårdsbruket som er igjen på nordsiden har i år opplevd store tap på ca. 33 %. Terrenget gjør det umulig å gjete og svært vanskelig å kunne dokumentere tap. Gårdbrukeren er fortvilt over tapene, og rovdirene, i hovedsak gaupe, jakter på disse sauene siden det er de eneste som er igjen på utmarksbeite på nordsiden av fjorden.

Vil statsråden ta initiativ til en ny gjennomgang av kjerneområde for rovdyr i Kåfjord?»

Svar:

Bestandsmålet for gaupe er 65 årlige ynglinger nasjonalt. Det er kun region 1 (Sogn og Fjordane, Hordaland, Rogaland og Vest-Agder) som ikke har bestandsmål for gaupe. Bestandsmålet for region 8 (Troms og Finnmark) er på 10 årlige ynglinger.

I rovviltforliket er det presisert at antall ynglinger skal holdes så nær bestandsmålet som mulig. Store svingninger i bestanden har vært en utfordring for gaupeforvaltningen. De siste årene har bestanden variert mellom 44 ynglinger i 2004 til 92 ynglinger i 2009. Miljøforvaltningen har de senere årene lyktes med å forvalte gaupebestanden i samsvar med bestandsmålet. En rapport fra rovdatabaser viser at vi før jakt i 2012 hadde 69 ynglinger, noe som må sies å være

en presis forvaltning. I region 8 var det 13 ynglinger, hvorav én var delt med Sverige, og én med Russland.

Norsk Institutt for Naturforskning (NINA), har utviklet en ny prognosemodell for å beregne antallet ynglinger. Denne håper vi skal være med på å gi en enda mer presis gaupeforvaltning, i tråd med rovviltforlikets forutsetninger.

Rovviltnemnda i hver enkelt region har ansvaret for å utarbeide en forvaltningsplan for rovvilt. I forvaltningsplanen som rovviltnemnda i region 8 vedtok i september 2007, har nemnda delt regionen i A- og B-områder, der B-områder er områder der det av hensyn til bufe og tamrein ikke er ønskelig med rovdyr.

Rovviltnemnda i region 8 vedtok 27. oktober 2011 en kvote for gaupejakt i fylkene Troms og Finnmark for 2012. Kvoten ble satt til totalt 29 dyr, fordelt med 15 i Finnmark og 14 i Troms. I vedtaket var det tatt hensyn til inndelingen i området i A- og B-områder, slik at intensjonen om å ikke ha rovdyr i B-områdene kan oppfylles. Vedtaket ble påklaget av Fellesaksjonen for ulv, men rovviltnemndas vedtak ble opprettholdt av Miljøverndepartementet.

Jeg regner med at den enkelte rovviltnemnd med jevne mellomrom vurderer sine forvaltningsplaner, og at de om nødvendig foretar justeringer dersom det er nødvendig for å ivareta målsettingene å ta vare på rovviltet, samtidig som det skal kunne drives med utmarksbeite med bufe og tamrein. Hos Fylkesmannen i Troms har jeg fått opplyst at en justert forvaltnings-

plan nå er ute på høring med høringsfrist 1. desember 2012. Der er det blant annet foreslått en endring på

nordsiden av Kåfjord på grunn av store skader hos en saueeier.

SPØRSMÅL NR. 127

Innlevert 18. oktober 2012 av stortingsrepresentant Håkon Haugli

Besvart 25. oktober 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Flere familier med barn født av surrogat i utlandet mottok i fjor brev fra Skattedirektoratet om at registreringen av foreldreskap i Folkeregisteret ville bli endret. Barne- og likestillingsdepartementet har i en lengre periode arbeidet med løsninger for disse familiene og andre familier med barn født av surrogat.

Hva er status i arbeidet med å sikre juridisk tilhørighet mellom barn født av surrogat i utlandet og deres faktiske foreldre?»

Svar:

Skatteetaten avdekket i 2011 at noen barn som bor i Norge og som er født av surrogatmor i utlandet mangler juridiske foreldre (heretter kalt "rettesakene"). Barna er registrert med foreldre i folkeregisteret uten at foreldreskap er riktig fastsatt etter norsk rett. Registreringen i folkeregisteret er ingen rettsstiftende handling, og gir i seg selv ingen rettsvirkninger.

De fleste sakene lar seg løse innenfor gjeldende rett, og regelverket er avklart i brev til etatene NAV, Skatteetaten og Bufetat, og kommunisert utad på regjeringen.no. Jeg legger til at departementets brev til etatene innebærer en generell avklaring av gjeldende rett om foreldreskap for barn født av surrogatmor i utlandet, og har dermed ikke bare betydning for "rettesakene".

Det er imidlertid slik at ikke alle kan benytte dagens regelverk og det har vist seg å være behov for midlertidige ordninger for barn i Norge født av surro-

gatmor i utlandet. På denne bakgrunn vedtok Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet 23. mai 2012 en midlertidig forskrift om anerkjennelse av farskap fastsatt i utlandet for barn født av surrogatmor. For å fange opp øvrige tilfeller, har departementet hatt på høring forslag til midlertidig lov om overføring av foreldreskap. Forslaget muliggjør foreldreskap for fars ektefelle, partner eller samboer etter at far er død, videre etter skilsmisse eller samlivsbrudd. Surrogatforeningene har i høringen bedt om at forslaget utvides til også å omfatte samboere og ektefeller. Dette er noe jeg ser på i den videre oppfølgingen.

Det er Finansdepartementet som har det overordnede ansvaret for Skatteetaten og sakene som er feilregistrert i folkeregisteret. Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet og Finansdepartementet samarbeider imidlertid om oppfølgingen, og det avholdes ellers felles etatsmøter for å sikre fremdrift, likebehandling og gode prosesser. Bufetat region øst har fram til nå hatt et særlig ansvar for å veilede partene i "rettesakene".

Barne- likestillings- og inkluderingsdepartementet vil forsterke veiledningstilbudet i samarbeid med Finansdepartementet ved å etablere en særskilt veiledningsgruppe for partene i "rettesakene". Veiledningsgruppen, bestående av en representant fra hver av de tre etatene, skal gi direkte og personlig bistand til de som har behov for det, herunder veiledning om regelverk, saksgang og utfylling av søknader.

SPØRSMÅL NR. 128**Innlevert 18. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 25. oktober 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Stolpen gård i Saltdal (etabl. i 1830) driver som eneste aktør med sauedrift i sitt område, nektes nå å benytte ATV ifm. kjøring to ganger per uke til Kvitbergvatnet ifm. tilsyn og fôring. En slik tillatelse eksisterte tidligere. Avslag på ATV kjøring fra Jarbrufjell til Kvitbergvatnet fremstår som grov forskjellsbehandling, i og med at andre aktører er gitt tillatelse.

Vil statsråden nå sørge for å fjerne forskjellsbehandlingen, innvilge Stolpen gårds søknad og bidra til at gårdsdriften fortsatt kan eksistere?»

BEGRUNNELSE:

Stolpen gård i Saltdal ble etablert svært lenge før innføring av landskapsvernområde og nasjonalpark i Saltdal/Saltfjell-området. For Stolpen gård er det helt avgjørende for gårdsdrift, dyrevern og sikkerheten til dyrene at ATV kan benyttes to ganger per uke på strekningen Jarbrufjell til Kvitbergvatnet. Stor rovviltbestand i området sammen med store avstander fra gård og bopel til beiteområder nødvendiggjør bruk av ATV, på sammen måten som eksempelvis reindriftsnæringen ser seg nødt til. Det fremstår som grov forskjellsbehandling, når Stolpen gård nektes å benytte ATV samtidig som andre gis tillatelse. Uten at eier av Stolpen gård kan benytte ATV to ganger per uke til området Kvitbergvatnet ifm. tilsyn og fôring, vil opphør av gårdsdriften kunne bli et sannsynlig utfall. Et slikt utfall kan neppe sies å være innenfor intensjonene rundt forvaltning av landskapsvernområder og nasjonalparker, hvor det nettopp åpnes og ønskes den type næringsvirksomhet som Stolpen gård utøver.

Svar:

Saltfjellet–Svartisen er Noregs mest variasjonsrike nasjonalpark. Frå den ville Nordfjorden i vest strekker parken seg via høge fjell og evig is til frodige fjellbjørkedalar med stilleflytande elver. Lengst aust går parken over i Saltfjellet sine opne fjellvidder med store lausmasseavsetningar frå istida.

Saltfjellet–Svartisen nasjonalpark blei oppretta i 1989. Føremålet med Saltfjellet–Svartisen er å ta vare på eit vakkert og tilnærma urørt fjellområde med sitt plante- og dyreliv og geologiske førekomstar. I Gåsvatnan landskapsvernområde, som og blei oppretta i 1989, er føremålet å ta vare på eit eigenarta og vakkert naturlandskap. Det femner og om Jarbrudalen med Russåga, som er Noregs største uregulerte un-

derjordiske elv og dei store botaniske verdiane ikring Kvitberget og Skjevlfjellet.

I Saltfjellet–Svartisen nasjonalpark og Gåsvatnan landskapsvernområde er det eit generelt forbod mot motorisert ferdsel i utmark.

Eigar av Stolpen gard søkte 14. mai i år om dispensasjon frå verneforskriftene for Saltfjellet–Svartisen nasjonalpark og Gåsvatnan landskapsvernområde, for bruk av terrengmotsykkel på barmark på strekninga Stolpen gard til Stolpen-hytta ved Kvitbergvatnet. Grunngevinga for søknaden var tilsyn og sanking av sau på beite i fjellet. Den omsøkte køyringa frå Nordlund fjellgard til Stolpen-hytta ved Kvitbergvatnet, vil skje i utmark og er dermed i strid med både verneforskrifta for nasjonalparken og landskapsvernområdet og lova om motorisert ferdsel i utmark.

Sau går på fjellbeite mange stader i Noreg og bruk av terrengmotsykkel i samband med tilsyn i utmark er særskilt vurdert i Miljøverndepartementet sitt rundskriv T-1/96 Motorferdsel i utmark. I rundskrivet står det at lova ikkje opnar opp terrengkjøring i samband med tilsyn av dyr på utmarksbeite.

I 2009 og 2010 fekk eigar av Stolpen gard løyve frå Fylkesmannen i Nordland til bruk av terrengmotsykkel i samband med tilsyn av sau. Løyvet den gongen gjaldt motorisert transport frå grensa av Gåsvatnan landskapsvernområde og opp til Nordlund fjellgard, på den eksisterande tilkomstvegen. Grunngevinga for slikt løyve var at ei avgrensa køyring på denne tilkomstvegen ikkje ville påføra terrenget og vegetasjonen vesentleg skade. Slikt løyve har eigar av Stolpen gard også fått i 2012, jf. Miljøverndepartementets brev av 9. oktober 2012 og nasjonalparkstyret sitt vedtak av 9. juli 2012.

Når det gjeld bruk av terrengmotsykkel frå Nordlund fjellgard og vidare opp til Kvitbergvatnet, endra departementet nasjonalparkstyret sitt vedtak av 15. juli 2012. Grunngevinga for å ikkje tillate slik køyring er omsynet til dei store naturverdiane som finst i Jarbrudalen og ikring Kvitbervatnet, og at køyring med terrengmotsykkel inntil 2 turar i veka, i perioden 15. juni – 15. oktober vil kunne medføre omfattande køyreskadar i terrenget.

I verneforskrifta for Gåsvatnan landskapsvernområde står det eksplisitt at drift av den eksisterande innmarka på fjellgarden Nordlund av Jarbrufjell skal kunne halde fram, sjølv etter at området blei verna i 1989. I den samanheng er det teke inn eit punkt om at naudsynt transport til denne fjellgarden, og ei viss

opparbeiding av tilkomstvegen skal vere mogleg. Det vart sett som vilkår at vegen skulle stengast med bom, for å avgrense bruken av vegen.

I samband med denne saka er det hevda at det er urimeleg å gje dispensasjon til å frakte ut elgslakt ved bruk av terrengmotersyssel i det same området, men ikkje til tilsyn av sau på beite. Verneforskrifta for Saltfjellet-Svartisen nasjonalpark og Gåsvatnan landskapsvernområde har inga eigen heimel til å gje løyve til utfrakt av elg og hjort, men mange nyare verneforskrifter har det. Grunngevinga for at det kan opnast for motorferdsel i slike tilfelle er vekta på det som skal fraktast ut av området. Dette omsynet gjer seg ikkje gjeldande ved motorferdsel i samband med sauesanking eller tilsyn av sau på beite. Behovet for transport er og meir avgrensa både i omfang og tid,

og vil difor ikkje påføra terrenget og vegetasjonen same form for skade. No i år har nasjonalparkstyret gjeve løyve til bruk av terrengmotersyssel i samband med frakt av skutt elg, frå Tverrlimyra og til Jarbrufjell gard, mens det frå fjellgarden og vidare opp til Kvitbergvatnet er stilt krav om å nytte elgtrekk. Det er eit lettare terrenggåande køyretøy som kan utstyrt med beltetrekk og som difor set mindre spor i terrenget.

Eg vil understreka at tilsyn av dyr på utmarksbeite primært skal skje utan bruk av køyretøy. Terskelen for å tillate slik motorferdsel skal generelt vere høg i våre verneområde som har nasjonale naturmangfaldverdiar, og i nasjonalparkar vil terskelen for å få slikt løyve vere enda høgare.

SPØRSMÅL NR. 129

Innlevert 19. oktober 2012 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 29. oktober 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«En undersøkelse gjort av Fagbladet Utdanning viser at så mange som 5.000 elever er tatt ut av ordinær skole og plassert i spesialtilbud. Undersøkelsen viser også at det ikke finnes noen oversikt over hvilke årsaker som ligger til grunn for å ta elevene ut av ordinær skole og heller ikke hvilken utdanning de faktisk får. Disse forholdene gjør det blant annet vanskelig å føre tilsyn med at elevene får det de har krav på etter opplæringslov m.v.

Hva vil statsråden foreta seg for å kartlegge situasjonen for disse elevene?»

Svar:

Representanten Tord Lien viser til reportasjeserien i Fagbladet Utdanning om elever som tas ut av sin faste klasse eller ut av nærskolen sin.

Regjeringen kom i 2011 med Meld. St. 18 (2010-2011) Læring og fellesskap. Her viser departementet til at inkludering er et grunnleggende prinsipp i regjeringens utdanningspolitikk. Jeg vil understreke at skolen skal tilrettelegge opplæringen etter elevenes evner og forutsetninger. Skolen skal blant annet tilpasse organiseringen av opplæringen, materiell og læremidler. Elever som ikke har eller som ikke kan få tilfredsstillende utbytte av det ordinære opplærings tilbudet, og derfor har behov for en mer omfattende

tilpasset opplæring, har rett til spesialundervisning etter opplæringsloven § 5-1. Det betyr at skolens evne til å gi elevene tilpasset opplæring er med på å avgjøre behovet for spesialundervisning.

I meldingen viser jeg til at mange skoler bør kunne gjøre mer innenfor rammen av tilpasset opplæring før elevers behov for spesialundervisning eventuelt utredes av PP-tjenesten. I tråd med dette har jeg nylig sendt på høring et forslag om å lovfeste en plikt til å vurdere utbyttet av det ordinære opplærings tilbudet, og eventuelt prøve ut tiltak, før det fattes vedtak om spesialundervisning.

Skoleåret 2011/2012 sluttet vi å registrere elever i avdeling for spesialundervisning ved egen skole da det var for mye feilregistrering. For skoleåret 2012/13 er det imidlertid lagt til et nytt spørsmål til kommunene om antallet elever i faste avdelinger for spesialundervisning. Dette skal favne alle elever som får spesialundervisning utenfor ordinær klasse eller nærskole. Grunnskolens informasjonssystem (GSI) gir i dag ingen data på årsaker som ligger til grunn for ulike organiseringsformer. Den gir heller ingen informasjon om hvilken opplæring den enkelte elev får. Det er ikke ønskelig å øke rapporteringsbyrden for skoleeiere. Derfor vil jeg ikke gjennom GSI pålegge skoleeiere detaljert rapportering for denne elevgruppen.

Fylkesmennene skal føre felles nasjonalt tilsyn

for perioden 2013-2016, der det overordnede temaet er hvorvidt skoler og skoleeier legger til rette for at elevene gis de samme mulighetene til å få et tilfredsstillende utbytte av opplæringen. Tilsynet vil også omfatte den gruppen som representanten viser til. Det skal legges vekt på å få til et godt samspill mellom det nasjonale tilsynet og veiledning om regelverket.

Det er viktig med god spesialpedagogisk kompetanse i skolen. Jeg har derfor nylig opprettet en ekspertgruppe som i samarbeid med Norges fors-

kningsråd skal utarbeide en oppdatert kunnskapsstatus over forsknings- og utviklingsarbeid på det spesialpedagogiske området. Ekspertgruppen består av vitenskapelige ansatte med høy forskerkompetanse på det spesialpedagogiske feltet, representanter fra Statped, barnehagen, skolen og eiersiden.

Det er manglende kunnskap om årsaker til og effekter av spesialpedagogisk hjelp og spesialundervisning. Jeg vil øke bevilgningen til det tiårige forskningsprogrammet Utdanning 2020, for å styrke forskningen på dette området.

SPØRSMÅL NR. 130

Innlevert 19. oktober 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 1. november 2012 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at forbrukere enklere kan ta kvalifiserte produktvalg, og mener statsråden relevant produktinformasjon bør gjøres tilgjengelig i maskinlesbare format?»

BEGRUNNELSE:

Mangel på produktinformasjon er et utbredt problem. Landbruks og Matdepartementets NOU 2011: 4, Mat, Makt og Avmakt påpeker informasjonsgapet som eksisterer mellom leverandør og forbruker, regjeringen har påpekt at sammenhengen mellom forbruk, klima og miljø skal synliggjøres. I dag er det vanskelig for en forbruker å ta kvalifiserte produktvalg basert på helse, miljø, og etikk, fordi informasjonen på emballasjen bruker liten skrift, uforståelige fremmedord, samlebetegnelser osv. Digitalisering vil forenkle hverdagen for mange med ulike behov. Svaksynte vil kunne skanne og forstørre skriften på et lesebrett. Allergikere kan koble den digitale produktinformasjonen mot informasjon fra Astma- og allergiforbundet osv.

Det finnes mange tekniske hjelpemidler i dag som vil gjøre det enklere for forbrukere å ta informerte valg om varer. Et eksempel på dette er Forbrukerrådets populære tjeneste, Hormonsjekk, hvor forbrukeren kan sjekke om et produkt inneholder hormonforstyrrende stoffer i utvalgte hudpleieprodukter. Organisasjonen Informed Individual har med prosjektmidler fra Fornyingsdepartementets Nettskap 2.0 laget den mobile tjenesten Innsikt. Den lar forbrukere skanne dagligvarer og derigjennom få se synspunkter

om varen sett fra forbrukerens eget verdigrunnlag. For eksempel kan en person som ønsker å bevare regnskogen velge å se synspunktene som Regnskogsfondet har om ingrediensen palmeolje når han skanner ulike matprodukter. Ved hjelp av åpne produktdata kan alle varer enkelt knyttes opp mot synspunkter fra ulike organisasjoner som Bellona, Grønn Hverdag, Cøliakiforeningen, Fair Trade osv.

Lovverket i dag sier bare at informasjonen skal være tilgjengelig på emballasjen.

Miljøorganisasjonene Bellona, Natur og Ungdom, WWF, Oikos Økologisk Norge, Framtiden i Våre Hender, Regnskogsfondet og Grønn Hverdag krever allmentilgang av produktdata fordi de mener det er viktig for miljøet. Frem til nå har dagligvarebransjen vist liten vilje til å gjøre selv enkle data tilgjengelig for allmennheten.

Ved å sørge for at informasjonen tilgjengeliggjøres i åpne og maskinlesbare formater vil forbrukerne ved hjelp av enkel teknologi, som allerede er utviklet, kunne gjøre kvalifiserte produktvalg. Det er grunn til å tro at dette vil bedre hverdagen til allergikere, fremme konkurranse og styrke en bærekraftig utvikling.

Svar:

Arbeidet med viderebruk av offentlige data viser hvilke muligheter som finnes for å bygge gode, enkle tjenester når data gjøres tilgjengelig i maskinlesbare formater.

Produktinformasjon faller imidlertid ikke inn under definisjonen av offentlige data, slik uttrykket vanligvis brukes. Tilgjengeliggjøring av data slik det

foreslås forutsetter ny regulering av private aktører, og er derfor mer krevende.

Temaet om merking av matvarer spesielt er omhandlet i NOU 2011:4: Mat, makt og avmakt – om styrkeforholdene i verdikjeden for mat. NOU 2011:4 har vært på høring, og er nå til behandling i Landbruks- og matdepartementet.

Etter markedsføringsloven § 10 tredje ledd kan departementet ved forskrift påby næringsdrivende å iverksette informasjonstiltak for å lette kundens bedømmelse av pris, forretningsvilkår, kvalitet og andre egenskaper. I Barne-, likestillings-, og inkluderingsdepartementets høringsutkast til ny forskrift om prisopplysning, er det foreslått å innføre plikt om inn-

rapportering av data til Finansportalen. Forskriften ventes å tre i kraft 1. januar 2013. I høringen ble det også skissert at slik plikt til å avgi opplysninger til prisportaler kan tenkes utvidet til flere tjenesteytende bransjer.

Et generelt krav om tilgjengeliggjøring av data vil pålegge næringsdrivende omfattende plikter og reiser en rekke juridiske, konkurransemessige, administrative og økonomiske problemstillinger. Det foreligger av den grunn ingen planer om å sette i gang arbeid med sikte på et generelt pålegg om at alle produktdata skal gjøres tilgjengelig for allmennheten i maskinlesbare formater på det nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 131

Innlevert 19. oktober 2012 av stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen

Besvart 19. oktober 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hva er statsrådets vurdering av saken, og hvordan følges denne alvorlige saken opp fra myndighetenes side?»

BEGRUNNELSE:

Det har i lengre tid fremkommet opplysninger om problemer med utbyggingen på Yme-feltet, sist omtalt i statsbudsjettet for 2013. I sommer ble plattformen av sikkerhetshensyn avbemannet. Det fremgår nå også av oppslag i TV2 at det er sannsynlig at plattformen kan komme til å kollapse i dårlig vær. Det skal ikke være mennesker på plattformen og brønnene er sikret. Det er helt klart behov for en redegjørelse om situasjonen, og hvordan denne alvorlige saken nå følges opp.

Svar:

Jeg er blitt gjort kjent med at det anses å være en reell risiko for at YME-plattformen i Nordsjøen kan kollapse i løpet av vinteren. Yme ligger i den sørøstlige delen av Nordsjøen på 77-93 meter havdyp. Yme er det første oljefeltet på norsk sokkel som blir bygget ut på nytt etter at det har vært stengt ned. Talisman er operatør for plattformen. Single Buoy Mooring (SBM) er eier. Ny Plan for utbygging og drift (PUD) for Yme ble godkjent ved kongelig resolusjon

i mai 2007. Det er redegjort for endringer i kostnadsbildet for YME under ”prosjekter under utbygging” i regjeringens forslag til statsbudsjett for 2013 under Olje- og energidepartementet.

Petroleumstilsynet har fulgt opp operatør/lisensen siden Plan for utbygging og drift av YME ble godkjent. Med bakgrunn i sikkerhetsmessige utfordringer ble YME-plattformen avbemannet 10. juli i år. Den er i dag ubemannet. Det er en begrenset mengde forurensende stoffer om bord. Brønnene er sikret med dypsatte plugg som ikke skal bli påvirket av en eventuell kollaps. En eventuell kollaps vurderes derfor å ikke innebære umiddelbar risiko for mennesker eller miljø. Den største risikofaktoren, slik situasjonen er nå, er tap av materielle verdier.

Jeg har hatt møte med Petroleumstilsynet og forsikret meg om at de har tett kontakt med operatøren om oppfølgingen av saken. Dette dreier seg både om hvilke tiltak som er mulig for operatøren å iverksette for å sikre at plattformen ikke kolliderer, samt beredskap ved en eventuell kollaps. Hovedinnsatsen med oppfølgingen av situasjonen gjøres nå på etatsnivå, men det er også kontakt mellom de mest berørte departementer for å etablere en god beredskap ved en eventuell kollaps. Jeg vil fortsette å følge denne saken tett, og vil sørge for at Stortinget holdes orientert på egnet måte og tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 132**Innlevert 19. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 29. oktober 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Mange elever har problemer med å få stipend og studielån fordi de har mottatt arv, og derfor har opparbeidet seg formue. Denne formuen er ofte bundet opp i hus, eiendom etc., og er således ikke penger de kan benytte til forbruk, skolegang etc. For de som er under 18 er ofte også arven bundet fordi det er en verge som har råderetten.

Vil statsråden vurdere tiltak som gjør at også elever som har mottatt arv får rett til studielån og stipend?»

Svar:

I utdanningsstøtteordningen gjennom Statens lånekasse for utdanning behovsprøves utdanningsstipend mot studentens egen inntekt og formue, samt ektefellens formue¹. Ved behovsprøvingen kan stipenddelen av støtten bli redusert. All utdanningsstøtte utbetales som lån, mens omgjøring til stipend skjer i etterkant. Likviditeten til studentene er dermed ikke påvirket av behovsprøvingen.

Behovsprøving av stipend mot inntekt og formue har bakgrunn i utdanningsstøtteordningens formål om å bidra til at alle kan ta utdanning, uavhengig av økonomisk situasjon. Å behovsprøve utdanningsstipend og forsørgerstipend mot inntekt og formue har vært et viktig fordelingspolitisk virkemiddel.

Den grunnleggende antagelsen er at personer med til dels stor formue i større grad enn personer med lav formue kan finansiere utdanningen selv, uten de samme bidrag fra staten som personer med

¹ Samboere med felles barn og registrerte partnere likestilles med ektefeller i regelverket.

lav formue. Selv om formue ikke nødvendigvis gir økt likviditet, som i tilfeller der formuen består av eiendom, vil personer med formue stille sterkere i en etableringsfase etter studietiden. Dette vil også gjelde i tilfeller hvor en verge har råderetten over formuen inntil eleven eller studenten når en viss alder.

Søkere under 18 år vil i de fleste tilfellene være i videregående opplæring, og får dermed støtte etter en annen del av regelverket enn den som er beskrevet ovenfor. For disse elevene, som har lovfestet rett til videregående opplæring etter opplæringsloven § 3-1, vil stipend ikke bli behovsprøvd mot egen formue, men mot forsørgernes formue.

Av hensyn til likebehandling og en effektiv forvaltning av støtteordningene, blir det ikke tatt hensyn til om det er spesielle årsaker til at enkelte har formue over de angitte grensene. Det blir heller ikke tatt hensyn til hva formuen består i, på grunn av at det da må lages nye avgrensingsregler som kan bli opplevd som urimelige, uten at resultatet nødvendigvis blir mer rettferdig.

Det gjøres imidlertid unntak for formue som skyldes erstatnings- og forsikringsutbetaling etter kritisk sykdom eller personskafe på søkeren selv. Når det gjelder behovsprøving mot kapitalinntekter, skal det også gjøres unntak for renteinntekter fra Boligsparing for ungdom (BSU).

Jeg har forståelse for at behovsprøvingen av utdanningsstipendet i noen tilfeller kan oppleves som urimelig. Det er imidlertid vanskelig å lage rimelige særregler for enkelte grupper i en ordning som er ment å gjelde alle typer studenter i alle aldre og livssituasjoner.

SPØRSMÅL NR. 133**Innlevert 19. oktober 2012 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 29. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Alle selskaper som er registrert som BA-selskaper plikter å omregistrere seg til annen jur. enhet innen 01.01.2013 (jfr. ny samvirkelov). Dersom BA-

foretakene ikke registreres som en annen legal organisasjonsform i løpet av 2012, vil Foretaksregisteret iverksette formelle skritt for tvangsoppløsning av foretakene.

Hva slags konsekvenser har dette for tinglysningsgebyr og dokumentavgift, og har myndighetene vurdert å foreta seg noe på vegne av de foretak som er nevnt nedenfor?»

BEGRUNNELSE:

Dokumentavgift og tinglysningsgebyr inntreer ved tinglysning av dokumenter som overfører hjemmel til fast eiendom, jf. dokumentavgiftsloven § 6 og Stortingets vedtak om dokumentavgift § 1. Dersom et BA-foretak overfører fast eiendom i forbindelse med omdanning, fusjon eller omregistrering oppstår spørsmålet om det skal betales dokumentavgift og tinglysningsgebyr av hjemmelsovergang til det nye selskapet. Det viser seg at svært mange BA-foretak eier fast eiendom. Pr. i dag er det, ifølge Proff-forvalt, 1617 BA-selskaper med NACE-kode 68 (relatert til eiendom). En stor andel av disse selskapene oppfyller ikke vilkårene for omdanning til samvirkeforetak fordi de reelt sett ikke er samvirkeforetak, men f.eks. aksjeselskap.

Fusjon, fisjon og omdanning etter selskapsrettslige regler som bygger på kontinuitetsbetraktninger anses ikke å innebære en hjemmelsoverføring, jf. Justis- og politidepartementets rundskriv G 06/2005. Således vil en omdanning av et BA-foretak til SA - som gjennomføres basert på selskapsrettslige kontinuitetsregler hjemlet i samvirkeoven - kunne overføre hjemmel til fast eiendom uten at det utløses en plikt til å svare dokumentavgift og tinglysningsgebyr, men slik at dette kun gjelder for de BA-er som i realiteten driver som samvirkeforetak.

Spørsmålet er derfor om det foreligger hjemmel for fritak for dokumentavgift og tinglysningsgebyr ved overgang fra BA til en annen organisasjonsform enn SA, f.eks. ved omdanning til AS, eller om det for disse utløses en plikt til å svare dokumentavgift og tinglysningsgebyr. En omdanning av BA-foretak direkte til AS vil måtte gjennomføres etter aksjelovens kap. 2 om stiftelse ved tingsinnskudd eller kap. 10 om tingsinnskudd i eksisterende selskap. En slik transaksjon anses ikke gjennomført basert på selskapsrettslige kontinuitetsregler (selv om omdanning kan skje med skattemessig kontinuitet), og vil etter det vi kan se medføre at overføring av hjemmel til fast eiendom vil utløse en plikt til å utrede dokumentavgift og tinglysningsgebyr. Et slikt syn følger også av Kartverkets bok. Fordi BA-er må endre organisasjonsform innen 31.12.12, dvs. ikke bare de som rammes av den nye samvirkeoven, men også de øvrige, vil dette slå urimelig ut for de BA-er som ikke er samvirkeforetak, ettersom disse da må betale dokumentavgift ved omdanningen, mens BA-er som skal bli SA slipper. Det fremstår som uheldig at Foretaksregisteret legger opp til at BA-formen også skal

fjernes for BA som ikke kan bli SA. Her synes det som om man benytter samvirkeovens overgangsregler som "brekkstang" for også å tvinge BA-er som ikke kan bli SA ut av BA-formen ved en tvungen omdanning som for disse utløser dokumentavgift. Dette er tilfellet for svært mange av dagens BA-er og en tvungen omdanning vil for disse få store økonomiske konsekvenser ved at det må betales store beløp i dokumentavgift. Dette vil i så fall være en stor likviditetsmessig belastning for disse selskapene.

Svar:

Dokumentavgift skal betales ved tinglysning av dokument som overfører hjemmel til fast eiendom, jf. Stortingets vedtak om dokumentavgift § 1. Om det foreligger hjemmelsoverføring, hører under tinglysningsmyndigheten å avgjøre. Avgjørelsen kan ankes til lagmannsretten, jf. tinglysningsloven § 3. For tinglysning, registrering eller anmerkning i grunnboken skal det normalt betales tinglysningsgebyr, jf. rettsgebyrloven § 21.

Justis- og beredskapsdepartementet har utarbeidet et rundskriv – G-06/2005 – om den tinglysningsmessige framgangsmåten når fast eiendom blir overført i forbindelse med fusjon, fisjon og omdanning. Der framgår at det ikke skal betales tinglysningsgebyr og dokumentavgift når fast eiendom overføres som ledd i fisjoner, fusjoner og omdanninger i henhold til lovregler som bygger på kontinuitetsbetraktninger. Avgiftsrettlig foreligger da ingen hjemmelsoverføring, og det blir dermed ingen plikt til å betale tinglysningsgebyr eller dokumentavgift.

Hvorvidt det skal betales dokumentavgift og tinglysningsgebyr, beror dermed på om omdanningen blir ansett som hjemmelsoverføring eller ikke. Dette er både et selskapsrettslig og tinglysningsrettslig spørsmål, som i enkeltsaker blir opptil Statens kartverk og ev. lagmannsretten å vurdere.

Jeg ser det som uaktuelt, i dokumentavgiftsregelverket, å innføre fritak for dokumentavgift når fast eiendom blir overført i forbindelse med omdanning, dvs. i tilfeller hvor det ikke foreligger selskapsrettslig kontinuitet. Ethvert fritak for dokumentavgift er egnet til å uthule avgiften. Dertil kommer at fritak skaper merarbeid og usikkerhet blant de avgiftspliktige, så vel som for avgiftsmyndighetene, foruten at risikoen for feilpraktisering og forskjellsbehandling øker. Jeg viser også til EØS-avtalens forbud mot konkurransevridende statsstøtte, og at det finnes flere eksempler på at ESA ikke har akseptert fritak for særavgifter. Skulle ESA underkjenne støtte ved slike omdanninger, vil dette innebære krav om at støtten tilbakebetales. Dette vil i så fall kunne få betydelige konsekvenser for de selskaper det gjelder.

SPØRSMÅL NR. 134**Innlevert 19. oktober 2012 av stortingsrepresentant Afshan Rafiq****Besvart 29. oktober 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å styrke norskkopplæringen i barnehager med mange minoritetsspråklige barn og ansatte?»

BEGRUNNELSE:

Hvert år begynner omtrent en av fire barn på 1. skoletrinn i Oslo uten tilstrekkelige norskkunnskaper for å kunne følge vanlig undervisning, til tross for at de aller fleste av disse er født i Oslo og har gått flere år i barnehage. Dette viser at det hjelper ikke bare å ha gått i barnehage, barna må lære norsk der. Det må sørges for at de som begynner på skolen har et godt grunnlag til å følge undervisningen fra dag en slik at de ikke blir hengende etter. Styrkingen av norskkopplæring i barnehagene krever også at flere av de ansatte har gode norskkunnskaper.

Svar:

Deltakelse i barnehage er et av de viktigste tiltakene for å styrke minoritetsspråklige barns språkutvikling. Regjeringens satsing på full barnehagedekning, rett til plass, maksimalpris og moderasjonsordninger har ført til at antallet minoritetsspråklige barn i barnehage er fordoblet siden 2005. Det er svært gledelig. Samtidig er jeg fullt klar over de utfordringer som representanten Rafiq peker på. Vi har en viktig jobb foran oss for å videreføre arbeidet med å øke kvaliteten i barnehagene.

I vårt flerkulturelle samfunn skal barnehagen være en arena som anerkjenner og ser verdien i ulike kulturer og språk. Flerspråklighet er en ressurs i en globalisert verden. Rammeplanen for barnehagens innhold og oppgaver legger til grunn at barnehagen skal støtte barn i at de bruker sitt morsmål og samtidig arbeider aktivt med å fremme barnas norskspråklige kompetanse.

Det er barnehageeiers ansvar å sikre kvaliteten i tilbudet i den enkelte barnehage, og at virksomheten drives i tråd med gjeldende lover og regelverk. Barnehagen skal være en god arena for omsorg, lek, læring og sosial utjevning. Dette forutsetter et kompetent personale. Alle ansatte har ansvar for å møte barn med omsorg og respekt og bidra til et godt læringsmiljø.

Språkstimulering er en av barnehagenes viktigste oppgaver. Rammeplanen pålegger barnehagen å sørge for at alle barn får varierte og positive erfaringer med å bruke språket – som redskap for tenkning og

som uttrykk for egne tanker og følelser. Et godt språkmiljø forutsetter kompetente voksne med språkkunnskaper og kunnskap om og evne til å forstå barns ulike uttrykksformer.

Norsk er hovedspråket i det norske samfunnet. Det er barnehageeiers plikt å sørge for at ansatte i barnehagen har tilstrekkelig norskkunnskaper. Flerspråklige ansatte representerer en viktig ressurs i barnehagene, men det er viktig at de behersker norsk i tillegg til sitt morsmål.

Ulike tiltak er satt i verk for å styrke kompetansen i barnehagene om flerspråklig utvikling:

- Tre universitet/høyskoler tilbyr assistentutdanning rettet særskilt mot minoritetsspråklige assistenter i form av såkalte KOMPASS.
- Høsten 2011 ble det etablert et generelt tilbud om kompetanseutvikling for barnehageassistenter i alle fylker, som også inkluderer tema flerkultur og språkutvikling.
- Nasjonalt Senter for Flerkulturell Opplæring (NAFO) har fått midler til et prosjekt som skal undersøke hvordan tospråklig assistanse kan bidra til barns norskspråklige utvikling. I rapporten fra NAFO heter det bl.a. at "barna har fått utviklet språkforståelsen sin både på morsmål og norsk i løpet av prosjektåret."
- Utdanningsdirektoratet har ansvaret for Kompetansesatsingen 2012 der 38,5 millioner kroner forvaltes av Fylkesmennene til utviklingstiltak i barnehagene. Satsingen Vennskap og Deltakelse inkluderer blant annet lokale tiltak for å styrke barnehagenes kompetanse i inkludering og mangfold. Utdanningsdirektoratet har i 2012 mottatt vel 3 mill. til videreføring av satsingen for å styrke barnehagenes arbeid med flerkulturell praksis og flerspråklig utvikling.
- Utdanningsdirektoratet har fått i oppdrag å utforme en veileder som skal bidra til å gi barnehageansatte et kunnskapsgrunnlag for å finne fram til barn som strever med språket og legge til rette for god oppfølging i barnehagene.

Tilskuddet til tiltak for å bedre språkforståelsen blant minoritetsspråklige barn i førskolealder (kap. 231, post 63) skal medvirke til at kommunene kan utforme tiltak både i og utenfor barnehagen. Tilskuddet skal samtidig motivere kommunene til å rekruttere flere minoritetsspråklige barn til barnehagene.

I stortingsmeldingen om mangfold og fellesskap

som nylig ble lagt fram, foreslår Regjeringen å bevilge 30 millioner kroner i budsjettet for 2013 for å styrke kompetanseutviklingen på det flerkulturelle området i hele utdanningssektoren. Både tilsatte og ledere i barnehager og skoler, inkludert ansatte i voksenopplæringen, kommunene som barnehagemyndighet og skoleeier og lærerutdanningsinstitusjonene, vil omfattes av satsingen.

Regjeringen skal legge fram en stortingsmelding om framtidens barnehage vinteren 2013. Sammen med meldingen skal det legges fram en ny og helhetlig kompetansestrategi for alle ansatte i barnehagene. I meldingen vil vi legge fram flere forslag som skal bidra til at alle barn får et likeverdig og godt barnehagetilbud. Å styrke arbeidet med språkutvikling i barnehagen vil bli et viktig tema.

SPØRSMÅL NR. 135

Innlevert 19. oktober 2012 av stortingsrepresentant Afshan Rafiq

Besvart 1. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvordan ser statsråden på sikkerhetssituasjonen i Norge med hensyn til de norske radikale islamistene?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten 19.10.2012 sto det følgende:

"Norske myndigheter anslår at mellom 20 og 30 nordmenn er i Syria eller på vei dit for å slutte seg til grupper som kjemper mot president Bashar al-Assad. Nå frykter de at unge norske islamister får trening, kamperfaring og knytter kontakter som kan øke ønsket og evnen til å planlegge terror i Norge".

Svar:

Politiets sikkerhetstjeneste har som hovedoppgave å forebygge terror i Norge. PST anser at terrorangrep fra ekstreme islamister kan representere fare for Norge.

I trusselvurderingen for 2012 skriver PST at medlemmer av ekstreme islamistiske nettverk i Norge er involvert i aktiviteter av mer operativ karakter enn tidligere. Flere av disse personene reiser til konfliktområder for å få trening, kamperfaring og møte internasjonale kontakter. Slike opphold kan påvirke den enkeltes ønske og evne til å planlegge terrorhandlinger her i landet.

Slik PST ser det foretas Jihad-reiser av personer som er inspirert av den globale Jihad-ideologien. Noen av disse personene har en forestilling om at den muslimske verden og islam er under angrep fra Vesten, og at det dermed eksisterer en individuell plikt for muslimer til å gripe til våpen i forsvarsøyemed.

Reisene går gjerne til konfliktområder der det er mulig for også terrorgrupper å operere.

Personer med vestlig utseende eller pass anses som svært attraktive aktører i gjennomføringen av terrorhandlinger i Vesten, og personer som vender tilbake til Norge fra Jihad-reiser kan dermed bidra til å påvirke trusselbildet i Norge negativt. Jihad-reisende kan med sitt etablerte nettverk også tilrettelegge for at flere reiser.

Etter norsk straffelov er det ulovlig å begå terrorhandlinger både i Norge og i utlandet. Jihad-reiser er likevel utfordrende å forebygge. Videre er det få stengte grenser for norske statsborgere. PST vurderer det likevel som mulig å forebygge reiser for personer som ennå ikke er godt etablert i ekstreme islamistiske nettverk i Norge, men som muligens er på vei inn i et slikt miljø. Her trenger PST hjelp av alle gode krefter i det norske storsamfunnet som er i kontakt med ungdom eller unge voksne i faresonen.

Justis- og beredskapsdepartementet sendte 12. juli i år ut på høring et forslag om å kriminalisere ulike typer forberedelser for terrorhandling. Det foreslås å kriminalisere den som planlegger eller forbereder en terrorhandling alene, såkalt soloterrorisme. Forslaget omfatter også kriminalisering av det å være til stede på et sted hvor det drives opplæring til terrorhandling, og dessuten det å ta imot opplæring, instruksjon eller trening til terrorhandling samt å skaffe seg eller gi andre informasjon som er rettet mot å gjennomføre en terrorhandling. Høringsfristen går ut 1. november og departementet tar sikte på å fremme saken i Stortinget våren 2013.

SPØRSMÅL NR. 136**Innlevert 19. oktober 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 29. oktober 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hva vil helseministeren gjøre for å kompensere for kommuners merutgifter i forbindelse med Helsedirektoratets innskjerping av rundskrivet etter folketrygdlovens § 5-22, hvor det ikke lenger ytes bidrag til materiell dersom hjemmesykepleien er involvert i sårbehandling, og mener statsråden denne endringen er i tråd med Stortingets intensjon?»

BEGRUNNELSE:

Bandasjemateriell for omfattende sårstell er dyrt og en pasient med kroniske og omfattende sår kan fort koste over 50.000 kroner årlig.

Frem til 2005 har det vært en innarbeidet praksis i kommunene at HELFO har refundert utgifter som kommunens hjemmesykepleie har hatt ved innkjøp av bandasjemateriell og medisinsk forbruksmateriell til sårstell. I et rundskriv i 2006 ble vilkåret om at det ikke kunne ytes bidrag dersom hjemmesykepleien var involvert i sårbehandling tatt bort. Endringen førte til en praksisendring i NAV, som ikke avslø søknader om bidrag til medisinsk forbruksmateriell selv om det gikk fram av søknaden at sårstellet ble utført av hjemmesykepleien.

I et brev til alle landets kommuner, 24. august i år, innskjerper Helsedirektoratet denne praksisen, og viser til at det aktuelle rundskrivet etter folketrygdlova § 5-22 bare skal gjelde for brukere som selv gjennomfører sårstellet. Hjemmesykepleien kan ikke kreve refusjon for disse utgiftene, og for mange kommuner betyr dette en stor økning på utgiftene til hjemmesykepleien.

For mindre kommuner kan dette gjøre store utslag på omsorgsbudsjettet og som er penger kommunene ikke har budsjettet med.

Svar:

Bidragsordningen (folketrygdloven § 5-22) er en statlig trygdebasert stønadsordning som gir brukeren bidrag til å dekke utgifter til bestemte formål som ellers ikke omfattes av folketrygdloven eller annen lovgivning. De ulike formålene er nærmere presisert i et eget rundskriv fra Helsedirektoratet. Brukere med behov for, og høye kostnader til, bandasjemateriell og medisinsk forbruksmateriell i lengre tid kan på visse vilkår få bidrag til å få dekket sine utgifter etter denne ordningen. For å kunne få bidrag fra folketrygden er det derfor en forutsetning at brukeren har dokumenterte utgifter.

Kommuner kan i begrenset grad kreve egenandeler og brukerbetaling for sine helse- og omsorgstjenester. Det fremgår av helse- og omsorgstjenesteloven § 11-2 at et krav om betaling for tjenestene etter denne loven enten må ha hjemmel i lov eller i forskrift. Det er ikke gitt hjemmel for kommunen til å kreve betaling for helsetjenester i hjemmet. Det skilles her ikke mellom helsetjenesten kommunen yter og det materiellet som brukes i forbindelse med helsetjenesten det aktuelle vedtaket omfatter. Mottakeren av helsetjenester i hjemmet skal således verken betale for tjenesten eller det eventuelle bandasje- og medisinsk forbruksmateriell som brukes.

Etter en intern gjennomgang avdekket Helsedirektoratet og Helseøkonomiforvaltningen (HELFO), at ulike deler av organisasjonene praktiserte regelverket knyttet til bandasje- og forbruksmateriell ved kroniske alvorlige sår og fistler ulikt. Dessuten hadde direktoratet fått innspill på at regelverket var uklart hva angikk retten til å kunne søke om bidrag til dekning av utgifter til dette bidragsformålet. Direktoratet mente det var riktig å gå ut med informasjon til alle landets kommuner om at det hadde vært ulik praksis, men at dette ville bli rettet opp. Det var særlig viktig overfor de kommunene som hadde lagt en uriktig fortolkning av regelverket til grunn. Jeg støtter direktoratets vurderinger, og mener at det var riktig å gå ut med informasjon om endringene i saksbehandlingsrutinene. Jeg ser derfor ikke brevet fra Helsedirektoratet som innskjerping av regelverket. Dette var et brev som presiserte gjeldende rett, og som gir informasjon om hvordan HELFO vil praktisere regelverket i fremtiden.

Dette bidragsformålet har blitt endret gjentatte ganger, noe som trolig har bidratt til å skape uklarheter når det gjelder praktiseringen av bestemmelsen. Det er selvfølgelig uheldig at regelverket kan misforstås, men med de presiseringene som direktoratet nå har kommet med vil denne risikoen reduseres betydelig. Når det er sagt, har formålet med bidragsordningen alltid vært å gi bidrag til dekning av brukeres utgifter til nærmere bestemte formål. Som det går fram av redegjørelsen over har ikke kommunen anledning til å kreve betaling for helsetjenester i hjemmet. Den aktuelle tjenestemottakeren har følgelig ingen utgifter det kan kreves bidrag til å få dekket av folketrygden. På dette punktet viderefører helse- og omsorgstjenesteloven gjeldende rett. Jeg har selvfølgelig forståelse for at kommuner som tidligere har fått egne utgifter dekket gjennom bidragsregelverket opplever

direktoratets brev som en innskjerping. Dette har imidlertid vært en tilfeldig fordel som de ikke kan forvente å bli kompensert særskilt for.

Statens finansiering av kommunenes utgifter til

helse- og omsorgstjenester skjer hovedsakelig gjennom overføringer til kommunens frie inntekter. Slik er også situasjonen for helsetjenester i hjemmet.

SPØRSMÅL NR. 137

Innlevert 19. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 26. oktober 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Miljøverndepartementet har godkjent IKEAs planlagte utbygging i Vestfold. Departementet har tidligere satt ned foten for IKEAs planer på Forus i Rogaland.

Kan vi forvente at statsråden tar IKEAs planer i Rogaland opp til ny vurdering og kommer med et positivt utfall i tråd med ønsker fra lokale myndigheter og IKEA?»

Svar:

Den nasjonale kjøpesenterpolitikken, nedfelt i rikspolitisk bestemmelse for kjøpesentre, skal følges opp gjennom regionale planer som gir retningslinjer og fastsetter juridiske bestemmelser for lokalisering av kjøpesentre i fylkene. Når det gjelder regional plan for handel og senterstruktur i Vestfold, godkjente Miljøverndepartementet at det som del av den regionale planen ble innarbeidet en egen bestemmelse som tilrettela for at IKEA eller en annen tilsvarende aktør kunne lokaliseres på Danebu. Et viktig argument i saken var at man ikke hadde klart å finne alter-

native tomter som var egnede. Dette var en helt spesiell sak som jeg mener skiller seg vesentlig fra problemstillingene på Forus, hvor IKEA allerede er etablert og hvor forslaget om ny lokalisering var i strid med fylkesplanen for Jæren.

Miljøverndepartementet avgjorde innsigelsessaken knyttet til forslag til reguleringsplan for IKEA på Forus i juni 2010. Planforslaget innebar å flytte IKEA fra dagens lokalisering innenfor Jærbanens influensområde til en tomt med dårligere kollektivbetjening. Miljøverndepartementet godkjente ikke planforslaget med bakgrunn i at forslaget til ny lokalisering både var i strid med fylkesplanens retningslinjer for lokalisering av handel og at lokaliseringen ikke var i tråd med kjøpesenterbestemmelsens formål om å styrke by- og tettstedene, unngå en utvikling som fører til byspredning og bilavhengighet, og å bidra til miljøvennlige transportvalg.

Jeg kan ikke se at Miljøverndepartementet ville vurdert denne saken annerledes i dag, og ser derfor ikke behov for å ta saken opp til ny vurdering.

SPØRSMÅL NR. 138

Innlevert 19. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 26. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«NTB meldte 20.09.12 at "Ap vil vise hvor skattepengene går" og at "alle nordmenn skal få opplyst hvor mye velferd de betaler for gjennom skatten, di-

rette i selvangivelsen". DN melder at "Jeg tror mange vil føle et større eierskap til velferdstjenestene når de ser akkurat hvor mye skatten deres dekker, sier Ap-topp Hadia Tajik" Undertegnende mener dette er

utmerket og i tråd med FrP forslag som tidligere er nedstemt.

Vil statsråden nå ta et initiativ i tråd med FrP og APs ønsker?»

Svar:

Jeg viser til mitt brev av 27. april 2012 til Stortingets finanskomité om oppfølgingen av Dokument 8:89 S (2011-2012) Representantforslag om informasjon til hver enkelt skattyter om hva skattepengene brukes til. Det framgår av nevnte brev at jeg er positiv til ideen om informasjonstiltak om bruken av

skattepengene, og at Finansdepartementet i samarbeid med Skattedirektoratet ville vurdere ulike praktiske løsninger til forslaget. Jeg har videre merket meg at komiteens flertall i behandlingen av saken viser til ”finansministerens positive grunnholdning til å se på hvordan enkel informasjon om hva skattepengene brukes til, kan utformes. Flertallet avventer departementets vurdering og ser fram til at disse vil bli presentert for Stortinget”, jf. Innst. 313 S. Finansdepartementet er godt i gang med å utrede dette nærmere. Jeg tar sikte på å orientere Stortinget på nyåret.

SPØRSMÅL NR. 139

Innlevert 22. oktober 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 31. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Har norske kommuner hjemmel for å innføre miljødifferensiering i eventuelle bompengeringer, dersom de selv vedtar dette?»

BEGRUNNELSE:

Utslipp til luft fra vegtrafikken er en betydelig kilde til forurensing og dårlig luftkvalitet i byer og tettsteder. I storbyene er forurensingen fra vegtrafikken større enn gjennomsnittet ellers i landet. De viktigste stoffene som påvirker den lokale luftkvaliteten er svevestøv (PM10, PM2,5) og nitrogendioksid (NO2).

Studier av luftforurensingens påvirkning på folk sin helse har vist at det er en sammenheng mellom eksponering for luftforurensing, dødelighet og sykdommer, spesielt luftvegs- og hjerte-karsjukdommer.

Lov av 13. mars 1981 nr. 6 om vern mot forurensninger og om avfall (forurensningsloven) er det i forskrift om begrensnings av forurensning (forurensningsforskriften) § 7-6 satt krav til maksimale tall for overskridning av grenseverdier for stoff som svevestøv og nitrogendioksid i løpet av et år. I noen byer blir dette brutt allerede tidlig på året.

Ansvaret for høy luftforurensning i de store byene er delt mellom kommunen, fylkeskommunen og Statens vegvesen, jf. vegloven § 9. Kommunen har dessuten et overordnet ansvar til å pålegge gjennomføring av tiltak for å sikre at kravene etter forurensningsforskriften kapittel 7 blir overholdt, jf. forurensningsforskriften § 7-4.

Miljødifferensiering av bompenger betyr at kjøretøy med høye utslipp vil måtte betale høyere satser for passering i bomringen, mens biler med lave utslipp betaler lavere satser. Dette vil kunne gi et prisincitativ til mindre miljøskadelig bilbruk. Slike satser kan eventuelt varieres etter utslipp med lokal eller global effekt.

Svar:

Hjemmelsgrunnlaget for bompengeneinnkreving er vegloven § 27. Hovedformålet med bompenger er å finansiere vegutbygging. I tillegg til investeringer i infrastruktur, blir bompenger i de store byene brukt til installasjoner for skinnegående kollektivtrafikk (gjelder først og fremst bygging av t-bane og bybane i Oslo og Bergen). Som en del av en plan om et helhetlig og samordnet transportsystem i byområder, er det også åpnet for at bompenger kan benyttes til drift av kollektivtransport. Regelverket åpner for at bompengetakstene til en viss grad kan tidsdifferensieres over døgnet i byområdene på permanent basis, dersom stor rushtrafikk er grunnlag for vegutbyggingen i området. Et resultat av dette vil være mindre kø og dermed reduserte utslipp. Ved en lovendring i vegloven § 27 våren 2012, er det er også åpnet for å bruke bompenger som et midlertidig trafikkregulerende tiltak i tidsbegrensede perioder med høy luftforurensning i byer.

Dersom det i et byområde er ønskelig med et trafikantbetalingssystem som er fleksibelt med hensyn til utforming av takstsystemet – også når det gjelder

miljødifferensiering, åpner regelverket om kjøprising for å reforhandle eksisterende bompenger til et trafikantbetalingssystem der trafikkregulering av hensyn til kø- og miljøproblemer er formålet. Bestemmelsene om takstfastsettelsen i et kjøprisingssystem er vidt formulert, og takstene som fastsettes skal i størst mulig grad reflektere de eksterne kostnadene ved kø- og miljøproblemene i byområdet, slik at målsettingen med ordningen best mulig ivaretas. Dette betyr at så lenge takstene som fastsettes i størst mulig grad bedrer formålet som virkemiddelet er ment å ivareta (reduksjon av kø- og miljøproblemene), er regelverket fleksibelt mht. valg av takstsystem. Kjøprising bl.a. åpner derfor for følgende type takster:

- Differensiering av takster over tid på døgnet
- Takster inndelt i forskjellige soner (for eks. med lavere takster i ytre områder og høyere takster inn mot sentrum)
- Takster fastsatt etter kjøretøyklasser (dvs. etter kjøretøyets vekt)

- Takster fastsatt etter kjøretøyets utslipp (for eksempel etter euroklasser)
- Takster fastsatt etter kjøretøyets drivstofftype (bensin/diesel)

Teknologien setter foreløpig en begrensning for å kunne fastsette de to sistnevnte taksttypene. Takstdifferensiering etter utslipp og drivstofftype vil kreve lovpålagt elektronisk betalingsenhet (brikke) i alle kjøretøy før dette kan tas i bruk. Det arbeides med å løse de teknologiske begrensningene i trafikantbetalingssystemene som er i drift i byene Norge. Når det gjelder behovet for innføring av lovpålagt elektronisk betalingsenhet, arbeider Samferdselsdepartementet med et lovforslag som vil åpne for at kjøretøy over 3500 kg kan gis pålegg om bruk av brikke. Hensynet til å holde kostnadene til innkreving av bompenger på et lavest mulig nivå tilsier at den obligatoriske betalingsenheten på sikt bør utvides til å gjelde alle kjøretøy.

SPØRSMÅL NR. 140

Innlevert 22. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 30. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«I forbindelse med nye vei- og jernbaneprosjekter brukes det mye penger på å grave etter kulturminner. I forbindelse med utvidelsen av E134 mellom Grungedal og Velemoen har man budsjettet å bruke 3,8 millioner kroner for å lete etter kulturminner, og resultatet så langt er en halv knapp. Mange setter spørsmålstegn ved pegebruken.

Kan jeg derfor be om å få en oversikt, spesifisert for henholdsvis vei og jernbane, for hvor mye de to etatene har brukt pr år de siste tre årene, og hva har man tenkt å bruke i 2012?»

Svar:

Det er ulike former for arkeologiske undersøkelser: Arkeologiske registreringer – som utføres av fylkeskommunene der en påviser om det finnes ikke-kjente automatisk fredete kulturminner i et område – og utgravninger som utføres av landsdelsmuseene. Utgravninger er oftest knyttet til dispensasjoner fra kulturminneloven der kulturminner undersøkes eller graves ut vitenskapelig for å sikre kildeverdien til

kulturminnet. Det er fylkeskommunen som finner og avgrenser kulturminner. Det er også fylkeskommunen som eventuelt tilrår dispensasjon fra kulturminneloven. Endelig dispensasjon avgjøres av Riksantikvaren.

Ved utgravninger av kulturminner etter gjeldende lovverk er det landsdelsmuseene som angir omfanget av undersøkelsene og setter opp budsjett for utgravningene etter mal fra Riksantikvaren. Riksantikvaren godkjenner planen for og utgiftene ved utgravningene, og de har derfor oversikt over de budsjettete kostnadene. Utbygger dekker kostnadene. Dette er i korte trekk gjeldene saksgang.

Statens vegvesen kan gi et anslag for en del av kostnadene for arkeologiske utgravninger på riksvegnettet. For ordens skyld minnes det om at riksvegnettet var mye større i 2009 enn i 2010, 2011 og 2012.

Det er innhentet tall fra Riksantikvaren for utgravninger på nasjonalt nivå. Samlede utgifter for riksveger er rundt regnet 200 mill. kr i løpende kroner for årene 2009-2012, med en årlig fordeling fra 2009-2012 med 35, 50, 60 og 55 mill. kroner. Utgiftene føres på post 30 Riksveginvesteringer. Det presiseres

også at de arkeologiske registreringene før eventuelle utgravninger kommer i tillegg. Disse utgiftene har ikke Statens vegvesen spesifikke kostnadstall på, men i praksis utgjør disse om lag 30 pst. i tillegg til de oppgitte årlige tall.

Statens vegvesen har kostnader med utgravningene i tillegg til de ovennevnte, og disse føres på de ulike prosjektene som en del av totalkostnaden. Disse kostnadene lar seg ikke skille ut. Det gjelder blant annet kostnader til bruk av anleggsmaskiner, erstatninger for avlingstap i vekstsesongen på landbruksjord, saksbehandling m.m.. For noen prosjekter oppgir prosjektleder at disse tilleggskostnadene er små, for andre utgjør de en betydelig del i forhold til utgravningskostnadene.

Jernbaneverket oppgir følgende utgifter til kulturminner på ulike prosjekter de seneste årene:

- Holm – Holmestrand – Nykirke: 630 000 kr (2009-2011)
- Farriseidet – Porsgrunn: 42 070 000 kr (2008-2012)
- Høvik hensetting: 50 000 kr (2011)
- Eidsvoll – Langset: 350 000 kr (2012)
- Kleverud – Sørli: 2 200 000 kr (2012)
- Programområdene: 840 000 kr (2011-2012)
- Fornyelse Osloområdet: 180 000 kr (2010-2012)
- Follobanen: 4 000 000 kr

Jernbaneverkets kostnader forbundet med kulturminner i 2012 er estimert til å bli om lag 15 mill. kr.

SPØRSMÅL NR. 141

Innlevert 22. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 30. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Hvordan og når vil statsråden sørge for at knutepunkt og terminaler for godstransport bygges samtidig med utbygging av jernbanen på østlandsområdet?»

BEGRUNNELSE:

Dobbeltspor og utbygging av InterCity-triangelet er viktig for så vel persontransport som gods.

Dette er nylig synliggjort tverrpolitisk i Østlands-samarbeidet som 1. prioritet i samferdselssatsingen i møte med neste Nasjonale transportplan.

For flyt i godstrafikken er det enkle sporet mellom Halden og Øksenered/Sverige en flaskehals noe jeg har etterspurt løsninger på i et svensk-norsk samarbeid i spørsmål til statsråden uke 42.

Imidlertid, skal flyt i godstransporten effektiviseres trengs i tillegg til doble spor også klarering og bygging av en nasjonal godsterminal på Østlandet.

Alnabru er allerede sprengt og besluttet av regjeringen utbygd til nasjonalt beredskapssenter.

Sprengt kapasitet fører allerede i dag til at stadig mer gods tar landeveien mellom Göteborg og Oslo fremfor toget.

Regjeringens beslutning om helikopterbase på Alnabru kan medføre forsinkelser i moderniseringen av terminalen.

Jeg er gjort kjent med at planleggere som arbeidet

med utvidelse og modernisering av Alnabru prosjektet i 2011 er flyttet til andre oppgaver. Det er ukjent om det har vært fremdrift i prosjektet dette året.

Med den politikken som har vært ført de senere årene har vi fått stadig spredning av logistikkterminaler på Østlandet – uten jernbanetilknytning.

Resultatet er flere lastebiler i trafikk mellom terminalene og jernbanen.

Postterminalen i Lørenskog og terminalutviklingen på Berger mot Gardermoen er eksempler på dette.

Svar:

Stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan (NTP) er regjeringens viktigste dokument for å legge frem den samlede og langsiktige transportpolitikken. I transportplanen ses de ulike transportformene i sammenheng, og utbyggingsprosjekter prioriteres opp mot hverandre.

Regjeringen tar sikte på å legge frem NTP 2014-2023 for Stortinget i vårsesjonen 2013. I NTP 2014-2023 vil regjeringen legge frem både planene for utbyggingen av en moderne jernbane i Intercity-området på Østlandet, og regjeringens strategi for å overføre mer gods fra veg til sjø og bane der det er samfunnsmessig gunstig.

I mange sammenhenger kan det være rasjonelt å bygge ut prosjekter mest mulig sammenhengende.

Dette kan gi lavere samlede utbyggingskostnader, og i en del tilfeller kan den fulle nytten av prosjektet først realiseres når en hel strekning er ferdig utbygd. Samtidig er det viktig at vi realiserer prosjekter på et mest mulig riktig tids- punkt, tilpasset den forventede utviklingen i etterspørselen.

Jeg oppfatter at det representanten Schou er opp-tatt av, er at utbyggingen av kapasitet på terminalene

ses i sammenheng med strekningskapasiteten på den enkelte strekning.

Tilstrekkelig kapasitet i terminalene og på strek-ningene mellom terminalene er én av flere forutset-ninger for at mer gods skal fraktes på jernbanen. Det-te vil jeg komme nærmere tilbake til når NTP 2014-2023 legges frem for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 142

Innlevert 22. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 30. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«I Norge har man siden 50-tallet godkjent trans-portbiler med løfteboggie, blant annet på grunn av hensynet til fremkommelighet på norske vinterveier. Vegdirektoratet har imidlertid fremmet et forslag om å fjerne det norske unntaket, og biler med norsk ak-selløft har allerede blitt nektet registrering før hør-ingsfristen har gått ut.

Hvorfor går man ikke inn for å videreføre dagens unntak innenfor rammen av Direktivet 97/27/EF, og vil statsråden gjøre noe med at biler nektes regis-trering før høringsfristens er gått ut?»

Svar:

Etter gjeldende regelverk kan tunge kjøretøy overskride største tillatte aksellast med inntil 30 prosent så lenge dette ikke overskrider det som er tillatt av produsenten av kjøretøyet. Dette kan gjøres ved at akselen løftes ved oppstart på glatt føre. Når kjøre-tøyet har nådd en hastighet på 30 km/t, skal akselen igjen senkes automatisk til bakkenivå. Regelverket bygger på EU- direktiv 97/27, som ble tatt inn i norsk rett i 1998. Tidligere regelverk tillot ikke at kjøretøy-ets garanterte vektor ble overskredet på denne måten.

Jeg er kjent med at akselløft brukes i stor utstrek-ning ved kjøring på glatte veier i Norge.

At det fremdeles er tillatt, fremgår av forskrift om godkjenning av bil og tilhenger til bil og forskrift, som trådte i kraft 15. september i år. Det er også om-talt i forslag til ny forskrift om bruk av kjøretøy, som er på høring. Verken den vedtatte forskriften eller

forskriften som er på høring, innebærer noen formell endring av gjeldende regelverk for tillatt aksellast. Kontrollen av dokumentasjonen på dette systemet ved godkjenning av tunge kjøretøy, har imidlertid blitt innskjerpet.

Gjeldende EU direktiv 97/27 gir rom for nasjona-le tilpasninger. Vegdirektoratet har valgt ikke å be-nytte seg av denne muligheten, da de har vurdert at bruk av kjøretøy med høyere aksellaster enn det som er tillatt for vegen i en høyere hastighet enn 30 km i timen, medfører en for stor belastning på vegene og broene. Et våtere og varmere klima, gjør også vegene mer sårbare for overbelastning enn før. I tillegg kom-mer trafiksikkerhetsmessige betenkeligheter knyttet til hva slags aksellast kjøretøyet er dimensjonert for, særlig i forhold til bremses og dekk.

Jeg gjort kjent med at problemstillinger knyttet til bruk av akselløft og fremkommelighet tidligere har vært gjenstand for diskusjon mellom næringen og Vegdirektoratet. Som jeg signaliserte på transport-og logistikkforum forrige uke vil jeg nå ta initiativ til et møte med direktoratet og næringen for å utveksle synspunkter og drøfte handlingsrommet i forhold til det regelverket som foreligger.

Når det gjelder de tilpasningsmuligheter direktiv 97/27 gir, er jeg gjort kjent med at det nå pågår et ar-beid med revisjon av dette regelverket i EU, som kan begrense muligheten for nasjonale tilpasninger i for-hold til tillatt aksellast. Jeg vil følge opp dette i lys av det som fremkommer på møtet.

SPØRSMÅL NR. 143**Innlevert 22. oktober 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 26. oktober 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hamar Arbeiderblad skriver den 16.10. at det ved Barnehuset på Hamar i gjennomsnitt er 63 dagers ventetid for avhør av barn som er blitt utsatt for grove seksuelle overgrep. Det opplyses at loven sier at det skal skje innen 14 dager. Et gjennomsnitt skjuler at mange venter lenger enn 63 dager. Situasjonen er dermed svært langt fra tilfredsstillende.

Hvorfor er ventetiden så lang, og hva vil statsråden foreta seg for å komme ned mot lovens krav?»

Svar:

Etterforskning av seksuelle overgrep mot barn er en prioritert oppgave. I den praktiske håndteringen av den enkelte sak er det viktig å sikre bevis samtidig med hensynet til den anmeldtes rettssikkerhet ivaretas.

Det er ikke akseptabelt at det tar så lang tid å gjennomføre dommeravhør.

Hovedårsaken til tidsbruken synes å være mangel på etterforskere med dommeravhørskompetanse, selv om dette varierer noe mellom politidistriktene. For å avhjelpe dette har Politihøgskolen økt dommeravhørsutdanningen fra 15 i 2010 til 48 i 2012., samt iverksatt kompetanseutviklende tiltak rettet mot etterforskere som har gjennomgått dommeravhørsutdanning tidligere. Det er også bestemt at Politidirektoratet skal utarbeide en nasjonal oversikt over personer med dommeravhørskompetanse, slik at politidistrikt med begrenset kapasitet lett kan få oversikt over mulighet til bistand fra annet distrikt.

Hensynet til å gjennomføre en best mulig etterforskning vil i en del tilfeller nødvendiggjøre at dommeravhøret finner sted litt senere enn hva dommeravhørsforskriften forutsetter som en hovedregel. En av årsakene som oppgis er ønsket om å unngå gjentatte

avhør av barnet. En annen årsak er faren for at etterforskningen skades: Når dommeravhør berammes, skal mistenkte varsles og vedkommende får status som siktet. Slik kunnskap om forestående dommeravhør kan gi siktede mulighet til å påvirke den som skal avhøres og til å fjerne bevis. Både hensynet til å unngå gjentatte avhør og etterforskingstaktiske hensyn begrunner innhenting av ytterligere informasjon eller bevissikring før saken oversendes retten for beramming av dommeravhør. Forskrift om dommeravhør og observasjon 2. oktober 1998 § 4 tar høyde for dette, når den fastsetter at avhøret «skal foretas så fort som mulig og senest innen to uker etter at anmeldelsen av den straffbare handlingen er inngitt til politiet, med mindre særlige grunner tilsier at det foretas senere».

I en del tilfeller vil det være en utfordring for domstolen å finne tidspunkt for dommeravhør som passer for de aktørene som skal være til stede: dommer, forsvarer, påtalejurist, etterforsker og bistandsadvokat. Jeg forutsetter dog at alle aktørene av hensyn til barnets beste strekker seg langt for å få på plass dommeravhør.

I november åpner det åttende Statens Barnehus i Ålesund. Jeg har tro på at det vil ha betydning for utviklingen av dommeravhør.

Justisdepartementet har nylig mottatt rapport fra en arbeidsgruppe som har gjennomgått regelverket for dommeravhør og observasjon av barn og psykisk utviklingshemmede. Arbeidsgruppen har presentert forslag til endringer i regelverket. Samtidig mottok man Barnehusevalueringen 2012 (Delrapport 1 og 2). Disse er nå til behandling i departementet og vil være viktige i vårt videre arbeid med dommeravhør generelt, og særlig i arbeidet med å få ned saksbehandlingstiden.

SPØRSMÅL NR. 144**Innlevert 23. oktober 2012 av stortingsrepresentant Edvard Mæland****Besvart 31. oktober 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Medfører det riktighet at en norsk student bosatt i Danmark, i et studium støttet av Statens lånekasse for utdanning, ved alvorlig sykdom ikke kvalifiserer til uføretrygd etter norske regler selv om personen flytter tilbake til Norge permanent?»

BEGRUNNELSE:

En norsk student, født 2. mars 1976, er av Trygderetten ansett å være ufør fra 1. mars 1999. Hun hadde på dette tidspunktet et studieopphold i Danmark, og hadde vært bosatt der fra 20. august 1997. Ifølge en avgjørelse fra NAV Internasjonalt datert 21. august 2012 er kravet om forutgående medlemskap i folketrygden kun oppfylt gjennom sammenlegging av medlemskap i et annet EØS-land, og grunnpensjonen beregnes etter bestemmelsene i EØS-forordning 1408/71.

Dette er til tross for at personen det er snakk om oppfylte kravene i folketrygdens § 2-5, første ledd bokstav i, som sier at en person som oppholder seg utenfor Norge er pliktig medlem av folketrygden dersom hun eller han er norsk statsborger og studerer i utlandet med lån eller stipend fra Statens lånekasse for utdanning. NAV Internasjonalt gjør dette med henvisning til Nordisk konvensjon om trygd (undertegnet i 2003, etter uføretidspunktet i 1999), som skal innebære at folketrygdlovens § 2-5 første ledd bokstav i ikke er gjeldende.

Det virker urimelig at norske trygderettigheter nesten umiddelbart faller

bort på grunn av et studieopphold godkjent og støttet av Statens lånekasse for utdanning.

Det vil i så fall innebære at en ung person som er så uheldig å bli ufør under et studieopphold i et nordisk land får lavere pensjon resten av livet sammenliknet med om han eller hun hadde vært bosatt i Norge eller hatt liknende studier i et land utenfor Norden på uføretidspunktet.

Svar:

Uførepensjon fra folketrygden gis i utgangspunktet bare til personer som har vært medlem i trygden i de siste tre årene fram til uføretidspunktet. Det er likevel gitt regler som på ulike vis myker opp kravet

om tre års medlemskap. De relevante bestemmelsene finnes i folketrygdloven § 12-2.

Utenlandsstudenter med støtte fra Lånekassen vil i utgangspunktet være medlemmer i folketrygden og derfor uten videre fylle vilkåret om tre års medlemskap. Den nordiske trygdekonvensjonen medfører imidlertid unntak fra dette.

Etter konvensjonen skal en ikke-yrkesaktiv være medlem av trygden i landet der vedkommende er bosatt. En person som studerer i et annet nordisk land enn hjemlandet, og som blir folkeregistrert i studielandet, skal derfor være medlem i trygden i studielandet. Tilsvarende opphører trygdedekningen i hjemlandet.

Jeg kan på denne bakgrunn bekrefte at en norsk student som studerer og er folkeregistrert i Danmark, og som blir ufør under studieoppholdet, ikke vil fylle vilkåret om medlemskap i folketrygden i de siste tre årene fram til uførheten. Konvensjonen vil imidlertid sikre rett til uførepensjon både fra Norge og Danmark, forutsatt at kravene til nedsatt arbeidsevne mv. er oppfylt i begge land. Det vil da dreie seg om delpensjoner.

Når det gjelder den konkrete saken som nevnes i begrunnelsen for spørsmålet, tyder opplysningene på at det dreier seg om en sak som Arbeidsdepartementet tok opp til vurdering høsten 2011 etter henvendelse fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen. Det var en svært spesiell sak, der departementet fant grunn til å gi Arbeids- og velferdsetaten retningslinjer for behandlingen. Opplysningene i begrunnelsen tyder på at disse retningslinjene er fulgt opp, slik at saken har fått en så gunstig behandling som mulig innenfor reglene. Dersom det i tillegg oppnås pensjonsrett i Danmark, vil vedkommende kunne få en høyere samlet ytelse enn om vedkommende hele tiden hadde vært bosatt i Norge.

Bakgrunnen for reglene er at pensjonene i folketrygden bygger på et opptjeningsprinsipp, der ytelsene fastsettes i forhold til den enkeltes opptjening ved arbeid i norsk virksomhet og/eller perioder som medlem i folketrygden. Perioder med medlemskap i utenlandske trygdeordninger gir ingen rettigheter. Tilsvarende er løsningsene i den nordiske trygdekonvensjonen i tråd med prinsippene for internasjonal trygdekoordinering.

SPØRSMÅL NR. 145**Innlevert 23. oktober 2012 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 1. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Jeg viser til svar på spørsmål nr. 2032. Statsråden redegjør for utlendingsloven § 70 og Høyesteretts praksis ved utvisning av kriminelle utlendinger som har tilknytning til riket. Det er lite rimelig at utlendinger som har brutt samfunnskontrakten med Norge får opphold etter alvorlige og gjentakende kriminelle forhold.

Synes statsråden det er rimelig at kriminelle utlendinger får opphold i Norge, og vil statsråden ta initiativ til en lovendring som sikrer at disse kan utvises selv om de har en tilknytning til Norge?»

Svar:

Det er en uttalt politisk målsetting at innvandringen til Norge skal være regulert og kontrollert. Reglene om utvisning av utenlandske borgere som på grunn av kriminalitet eller andre forhold er uønsket her i landet, er et virkemiddel i innvandringsreguleringen. Også av hensyn til den alminnelige rettsfølelse og for å opprettholde tilliten til utlendingspolitikken er dette et viktig virkemiddel. Arbeidet med utvisning av straffedømte utlendinger er et prioritert område for utlendingsforvaltningen, og i de senere år har det vært en økning i antall utvisningsvedtak.

Jeg vil for øvrig presisere at dagens regelverk ikke har et absolutt vern mot utvisning av utlendinger som har opparbeidet seg tilknytning til Norge. Dette ble utførlig drøftet under arbeidet med den nye utlendingsloven av 2008, jf. bl.a. NOU 2004: 20 Ny utlendingslov og Ot.prp. nr. 75 (2006–2007) Om lov om utlendingers adgang til riket og deres opphold her (utlendingsloven).

Utlendingsforvaltningen skal imidlertid foreta en konkret avveining av alle relevante hensyn i hver enkelt sak hvor det er grunnlag for utvisning, med utgangspunkt i forholdets alvor og utlendingens tilknytning til riket. Det kan derfor forekomme saker hvor utlendingsforvaltningen kommer til at tilknytningshensyn må veie tyngst, og at dette fører til at en straffedømt utlending likevel ikke utvises, jf. også mitt svar på spørsmål 2032.

Jeg mener dagens regelverk gir rom for å kunne foreta gode vurderinger og fatte vedtak på et riktig beslutningsgrunnlag i utvisningssaker. Utvisningsreglene ble nøye gjennomgått og vurdert i forarbeidene til utlendingsloven av 2008. Jeg kan derfor ikke se at det i dag er behov for å foreta lovendringer eller gjennomgå regelverket på nytt.

SPØRSMÅL NR. 146**Innlevert 23. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 1. november 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I DN 18.10.12 skriver leder i finanskomiteen, Torgeir Micaelsen fra Ap, at økningen i statsbudsjettets handlingsrom er ca. 25 mrd. kr i året, hvorav halvparten går til økte utbetalinger i folketrygden.

Er statsråden enig i dette anslaget, og kan statsråden vise hvor mye av dette handlingsrommet som i neste stortingsperiode må brukes når man innenfor handlingsregelen skal innfri vedtak om kjøp av jagerfly, samt Aps løfter om 12 000 nye sykehjemsplasser og satsing på lyntog mellom de store byene?»

Svar:

Over tid bestemmes handlingsrommet i budsjettpolitikken av utviklingen i skattegrunnlagene i fastlandsøkonomien, utviklingen i forventet realavkastning av kapitalen i Statens pensjonsfond utland og bindinger på utgifts- og inntektssiden fra tidligere vedtak, herunder veksten i folketrygdens utgifter. For de nærmeste årene framover kan handlingsrommet anslås slik:

- Den underliggende utviklingen i økonomien anslås å gi en realvekst i skatte- og avgiftsinntekte-

- ne på 18 milliarder 2013-kroner per år. Det bygger på at den gode veksten i fastlandsøkonomien kan opprettholdes og at vi viderefører et effektivt skatte- og avgiftssystem.
- Bruken av oljeinntekter har i gjennomsnitt økt med rundt 7 milliarder 2013-kroner per år i de ti årene vi har bak oss. Med de anslagene vi nå har for utviklingen i fondet som selvsagt er usikre, vil uttaket fra fondet kunne stige med om lag ¼ prosent av BNP for Fastlands-Norge fram til 2025. Det tilsvarer en økning i bruken av oljeinntekter på rundt 8 mrd. 2013-kroner per år de nærmeste årene framover.
 - Utgiftene i folketrygden anslås å øke med om lag 11-12 milliarder 2013-kroner per år. I tillegg vil befolkningsutviklingen gi økte utgifter i kommune og helseforetakene på rundt 5 milliarder 2013-kroner per år bare for å opprettholde dagens standard og dekningsgrad.

Samlet sett gir dette et handlingsrom på rundt 10 milliarder 2013-kroner per år.

Som nevnt bygger disse beregningene på at den gode utviklingen i norsk økonomi fortsetter. For å løse viktige oppgaver framover må vi fortsatt også jevnt og trutt effektivisere offentlige virksomheter. I tillegg vil kommende oppgaver også stille krav til hvordan vi til enhver tid prioriterer mellom de ulike formål i statsbudsjettet.

Regjeringens prioriteringer innenfor det handlingsrommet som er tilgjengelig framgår av de årlige budsjettokumentene. Bindinger i budsjettene for de nærmeste årene framover er nærmere omtalt i kapittel 10 i Gul bok for 2013 (Prop. 1 S (2012-2013)), herunder Omsorgsplan 2015, finansiering av nye kampfly og Nasjonal Transportplan 2010-2019. Regjeringen vil legge fram Nasjonal Transportplan 2014-2023 våren 2013.

SPØRSMÅL NR. 147

Innlevert 24. oktober 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 29. oktober 2012 av kulturminister Hadia Tajik

Spørsmål:

«Hva er status for arbeidet med en allmenn språklov, hvor tegnspråk er formelt forankret som fullverdig språk, og når vil Stortinget få et lovforslag omhandlende en slik lov til behandling?»

BEGRUNNELSE:

I St.meld. nr. 35 (2007-2008) Mål og mening – språkmeldingen – ble det slått fast politisk at norsk tegnspråk er et fullverdig språk i Norge. Tegnspråk – og det offentlige ansvaret for dette – skal ifølge meldingen innlemmes i en allmenn språklov. Det er nå gått tre og et halvt år siden Stortinget gav sin tilslutning til nevnte melding, og det er mange som etterlyser fortgang i det igangsatte arbeidet. Særlig døve, som har ventet lenge på at anerkjennelsen av norsk tegnspråk skal formaliseres som fullverdig språk ved en forankring i en allmenn språklov.

Svar:

Departementet er godt i gang med det lovarbeidet som ble drøftet i språkmeldingen. En allmenn språk-

lov med overordnede bestemmelser om norsk språk og andre språk i Norge, herunder tegnspråk, var en del av dette. I tillegg varslet meldingen blant annet lovforankring av Språkrådet, lovfesting av en språkpolitisk melding til Stortinget i hver valgperiode og modernisering og effektivisering av gjeldende lov- og regelverk om målbruk i offentlig tjeneste. Også på flere andre områder ble lovregulering nevnt som et virkemiddel departementet ville vurdere.

Departementet har en helhetlig tilnærming til alt dette og har som siktemål å utforme en mest mulig samlet språklovgivning. Her vil formalisering av norsk tegnspråks status etter forutsetningene inngå som et viktig tema. I arbeidsomfang utgjør dette imidlertid bare en liten del av det hele, og det samlede lovarbeidet er tidkrevende. For å styrke norsk tegnspråk som et fullverdig språk er det i seg selv viktig at de overordnede tegnspråksbestemmelser blir utformet som et ledd i en mer helhetlig språklovgivning.

Departementet tar sikte på å sende et samlet lovutkast på høring i løpet av våren 2013.

SPØRSMÅL NR. 148**Innlevert 23. oktober 2012 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 29. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hva er årsaken til at finansministeren mener det ikke skal være den reelle juridiske og faktiske disposisjonsrett over bolig i Norge som skal legges til grunn ved vurdering av skattemessig bosted, og hva er årsaken til at finansministeren mener at eierskap eller leieforhold (eksempelvis en tidsbestemt leieavtale over fem eller ti år med rett til fremleie) skal være et absolutt hinder for skattemessig utflytting fra Norge når alle øvrige vilkår er oppfylt?»

BEGRUNNELSE:

Ved vurdering av skattemessig bosted for immigrert nordmann (utflyttet mer enn tre år fra Norge og med færre enn 61 oppholdsdager i Norge) er av vedkommende ikke disponerer bolig i Norge. Med uttrykket "disponering av bolig" ligger en reell og faktisk rett til å bebo eller disponere over en boligdel. Det vil med andre ord bety at bolig som er eiet av immigranten, direkte eller indirekte, og som er utleid på helårsbasis ikke kan bety at vedkommende immigrant disponerer bolig i Norge.

Definisjonen av å disponere bolig er normalt som en reell og faktisk disponering av boret til det aktuelle lokalet. Slik boret gir en fra seg dersom en leier ut, fremleier eller på annen måte sikrer andre disposisjon over retten til å bruke husrom.

Svar:

Ved en skattemessig emigrasjon er det en forutsetning at skattyteren bryter sin bostedmessige tilknytning til Norge. Oppholdet i utlandet må derfor være av fast og varig karakter. Det innebærer at vedkommende må innrette seg slik at det ikke er tvil om at den bostedsmessige tilknytningen til Norge virkelig er brutt.

Skattelovens § 2-1 tredje til sjette ledd gir anvisning på hvilke tilknytningspunkter som det skal tas hensyn til ved vurderingen av om en person har brutt sin tilknytning til Norge. De tilknytningspunktene som er valgt i skatteloven, dvs. langvarig opphold i Norge og fortsatt disposisjonsrett til bolig, er dem vi mener klartest gir uttrykk for en fortsatt bostedsmessig tilknytning til Norge. En person som ønsker å emigrere fra Norge i skattemessig forstand, må derfor etter skattelovens regler ikke oppholde seg i Norge i mer enn 61 dager pr kalenderår og ikke disponere bolig i Norge. For personer som på noe tidspunkt har bodd i Norge i mer enn ti år, må disse betingelsene være oppfylt i tre hele kalenderår etter utflyttingsåret.

Det å beholde sin bolig i Norge er en sterk indikasjon på at personen kun midlertidig flytter ut av landet. Dette gjelder like mye når boligen er leiet ut som når den ikke er det.

Et krav om ikke å disponere bolig er imidlertid mulig å omgå. Uten nærmere avgrensninger åpner kriteriet også for skjønsmessige vurderinger fra ligningsmyndighetene side, som igjen kan føre til forskjellsbehandling av skattytere i en emigrasjonssituasjon. Det vil særlig være tilfelle dersom ligningsmyndighetene må vurdere hvorvidt skattyteren har "en reell og faktisk rett" til å bruke sin tidligere bolig.

Skatteloven § 2-1 femte ledd inneholder derfor en legaldefinisjon av hvordan uttrykket "å disponere" en bolig skal forstås ved anvendelsen av skattelovens emigrasjonsregler. Det følger av denne bestemmelsen at "Med å disponere bolig menes å direkte eller indirekte eie, leie eller på annet grunnlag ha rett til å bruke bolig." Bestemmelsen bidrar til å skape større klarhet og forutberegnelighet for skattytere med hensyn til når hun eller han i en emigrasjonssituasjon kan sies å disponere bolig i Norge.

SPØRSMÅL NR. 149**Innlevert 23. oktober 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 2. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Den rød-grønne regjeringen har fra sin start i oktober 2005 igangsatt en lang rekke bompengefinansierte veiprojekter. Per oktober 2012 er det blitt mer enn 50 nye prosjekt. Bilistene skal betale ca. 90 mrd. kr i bompenger, ca. 21 mrd. kr i rentekostnader og nesten 8 mrd. kr i innkrevingskostnader. Samlet ekstraskatt blir 120 mrd. kr.

Kan statsråden legge frem spesifisert oversikt over

hvor mange veiprojekter som er startet i samme periode 10/2005-10/2012 med full statlig finansiering?»

Svar:

Nedenfor følger en oversikt over store riksveiprojekter (kostnadsoverslag over 200 mill. kr) som er fullfinansiert med statlige midler og med anleggsstart i perioden oktober 2005-oktober 2012.

Prosjekt	Fylke
2005 (oktober-desember)	
E39 Halhjem og Sandvikvåg ferjekaier	Hordaland
2006	
E18 Frydenhaug – Eik	Buskerud
Rv 283 Øvre Sund bru ^{1) 2)}	Buskerud
E16 Borlaug – Voldum	Sogn og Fjordane
2007	
Rv 38 Eklund – Sannidal ¹⁾	Telemark
Rv 5 Hammarsgrovi – Stølsneset	Sogn og Fjordane
2008	
Rv 658 Ellingsøy- og Valderøytunnelene	Møre og Romsdal
E39 Renndalen – Staurset ²⁾	Møre og Romsdal og Sør-Trøndelag
2009	
Rv 7 Ramsrud – Kjeldsbergsvingene	Buskerud
E39 Fardal – Osestad	Vest-Agder
E39 Torvund – Teigen	Sogn og Fjordane
E39 Kvivsvegen	Møre og Romsdal
Rv 60 Hellesylt- og Strekanetunnelen ¹⁾	Møre og Romsdal
E6 Jansnes – Halselv	Finnmark
2010	
E39 Hjartåberga	Møre og Romsdal
2011	
E16 Nestunnelen	Buskerud
Rv 13 Tysdalsvatnet ²⁾	Rogaland
E16 Smedalsosen – Maristova – Borlaug	Sogn og Fjordane
Rv 70 Oppdølstranda	Møre og Romsdal
E6 Harran – Nes bru	Nord-Trøndelag
E10 Solbjørnneset – Hamnøy	Nordland
2012 (januar-oktober)	
Rv 3 Åsta bru med tilstøtende veg	Hedmark
E39 Vågsbotn – Hylkje	Hordaland
E39 Harangen – Høgkjølen ²⁾	Møre og Romsdal

1) Omklassifisert til fylkesveg i 2010.

2) Delvis forskuttert i byggeperioden.

SPØRSMÅL NR. 150**Innlevert 23. oktober 2012 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 2. november 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Dagens Næringsliv har i en serie artikler synliggjort forsinkelser og uenighet mellom rettighetshaverne om utredningen av elektrifisering av sørlige del av Utsirahøgden. Dette får betydning for den politiske behandlingen av PUD for Ivar Aasen- og Dagny-feltet som ventes i løpet av året.

Ettersom tid er kritisk for å lykkes - når mener statsråden at utredningen må være ferdig og investeringsbeslutning fattes for at en samordnet elektrifisering av alle feltene i området skal være mulig?»

BEGRUNNELSE:

I klimameldingen (Meld. St. 21 (2011-2012)) varslet regjeringen at den vil følge opp de pågående utredningene og ha som mål at den sørlige delen av Utsirahøgden forsynes med kraft fra land. I Dagens Næringsliv har det kommet frem at rettighetshaverne i området er uenig om hvorvidt en samordnet elektrifisering er ønskelig, og at det pågående utredningsarbeidet som skulle legge grunnlag for en investeringsbeslutning innen utgangen av 2012 nå er kraftig forsinket. Edvard Grieg feltet er allerede vedtatt utbygd med gassturbiner. I sitt svar på skriftlig spørsmål fra Siri A. Meling (H) (Dokument nr. 15:46 (2012-2013)) skriver olje- og energiministeren at plan for utbygging av drift av Ivar Aasen- og Dagny-feltet er ventet i løpet av året. Alle disse tre feltene er tenkt inkludert i en samordnet elektrifisering av området. Dersom statsråden nå ikke setter foten ned og følger opp de pågående utredningene av områdeelektrifisering, risikerer man at tre av fire aktuelle installasjoner preinvesterer i gassturbiner som kraftløsning, noe som igjen kan føre til at en samordnet kraftløsning med fra land blir ulønnsom.

Manglende krav og oppfølging fra statsrådets side vil ha som konsekvens at Norges utslipp av klimagasser vil bli betydelig høyere i flere tiår fremover, noe som vil vanskeliggjøre arbeidet med å nå de vedtatte klimamålene som Stortinget har vedtatt.

Svar:

Regjeringen har som mål at den sørlige delen av Utsirahøyden skal forsynes med kraft fra land. Et prosjekt, med Statoil som operatør, ble derfor etablert i 2011. Prosjektet har i sine planer fram til nå arbeidet med sikte på å etablere et grunnlag for investeringsbeslutning mot slutten av 2012. Departementet mottok den 26. oktober 2012 et brev fra operatøren Sta-

toil der det bes om aksept for å starte en replanlegging for å utvikle en løsning for kraft fra land som sikrer at det er kraft tilgjengelig på Utsirahøyden før første Johan Sverdrup-plattform trenger elektrisk kraft. Dette betyr en framdriftsplan med konseptvalg i 2013, investeringsbeslutning i 2014, installasjon til havs i 2017 og idriftsettelse i 2018.

Det er viktig å finne den beste løsningen for kraft fra land til Utsirahøyden. Området vil ha stort kraftbehov, har relativt korte avstander både til land og mellom feltene og ligger på et område med relativt grunt vann. Dette er forhold som trekker i retning av at samordnet kraft fra land vil være egnet for feltene i området. Foreløpige analyser som er gjennomført i forbindelse med den pågående utredningen, har styrket troen på dette, noe som også gjenspeiles i selskapenes arbeid med de aktuelle felt og funn.

Arbeidet med utbygging av Sverdrup-funnet er i en tidlig planleggingsfase og kraftbehov er ikke endelig definert, men basisløsning er å hente kraft fra en felles distribusjonsplattform. Foreløpige analyser fra prosjektet indikerer at Sverdrup-funnet vil stå for 70-80 prosent av kraftbehovet på Utsirahøyden. Det vil være økonomiske og sikkerhetsmessige gevinster ved å samordne utbygging av Sverdrup-funnet og kraftløsningen for området.

Den tidsplanen selskapene nå ber om departementets aksept for vil gjøre det mulig å utrede en optimal plassering av distribusjonsplattformen for kraft og et bedre grunnlag for endelig design i forhold til planleggingen av Sverdrup-utbyggingen. Jeg mener det er hensiktsmessig å inkludere disse forholdene på en tilfredsstillende måte i et investeringsbeslutningsgrunnlag for en samordnet kraft fra land-løsning. Samtidig må tidsplanen være slik at løsningen er på plass i tilstrekkelig god tid før oppstart på Sverdrup-feltet. Departementet vil aktivt følge prosjektet framover for å sikre at disse forholdene ivaretas, herunder be om en første status rapport i desember 2012.

Når det gjelder de andre nye utbyggingene – Edvard Grieg-feltet og Ivar Aasen- og Dagny-funnene – er de omfattet av den utredningen som pågår. Utredningen av kraft fra land er basert på en fellesløsning der kraftbehovet også til disse tre feltutbyggingene inngår.

På bakgrunn av dette har departementet, med Stortingets tilslutning, stilt vilkår ved godkjenningen av plan for utbygging og drift for Grieg-feltet. Rettighetshaverne skal bidra aktivt i arbeidet med utredning av en samordnet kraft fra land-løsning for den

sørlige delen av Utsirahøyden og de skal dekke sin forholdsmessige andel av kostnadene ved utredningen. Videre skal innretningen på feltet, dersom departementet finner at en samordnet kraft fra land-løsning for den sørlige delen av Utsirahøyden skal realiseres, tilknyttes en slik løsning, med mindre departementet av særskilte grunner bestemmer noe annet. I så fall skal de også dekke sin forholdsmessige andel av investerings- og driftskostnadene for løsningen for kraft fra land.

Departementet har enda ikke mottatt plan for utbygging og drift verken for Ivar Aasen- eller Dagny-funnene. Disse forventes innsendt av de respektive rettighetshavergruppene mot slutten av 2012.

Utbyggingsløsningen for Aasen-funnet er en samordnet utbygging med Grieg-feltet. Innretningen på Aasen-funnet vil bli tilknyttet og forsynt med kraft fra innretningen på Grieg-feltet, og vil således få kraft fra land med mindre departementet av særskilte grunner bestemmer noe annet.

Departementet er kjent med at rettighetshaverne

har foretatt konseptvalg for Dagny-utbyggingen. De planlegger å investere i utstyr for å tilrettelegge plattformen for kraft fra land. Utbyggingskonseptet er videre basert på at det installeres en gassdrevne turbin for kraftgenerering. Turbinen skal benyttes inntil kraft fra land er tilgjengelig. Etter at kraft fra land er implementert, vil en eventuell gassturbin på Dagny-innretningen bli en del av en back-up-løsning som er nødvendig for å sikre kraftforsyning når deler av kraft fra land-anlegget har vedlikehold eller ved ikke-planlagt nedstenging. Departementet vil i behandlingen av en kommende plan for utbygging og drift på vanlig måte vurdere energiløsningen for utbyggingen; herunder kraft fra land.

Målsetningen om at den sørlige delen av Utsirahøyden skal forsynes med kraft fra land ligger fast. Departementet er opptatt av at dette skal oppnås på best mulig måte med tanke på sikkerhet, miljø og økonomi. Dette vil ligge til grunn både for oppfølgingen av kraft fra land-prosjektet og for behandlingen av kommende utbygginger i området.

